

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยว
ภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร
กรณีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิรวัดมน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ

มีนาคม 2548

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พฤติกรรมการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยว
ภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร
กรณีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิรวัดมน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ

มีนาคม 2548

พรพรรณ สกุลศรีจิรวัดมน. (2548). พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : รองศาสตราจารย์ ดร. พิศมัย จารุจิตติพันธ์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 2 ประการคือ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวและศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยว ภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ในปี 2547 ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 385 ตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามปลายปิด สถิติและวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละและการทดสอบไคว์สแควร์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมา (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 – 1 กันยายน 2547) ดังนี้ ประชาชนส่วนใหญ่ร้อยละ 89.1 ได้ท่องเที่ยวภายในประเทศ มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.0 โดยนิยมไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเล มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.2 และช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 44.9 ส่วนจำนวนครั้งที่ไปท่องเที่ยวมาแล้วมากที่สุด คือ จำนวน 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.8 และใช้เวลาส่วนใหญ่ในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.1 โดยมีค่าใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.5 และมีความถี่ของการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ผ่านมาแล้ว 1-2 ครั้ง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.3 โดยแหล่งที่ได้รับข้อมูลข่าวสารนั้นมาจากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.8

2. จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร (ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอีก 2 ปีข้างหน้านับตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549) พบว่า

เพศ มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไป จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไป ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไป ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะใช้จ่าย

THE BEHAVIORS AND THE COHERANT FACTORS RELATED TO DOMESTIC TRAVEL
DEMAND OF THE PEOPLE LIVING IN SAMUTSAKORN : A CASE STUDY IN MUANG
DISTRICT,SAMUTSAKORN PROVINCE

AN ABSTRACT

BY

MISS PORNPUN SAKULSRIJIRAWAT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the master of Economics degree in Managerial Economics
at Srinakharinwirot University

March 2005

Pornpun Sakulsrijiwat. (2005). *The Behaviors and The Coherent Factors Related to Domestic Travel Demand of the People Living in Samutsakorn: A Case Study in Muang District, Samutsakorn Province*. Master's project : M. Econ. (Managerial Economics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwot Universtiy.
Project Advisor: Assoc Prof. Dr. Pisamai Jarujitipant

Two main objectives of this research were to study about domestic traveling behaviours of people living in Samutsakorn and to examine the coherent factors related to domestic traveling demand of people living in Samutsakorn.

Research methodology employed in this research was based on the quantity approach where the collected data was analyzed by percentage and chi-square test. For data collecting closed-end questionnaires, were handed out to 385 people, 15 years old, in Muang District, Samutsakorn province.

The result showed that

1. Domestic traveling behaviours of people living in Samutsakorn:

343 people ,89.1 percent of research participants domestically traveled during 1st September 2002 to 1st of September 2004.

70 percent of the samples revealed that main purpose of the domestically travel was leisure. The most popular tourism destination within the sample turns out to be the beach exhibited by 52.2 percent. The period of time that people traveling the most is the public and national holiday; that is 44.9%. 140 research participants (40.8%) stated that they traveled about one or two times during two years. The most popular length of time in traveling was one or days; 62.1 percent. 54.5 percent of the samples size spent less than five thousands bath per trip.

37.3 percent received the tourism information on their last trips about one and two times. The main source of information came from family and friends which counted for 40.8 percent..

2. The result of the investigation in the coherent factors related to domestic tourism demand of people living in Samutsakorn.

Sex

Sex had non significance related at 0.05 level to the domestically travel demand, frequency of traveling, paying capacity and destination within next two year.

Age

Age had non significance related at 0.05 level to the domestically travel demand and frequency of traveling; however, there had significance related at 0.05 level between age and tourism destination and paying capacity within next two year.

Educational level

Educational level had non significance related at 0.05 level to the domestically travel demand and frequency of traveling; however, there had significance related at 0.05 level between educational level and tourism destination and paying capacity within next two year.

Marital status

Marital status level had non significance related at 0.05 level to the domestically travel demand; however, there had non significance related at 0.05 level between marital status and tourism destination, frequency of domestically travel and paying capacity within next two year.

Occupation

Occupation had significance related at 0.05 level to the domestically travel demand, tourism destination, paying capacity for traveling purpose but there had non significance related at 0.05 level to between occupation and the frequency of traveling.

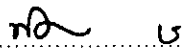
Average monthly income

Average monthly income had non significance related at 0.05 level to the domestically travel demand and frequency of traveling and tourism destination; however, there had non significance related at 0.05 level to average monthly income and paying capacity within next two year.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

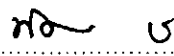
(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

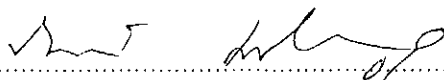
คณะกรรมการสอบ

 ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์)

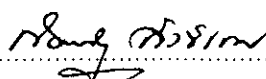
 กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)

 กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ประภาพร เฟื่องฟูสกุล)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรเศรษฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

 คณบดีคณะสังคมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)

วันที่ 11 เดือนมีนาคม พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ โดยได้รับความแนะนำและคำปรึกษาเป็นอย่างดีจาก
รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.

กิตติมา สังข์เกษม อาจารย์ ตรี อภิพัฒน์มนตรี อาจารย์ ประภาพร เฟื่องฟูสกุล คณะกรรมการ
สอบสารนิพนธ์ รวมทั้งคณาจารย์ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ได้
ประสาทความรู้ต่างๆ ให้ตลอดเวลาที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ัญญา ตันสกุลและอาจารย์ ประภาพร เฟื่อง
ฟูสกุล ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพของเครื่องมือและให้คำแนะนำในการ
ทำสารนิพนธ์ในครั้งนี้

ผู้ขอกราบขอบพระคุณประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครทุกท่าน ที่ให้ความ
อนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบพระคุณพ่อ คุณแม่และทุกคนในครอบครัว ที่คอยเป็น
กำลังใจและให้ความรัก ความหวังเฝ้ามองมาและเพื่อนๆร่วมรุ่นเศรษฐศาสตร์การจัดการ รุ่น 1 ที่คอย
ให้คำปรึกษาด้วยดีมาตลอด

สุดท้ายนี้คุณประโยชน์ที่พึงมีจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแด่คุณบิดา มารดา ผู้ให้
ทุกสิ่งทุกอย่างแก่ผู้วิจัย และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสาทความรู้ต่างๆ ให้กับผู้วิจัย

พรพรรณ สกุลศรีจิรวัดณ์

สารบัญ

บทที่

หน้า

1. บทนำ

ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	5
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
กรอบแนวคิดของการวิจัย.....	10
สมมติฐานของการวิจัย.....	11

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความรู้เกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.....	13
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค.....	19
ทฤษฎีในการตัดสินใจของผู้บริโภค.....	21
ทฤษฎีอุปสงค์.....	22
แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาบริการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว.....	24
ทฤษฎีการรับรู้.....	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	34
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	36
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	36
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39

สารบัญ

บทที่	หน้า
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
5. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	120
ความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีดำเนินการวิจัย.....	120
สรุปผลการวิจัย.....	122
การอภิปรายผล.....	128
ข้อเสนอแนะ.....	138
บรรณานุกรม.....	141
ภาคผนวก.....	145
ภาคผนวก ก.....	145
ภาคผนวก ข.....	146
ภาคผนวก ค.....	147
ภาคผนวก ง.....	148
ภาคผนวก จ.....	150
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	155

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของประชากรในแต่ละตำบล.....	35
2 พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยภาพรวมของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร (ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว).....	43
3 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครแยกตามเพศ (ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว).....	48
4 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แยกตามอายุ(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว).....	53
5 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครแยกตามระดับการศึกษา(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว).....	58
6 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครแยกตามสถานภาพสมรส(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว).....	64
7 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครแยกตามอาชีพ(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว).....	70
8 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครแยกตามรายได้ต่อเดือน(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว).....	78
9 อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร(ที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า).....	84
10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะ ไปในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	86
11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	87
12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะ ท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า	88
13 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยว ภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	90
14 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะ ไปในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	91

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว ภายในประเทศอีก 2 ปีข้างหน้า.....	92
16 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและ คาดว่าจะไปท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า	93
17 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยว ภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	95
18 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความถี่ความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	96
19 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว ภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	97
20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและ คาดว่าจะไปท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	99
21 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการ ท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	101
22 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความถี่ความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	102
23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว ภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	103
24 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและ คาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดภายในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	105
25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการ ท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	106
26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความถี่ความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศใน อีก 2 ปีข้างหน้า.....	108
27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	109

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยม และคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	110
29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับ การท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	112
30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความต้องการท่องเที่ยวภายใน ประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	114
31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะ จะไปท่องเที่ยวภายใน ประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	115
32 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า.....	116
33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความสามารถในการใช้จ่าย สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า...	118

บัญชีภาพประกอบ

ตาราง	หน้า
1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในของประชาชน ในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร.....	10
2 แสดงรูปแบบของนักท่องเที่ยว.....	26

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเติบโตของการท่องเที่ยวทั่วโลกรวมทั้งประเทศไทยนั้นมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง เป็นผลมาจากการที่ประชากรมีการศึกษา และรายได้ที่เพิ่มขึ้น การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่างๆ สามารถเข้าถึง ได้ง่ายกว่าเดิม อีกทั้งประชากรในภาคเมือง(Urban population) ต้องการคุณภาพชีวิต ในการพักผ่อน โดยออกไปสัมผัสกับธรรมชาติ ความต้องการสถานที่พักผ่อนพร้อมกันของครอบครัวในปัจจุบันมีมากขึ้น นอกจากนั้นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภาครัฐบาลและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องมีการกระทำอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ล้วนมีอิทธิพลและเป็นแรงจูงใจให้ประชาชนหันมาให้ความสนใจการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น ประกอบกับการคมนาคมสื่อสารที่สะดวก รวดเร็ว และมีค่าใช้จ่ายถูกลง อีกทั้งหลายๆประเทศมีนโยบายการเปิดน่านฟ้าเสรีมากขึ้นทำให้การกีดกันด้านการเดินทางระหว่างประเทศมีน้อยลง

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก โดยถือว่าเป็นสินค้าบริการประเภทหนึ่งที่สามารถนำรายได้เข้าสู่ประเทศโดยไม่ต้องมีการส่งออก โดย เงินตราจะไหลเข้าประเทศ ในรูปของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบทางด้านรายได้กับบรรดาสินค้าส่งออกอื่นๆแล้ว รายได้จากการท่องเที่ยวถือว่าเป็นสินค้าที่สร้างรายได้ให้กับประเทศในลำดับต้นๆมาโดยตลอดและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นทุกปี นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังเป็นภาคเศรษฐกิจที่เข้ามาช่วยกวีวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกับประเทศไทยในปี พ.ศ.2540 สืบเนื่องจากการท่องเที่ยวสามารถ ช่วยให้ประเทศได้รับเงินตราต่างประเทศได้โดยตรงและรวดเร็วแล้ว และยังเป็นอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาคการผลิตในสาขาอื่นๆอีกหลายสาขาเพราะการท่องเที่ยวทำให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้และนำความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่างๆ ลดปัญหาความเหลื่อมล้ำที่เกิดจากความแตกต่างกันในเรื่องของรายได้ให้ลดลง ดังนั้น การท่องเที่ยวจึงเป็นภาคอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจไทย และมีส่วนในการช่วยเพิ่มมูลค่าของผลผลิตภายในประเทศได้อีกด้วย

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนับว่ามีบทบาทสำคัญในการสร้างรายได้ให้กับประเทศ เป็นผลมาจากกระแสการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มีอัตราเพิ่มขึ้น โดยรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศของไทยในปี พ.ศ. 2545 เท่ากับ 323,484 ล้านบาท มีอัตราการเจริญเติบโตร้อยละ 8.17 พบว่าดุลการท่องเที่ยวของไทยตั้งแต่ปี 2531-2545 นั้นอยู่ในภาวะเกินดุลมาโดยตลอดแม้ว่าจะมีการชะลอตัวบ้างในช่วงปี 2534-2536 และในปี 2544 เนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจถดถอยของมหาอำนาจอย่าง สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น การประสบกับภาวะราคาน้ำมันโลกพุ่งสูงขึ้น และเหตุการณ์

การก่อการร้าย โดยการขับเครื่องบินเข้าชนตึกเวิร์ลเทรดของสหรัฐอเมริกา ทำให้มีผู้เสียชีวิตกว่า 2,000 คน และมีคนเจ็บอีกนับไม่ถ้วนในวันที่ 11 กันยายน 2544 แต่อย่างไรก็ตามสถานการณ์การท่องเที่ยวก็กลับมาขยายตัวอีกครั้งในปี 2545 โดยรายจ่ายทาง การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ใช้จ่ายในต่างประเทศนั้น เท่ากับ 106,825 ล้านบาท ทำให้ดุลการท่องเที่ยวของไทยเกินดุล เท่ากับ 216,659 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.12 จากปี 2544

ในช่วงต้นปี 2546 สถานการณ์การท่องเที่ยวของโลกได้รับผลกระทบอย่างหนักจาก 2 เหตุการณ์หลัก คือ สงครามระหว่างสหรัฐอเมริกาและอิรักที่เกิดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ และตามด้วยการแพร่ระบาดของโรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง (Severe Acute Respiratory Syndrome: SARS) ในภูมิภาคเอเชียตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเดือนมิถุนายน โดยเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อประเทศไทยอย่างมากที่สุดเป็นประวัติการณ์ คือ สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค SARS แม้ว่าองค์การอนามัยโลกจะไม่ได้ประกาศชื่อประเทศไทยว่าเป็นแหล่งที่มีการแพร่ระบาดของโรค SARS ก็ตาม จากวิกฤตการณ์ดังกล่าวทำให้ประเทศไทยต้องปรับเป้าหมายจำนวนนักท่องเที่ยวลง จาก 11.13 ล้านคน เป็น 9.70 ล้านคน (ลดลงร้อยละ 10.15)รวมทั้งเป้าหมายทางด้านรายได้ จาก 360,000 ล้านบาท เป็น 289,600 ล้านบาท (ลดลงร้อยละ 10.47) ทั้งนี้ประเทศไทยได้รับผลกระทบหนักที่สุดในเดือนพฤษภาคม หลายประเทศในเอเชียได้ร่วมมือกันในการพยายามควบคุมโรค SARS และสามารถควบคุมได้ภายในเดือนมิถุนายน หลังจากนั้นสถานการณ์ท่องเที่ยวไทยก็เริ่มคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นนับตั้งแต่เดือนกรกฎาคมเป็นต้นมา โดยได้รับความร่วมมือจากทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน โดยอาศัยมาตรการทางด้านราคามาใช้ในการดึงดูดนักท่องเที่ยว ผนวกกับการนำเสนอภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยของประเทศไทยที่รัฐบาลได้กระทำ โดยผ่านการประชุมเอเปค ซึ่งเป็นการประชุมผู้นำเศรษฐกิจระดับนานาชาติในเดือนตุลาคม เป็นเครื่องการันตีถึงความปลอดภัยของประเทศไทยได้เป็นอย่างดี รวมทั้งการเปิดบริการของสายการบินต้นทุนต่ำในช่วงปลายปี ทำให้ในไตรมาสสุดท้ายสถานการณ์การท่องเที่ยวได้พลิกกลับมาฟื้นตัวอีกครั้งในระดับปานกลาง ที่อัตราการเจริญเติบโตร้อยละ 8 ทั้งนี้โดยสรุปภาพรวมปี 2546 มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางมาไทยทั้งสิ้น 10,004,453 คน หรือมีอัตราการเติบโตลดลงร้อยละ 7.36 (ซึ่งเป็นอัตราที่ลดลงน้อยกว่าเป้าหมายที่คาดการณ์ไว้ที่ระดับ 10.15) อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่งที่สำคัญภายในภูมิภาคแล้ว พบว่าประเทศไทยยังคงมีจำนวนนักท่องเที่ยวที่ชะลอลดลงน้อยกว่าประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะฮ่องกง มาเลเซีย และสิงคโปร์ ซึ่งมีอัตราการเติบโตลดลงไปถึงร้อยละ 27.20 และ 19 ตามลำดับ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2546:1)

แม้ว่าประเทศไทยจะมีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูง อันเนื่องมาจากการมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและมีความหลากหลายทางทรัพยากรธรรมชาติกระจายอยู่ทั่วประเทศ แต่จาก

สถานการณ์ดังกล่าวข้างต้นทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยวต่างชาติลดลงส่งผลให้รายได้จากการท่องเที่ยวลดลงด้วยเช่นกัน รัฐบาลและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) ตระหนักดีในปรากฏการณ์ดังกล่าวจึงหันมาให้ความสนใจตลาดการท่องเที่ยวภายในประเทศ โดยได้จัดกิจกรรม ส่งเสริมและสนับสนุนให้คนไทยท่องเที่ยวในประเทศและได้กำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ(Domestic tourism) ขึ้นเป็นนโยบายเศรษฐกิจและสังคมของรัฐ การท่องเที่ยวจัดเป็นบริการและสวัสดิการทางสังคมที่รัฐพึงส่งเสริมและจัดให้กับประชาชนเป็นสิทธิมนุษยชนที่รัฐควรสนับสนุนตามนโยบายด้านการท่องเที่ยวขององค์การสหประชาชาติและเห็นว่าหากได้ดำเนินการการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยเหมาะสมจะเป็นรูปแบบหนึ่งของการศึกษาที่ช่วยพัฒนาโลกทัศน์ ภูมิปัญญา เป็นการช่วยยกระดับความคิด จิตสำนึก สร้างความรับผิดชอบต่อแผ่นดินเกิด สร้างความภาคภูมิใจ รักหวงแหนในทรัพยากร และสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติ (ระพี สาคริก 2530:9-20.)

นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ เริ่มปรากฏแน่ชัดตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 จนมาถึงฉบับที่ 9 ซึ่งเป็นแผนที่ใช้อยู่ปัจจุบัน มีเป้าหมายเพื่อให้คนไทยเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศให้เพิ่มขึ้น โดยได้จัดทำโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างๆมากมาย เช่น กิจกรรมปีการท่องเที่ยว ครั้งที่ 1 ในปีพ.ศ.2523 และครั้งที่ 2 ในปีพ.ศ.2530 การจัดกิจกรรมปีศิลปหัตถกรรมในปีพ.ศ. 2531-2532 กิจกรรมปีการท่องเที่ยวไทย 2541-2542 หรือ Amazing Thailand 1998-1999 รวมถึงกิจกรรมเที่ยวทั่วไทยไปได้ทุกเดือนและโครงการ Unseen in Thailand ในปี 2546และต่อเนื่องมาในปี 2547 นอกจากนี้รัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยปี 2546-2549 ขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการ ดังนี้(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2546)

1. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สร้างงานให้กับประชาชนและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ รวมทั้งส่งเสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทั่วทุกภูมิภาคของไทยตามนโยบายรัฐบาล

2. ส่งเสริมและพัฒนาการดำเนินงาน ด้านการตลาดเชิงรุกการเพิ่มตลาดใหม่และตลาดเฉพาะกลุ่ม เพื่อเร่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มีคุณภาพเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในประเทศและกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวชาวไทยท่องเที่ยวภายในประเทศเพิ่มขึ้น รวมทั้งกำหนดจุดขายของประเทศไทย(Positioning Thailand) ให้มีความชัดเจน

3. ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกับทุกฝ่ายทั้งระดับประเทศและต่างประเทศในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว ทั้งนี้เพื่อร่วมกันขจัดอุปสรรคทางการท่องเที่ยว และเป็นหนทางก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย

4. มุ่งพัฒนาองค์กร ระบบบริหารจัดการ และเสริมสร้างบุคลากรให้มีทักษะและขีดความสามารถในทางตลาดท่องเที่ยว เพื่อเป็นองค์กรแห่งการขับเคลื่อน (Driving Force) ที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และมีศักยภาพทางการแข่งขันระดับนานาชาติ ภายใต้หลักธรรมาภิบาล รวมทั้งพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรในบทบาทเชิงวิชาการและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการตลาด

5. เร่งรัดพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว (E-TOURISM) เพื่อรองรับการทำธุรกรรมบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และการดำเนินการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งการดำเนินงานด้านการตลาดด้วยระบบสารสนเทศ โดยมีกลไกในการควบคุมและป้องปรามเพื่อเป็นหลักประกันในการป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น

เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามนโยบายที่ตั้งไว้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้กำหนดกลยุทธ์การดำเนินงานด้านการตลาดภายในประเทศเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ สำหรับในปี 2547 ไว้ดังนี้ คือ

1. สร้างกระแสนิยมในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ โดยการโฆษณาประชาสัมพันธ์เชิงรุกให้มากขึ้น
2. สร้างสิ่งจูงใจและแรงจูงใจให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว โดยการจัดกิจกรรมพิเศษ หรือโครงการชิงโชคกระตุ้นการเดินทางรวมถึงการให้ราคามาเป็นแรงจูงใจ
3. ส่งเสริมการขายแบบ Hard sales โดยการจัด Consumer Travel Fair กระจายทั่วทุกภูมิภาค
4. ส่งเสริมให้มีการจัดประชุมสัมมนาและการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล ของหน่วยงานภาครัฐ-เอกชน
5. ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวทางรถยนต์
6. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเยาวชนในรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา
7. เสริมสร้างศักยภาพการบริการข้อมูลท่องเที่ยว

จากแผนการตลาดและนโยบายของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่หันมาส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศให้เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนการให้ความสำคัญของการท่องเที่ยวภายในประเทศด้านต่างๆแล้ว เพื่อป้องกันการไหลออกของเงินตราต่างประเทศ ลดการขาดดุลการชำระเงินของประเทศไทย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงมุ่งที่จะส่งเสริมการท่องเที่ยว ในกลุ่มเป้าหมายหลัก คือ กลุ่มผู้มีรายได้ระดับกลางถึงระดับค่อนข้างสูง เนื่องจากกลุ่มคนเหล่านี้จัดเป็นกลุ่มคนที่มีอำนาจในการซื้อสูง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จังหวัดสมุทรสาครเป็นจังหวัดหนึ่งที่ตั้งอยู่เขตปริมณฑล โดยเฉพาะระดับรายได้ของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาครมีระดับ

รายได้ต่อหัวสูงกว่าจังหวัดในเขตปริมณฑลอื่นๆ โดยมีระดับรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรอยู่ที่ 16,437 บาทต่อคนต่อเดือน (รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน. 2545 :19) ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวจังหวัดสมุทรสาคร โดยใช้กรณีศึกษาในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร โดยคาดว่าผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการบริหารจัดการปรับปรุงและพัฒนาการท่องเที่ยวต่อไปเพื่อที่จะสามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคให้ได้มากที่สุด และเป็นข้อมูลที่ใช้ประกอบในการตัดสินใจในการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ประกอบการ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึง พฤติกรรมการท่องเที่ยวและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยว ภายในประเทศของประชาชน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการบริหารจัดการ ปรับปรุงและพัฒนาการให้บริการของธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและใช้ประกอบการตัดสินใจในการลงทุนของผู้ประกอบการท่องเที่ยวต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และระยะเวลาที่ทำการวิจัย จะทำการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547 ส่วนการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร จะทำการศึกษาตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากไม่สามารถทราบจำนวนที่แน่นอนของประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปได้ ผู้วิจัยจึงใช้การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของประชากร โดยการคำนวณจากสูตรของ (ยูท โคชราน 2545:105 อ้างอิงจาก W.G. Cochran) ดังนี้

$$n = \frac{P(1-P)Z^2}{E^2}$$

โดยกำหนดให้

n = จำนวนสมาชิกกลุ่มตัวอย่าง

Z = 1.96 สำหรับความเชื่อมั่นที่ 95%

P = สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยกำหนดจะสุ่ม

E = ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ซึ่งในที่นี้กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 0.05

แทนค่าในสูตรได้ดังนี้

$$\begin{aligned} n &= \frac{(0.5)(1-0.05)(1.96)^2}{(0.05)^2} \\ &= 384.16 \text{ ตัวอย่าง} = 385 \text{ ตัวอย่าง} \end{aligned}$$

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 385 ตัวอย่าง ได้มาจากวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) โดยแบ่งประชากรออกเป็น 18 ตำบล จากนั้นจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยแยกตามสัดส่วน (Quota Sampling) ของประชากรในแต่ละตำบล และดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างแต่ละตำบลโดยวิธีเลือกแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เพื่อให้ได้จำนวนตัวอย่างครบ 385 ตัวอย่าง

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

1. ตัวแปรที่ศึกษาตามความมุ่งหมายข้อที่ 1 ได้แก่ พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย การไปท่องเที่ยวมาแล้ว วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ช่วงเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ระยะเวลาในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)และแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)

2. ตัวแปรที่ศึกษาตามความมุ่งหมายข้อที่ 2 ได้แก่

2.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

2.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

- เพศ
- อายุ
- ระดับการศึกษา
- สถานภาพสมรส

2.1.2 ปัจจัยทางเศรษฐกิจ

- อาชีพ
- รายได้ต่อเดือน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

นิยามศัพท์เฉพาะ

การท่องเที่ยว(มล.ต้อย ชุมลาย.2527:42-43) หมายถึง การเดินทางที่ประกอบด้วย องค์ประกอบอย่างน้อย 3 ประการ คือ

- 1.การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
- 2.การเดินทางด้วยความสมัครใจ
- 3.การเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดก็ตาม ที่มิใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง มีความต้องการ มีอำนาจซื้อ รวมถึงมีความเต็มใจที่จะจ่ายของบุคคลที่ต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอีก 2 ปีข้างหน้านับตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549 ประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว และประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยว

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง การกระทำต่างๆที่เกิดขึ้นในการ ปฏิบัติกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547 ประกอบด้วย การไปท่องเที่ยวมาแล้ว วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว ประเภทของ แหล่งท่องเที่ยวที่ไป ช่วงเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการ ท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและ แหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง การเดินทางไปท่องเที่ยวในจังหวัดอื่นๆที่มีไม่ ีจังหวัดสมุทรสาครโดยมีวัตถุประสงค์ใดๆก็ตามที่มิใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว หมายถึง จำนวนความถี่ที่ไปท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 1-2 ,3-4 ,5-6 ,มากกว่า 6 ครั้ง และจำแนกออกเป็น 2 ช่วงเวลาคือ จำนวนครั้งในการ ท่องเที่ยวในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1กันยายน 2547) และจำนวนครั้งในการ ท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว(โครงการสำรวจพฤติกรรมกรรมการเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศของชาวไทย.2545:13) หมายถึง ค่าใช้จ่ายต่อครั้งที่ใช้ในการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ น้อยกว่า 5,000 บาท , 5,001-10,000 บาท ,10,001-15,000 บาท , 15,001-20,000 บาท ,มากกว่า 20,000 บาท และจำแนกออกเป็น 2 ช่วงเวลา คือ ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยวใน ระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1กันยายน 2547) และค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการ ท่องเที่ยวที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยว(โครงการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวไทย.2545:13) หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่นิยมไปท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ ทะเล,ภูเขา, น้ำตก, โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์, ศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี , แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า และจำแนกออกเป็น 2 ช่วงเวลา คือ ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1กันยายน 2547) และประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว หมายถึง จุดมุ่งหมายหลักที่ทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547 แบ่งออกเป็น 6 วัตถุประสงค์ ได้แก่ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ, เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน, เพื่อศึกษาหาความรู้, เพื่อร่วมงานพิธีของญาติ/เพื่อน, ประชุม/สัมมนา

ช่วงเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว(โครงการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวไทย.2545:13) หมายถึง ช่วงเวลาที่เลือกไปท่องเที่ยวในระยะ 2 ปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547 แบ่งออกเป็น 6 ช่วง ได้แก่ ช่วงปีใหม่, ช่วงตรุษจีน, ช่วงสงกรานต์, ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน, ช่วงวันหยุด

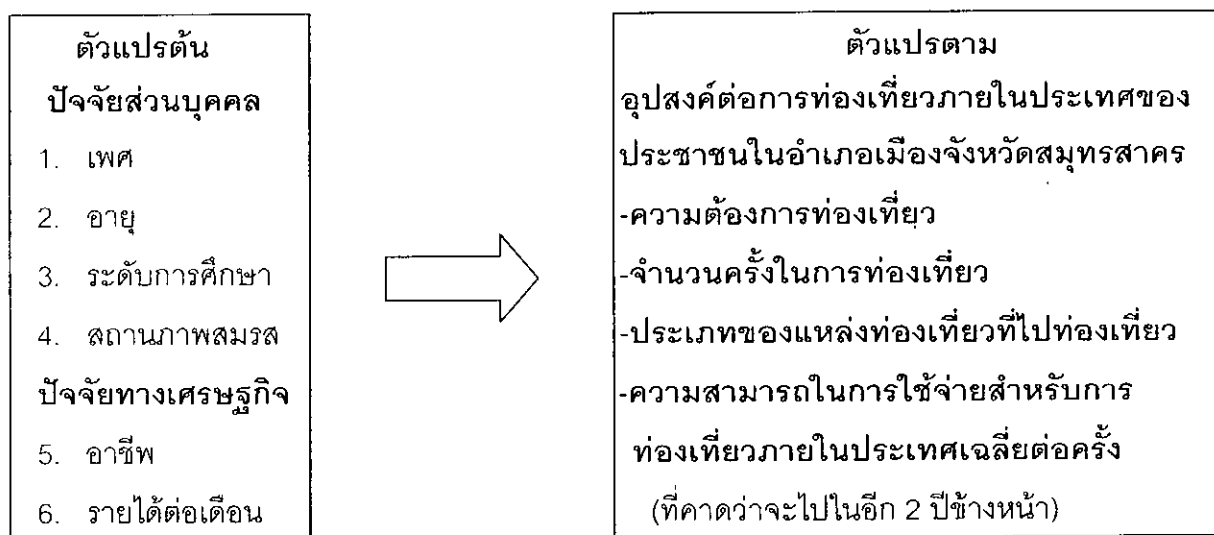
ระยะเวลาในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง หมายถึง จำนวนวันที่ใช้ในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้งที่ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1กันยายน 2547 แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 1-2วัน ,3-4วัน ,5-6วัน,มากกว่า 6 วัน

ความถี่การรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว(โครงการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวไทย.2545:13) หมายถึง จำนวนครั้งในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยวจากแหล่งต่างๆในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1กันยายน 2547 แบ่งออกเป็น 6 แหล่ง ได้แก่ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน,จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์,จากบทความในโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวัน, จากรายการโฆษณาทางวิทยุ, จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว,และจากเอกสารแนะนำของการท่องเที่ยว

ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง (โครงการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวไทย.2545:13) หมายถึง ค่าใช้จ่ายต่อครั้งที่ใช้ในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ น้อยกว่า 5,000 บาท , 5,001-10,000 บาท ,10,001-15,000 บาท , 15,001-20,000 บาท ,มากกว่า 20,000 บาท

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาภายใต้กรอบแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวทั้งในส่วนเกี่ยวกับเรื่องของการไปท่องเที่ยวมาแล้ว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ช่วงเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ระยะเวลาในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว (ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) ความถี่การรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)และแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว) เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมี ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ดังแสดงในภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

สมมติฐานที่ 5 : ประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครที่มีอาชีพแตกต่างกันจะมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศที่แตกต่างกัน ทั้งในด้านของความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า

สมมติฐานที่ 6: ประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกันจะมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศที่แตกต่างกัน ทั้งในด้านของความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาข้อมูลโดยอาศัย หลักการของแนวคิดและทฤษฎี รวมถึงผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของงานวิจัย เพื่อใช้เป็นแนวทางและทิศทางในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
  - 1.1 ความหมายของการท่องเที่ยว
  - 1.2 วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว
  - 1.3 ความสำคัญของการท่องเที่ยว
  - 1.4 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการท่องเที่ยว
  - 1.5 ประเภทของการท่องเที่ยว
2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
  - 2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค
  - 2.2 ทฤษฎีการตัดสินใจของผู้บริโภค
  - 2.3 ทฤษฎีอุปสงค์
  - 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาบริการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
  - 2.5 ทฤษฎีการรับรู้
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

1. ความรู้เกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยว เป็นสินค้าหลักในปัจจุบันที่ทำรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวนมหาศาล ซึ่งสินค้าทางการท่องเที่ยวนั้น โดยทั่วไปเรียกว่า สินค้าและบริการ นักท่องเที่ยวไม่สามารถจับต้องตัวสินค้าได้ ความต้องการในการซื้อ จะขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะตัวของผู้ที่ต้องการซื้อบริการของการท่องเที่ยว

1.1 ความหมายของการท่องเที่ยว(Tourism) และนักท่องเที่ยว(Tourist)

ประเทศไทยมีการใช้คำที่มีความหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมาเป็นเวลาช้านานแล้ว โดยในระยะแรกๆ ใช้คำว่า "ไปเที่ยว" หมายถึง การเดินทางไปในที่ต่างๆ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน คำว่า "ท่องเที่ยว" เริ่มมีใช้กันมากขึ้นในปี พ.ศ.2479 และในปี พ.ศ. 2480 คณะรัฐมนตรีได้พิจารณา ความหมายของคำว่า"ท่องเที่ยว" ว่ามีความหมาย เชิงเที่ยวเตร่ เผลวไหลได้ ต่อมาในปี

พ.ศ. 2492 เสด็จในกรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ได้ประทานคำว่า "ทัศนจักร" ขึ้นมาใช้ ทำให้ความหมายของคำว่า "ท่องเที่ยว" เริ่มมีความหมายกว้างมากขึ้น (กองพัฒนาสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม. 2541 : 2)

ในสมัยก่อนการท่องเที่ยวในประเทศไทยนั้นยังไม่ชัดเจนมากนัก จนกระทั่งภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ลึกลับลง การท่องเที่ยวเริ่มมีความชัดเจนมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากมีผู้เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ถึงแม้ว่าในสมัยนั้นการคมนาคม ถนนหนทางจะยังไม่สะดวกก็ตาม บางครั้ง ไม่มีที่พักแรม ต้องไปขออาศัยบ้านของชาวบ้าน หรือศาลาวัดเป็นที่พักแรม แต่คนก็ยังนิยมการท่องเที่ยว มากขึ้นเรื่อยๆ จะเห็นได้ว่า คนเดินทาง(Travel) หลากหลายแบบหลายวิธี และด้วยเหตุผลต่างๆกัน ดังนั้นเพื่อให้การเดินทางมีความหมายมากขึ้นและเป็นในลักษณะของการเดินทางท่องเที่ยว จึงได้กำหนดเงื่อนไขสากล 3 ประการ คือ

1. เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว
2. เป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ
3. เป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่มิใช่เพื่อประกอบอาชีพ หรือหารายได้

ในพจนานุกรม Webster's Third New International Dictionary ให้ความหมายคำว่า Tourism ไว้ดังนี้ (ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. 2540:3)

1. การท่องเที่ยว
2. การเดินทางเพื่อความสราญใจ
3. การบริหารงานธุรกิจเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว

ฉะนั้นในการเดินทางท่องเที่ยวนั้น ผู้เดินทางอาจจะมีเหตุผลในการเดินทางนั้นแตกต่างกันไป เช่นเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ เดินทางเพื่อรักษาสุขภาพ เดินทางเพื่อเยี่ยมญาติ เดินทางเพื่อการกีฬา เป็นต้น ซึ่งการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวนั้นเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียดที่อาจจะเกิดขึ้นจากการทำงานหรือเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้พร้อมๆกันนั้นก็สามารรถได้รับรู้ สัมผัสกับสิ่งแปลกใหม่ที่แตกต่างไปจากการดำเนินชีวิตอันเป็นปกติของเรา ทำให้เกิดความเพลิดเพลินเป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กว้างขึ้น ดังนั้นการท่องเที่ยว จึงเป็นการก่อให้เกิดความรู้และการติดต่อสื่อสาร ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างความเข้าใจของคนทั้งโลกเข้าด้วยกัน อันจะนำไปสู่สันติสุขในการอยู่ร่วมกันทั้งในปัจจุบันและอนาคต(ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. 2540 : 8)

สรุปการท่องเที่ยว (Tourism) หมายถึง การเดินทางเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เพื่อหาความสนุกสนาน เพื่อการประชุมสัมมนา เพื่อการศึกษาหาความรู้ เพื่อศาสนา เพื่อการติดต่อธุรกิจ ตลอดจนถึงการเยี่ยมญาติมิตร โดยที่ไม่มีรายได้เกิดขึ้นจากการเดินทางในครั้งนั้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการเดินทางท่องเที่ยว

สุดาพร ชูติธรานนท์ (2542:39) กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการเดินทางท่องเที่ยวว่ามีหลายประการ ได้แก่

1. เดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อความสนุกสนานบันเทิงรมย์
2. เดินทางเพื่อมาร่วมการประชุมสัมมนา
3. เดินทางเพื่อศึกษาหาความรู้
4. เดินทางเพื่อการศึกษา
5. เดินทางเพื่อติดต่อธุรกิจ
6. เดินทางเพื่อการเยี่ยมญาติ
7. เดินทางเพื่อประกอบศาสนากิจ
8. เดินทางเพื่อทัศนศึกษา
9. เดินทางเพื่อสุขภาพ หรือพักผ่อน

1.3 ความสำคัญของการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นช่องทางในการช่วยยกระดับมาตรฐานการครองชีพให้สูงขึ้น ใช้แต่ในด้านการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศเท่านั้น แต่ยังทำให้บทบาทของเศรษฐกิจ ซึ่งถือเป็นปัจจัยที่ช่วยให้มีรายได้เพิ่มขึ้นและทำให้เกิดอาชีพใหม่ๆ ซึ่งการซื้อบริการของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศถือได้ว่าเป็นการส่งสินค้าออก เพราะเป็นการซื้อด้วยเงินตราต่างประเทศ การผลิตสินค้าหรือบริการต่างๆ ที่นักท่องเที่ยวซื้อก็ต้องมีการลงทุน ซึ่งผลประโยชน์จะตกอยู่ภายในประเทศ และช่วยให้เกิดการจ้างงานในอีกหลายอาชีพ เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ทางด้านสังคม การท่องเที่ยวเป็นการพักผ่อนคลายความตึงเครียด พร้อมทั้งการได้รับความเข้าใจในวัฒนธรรมที่ผิดแผกแตกต่างออกไป(หน่วยศึกษานิเทศน์. 2533:20) ดังนั้น รศ.ดร.สมบัติ กาญจนกิจ(2540:88) ได้ให้ความสำคัญของการท่องเที่ยวไว้ 3 ประเด็น คือ

1.3.1 ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อเศรษฐกิจของประเทศ

1.3.1.1 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ เข้าประเทศเป็นจำนวนมาก ตั้งแต่ปี 2535 เป็นต้นมา การท่องเที่ยวสามารถทำรายได้ในรูปของเงินตราต่างประเทศมากเป็นอันดับ 1 เมื่อเปรียบเทียบกับรายได้จากสินค้าออกอื่นๆ นอกจากนี้รายได้จากการท่องเที่ยว ยังมีส่วนช่วยให้ดุลการชำระเงินของประเทศเกินดุลอีกด้วย

1.3.1.2 รายได้จากการท่องเที่ยวจะมีผลทวีคูณ ในการสร้างรายได้หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ซึ่งจะทำให้ผลผลิตส่วนรวมของประเทศมีค่าทวีคูณกว่า 3 เท่าตัว

1.3.1.3 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการหมุนเวียน และการกระจายรายได้ไปสู่ภูมิภาค เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยวเข้าไปถึงแหล่งท่องเที่ยวในชนบท การพัฒนาความเจริญก็จะไปถึงภูมินาณานั้นๆ ก่อให้เกิดการสร้างสรรคสิ่งใหม่ๆ ในท้องถิ่น เช่น โรงแรม ภัตตาคาร ร้านค้า สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มีผู้ลงทุนในหลายๆ รูปแบบทำให้เกิดการสร้างงานสร้างอาชีพอย่างกว้างขวางเป็นการสร้างรายได้สู่ประชาชนอย่างแท้จริง

1.3.1.4 การท่องเที่ยว มีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดการผลิต และนำเอาทรัพยากรของประเทศ โดยเฉพาะของท้องถิ่นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในอัตราที่สูง ในรูปของการผลิตสินค้าพื้นเมืองและสินค้าที่ระลึกตลอดจนการบริการในท้องถิ่นนั้นๆ

1.3.1.5 การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่สิ้นเปลืองวัตถุดิบ ผลผลิตขายได้ตลอดเวลาแล้วแต่ความเหมาะสมและความสามารถของผู้ขาย

1.3.1.6 การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการผลิต เป็นวงจรมหมุนเวียนภายในประเทศทำให้เกิดการสร้างงานสร้างอาชีพของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจัดว่าเป็นแหล่งจ้างงานที่ใหญ่ที่สุดแหล่งหนึ่ง เนื่องจากมีความสัมพันธ์กับหลายๆ อาชีพ อาทิเช่น อาชีพเกี่ยวกับการขนส่ง อาชีพให้บริการด้านที่พัก อาชีพผลิตสินค้าที่ระลึก เป็นต้น เป็นการช่วยลดปัญหาการว่างงานลง ช่วยให้ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น

1.3.2 ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อสังคม

1.3.2.1 การท่องเที่ยวมีส่วนในการส่งเสริมความสัมพันธ์ของมนุษยชาติ ก่อให้เกิดสันติภาพความเป็นมิตรไมตรี และความเข้าใจอันดีระหว่างเจ้าของบ้านและผู้มาเยือน

1.3.2.2 การท่องเที่ยวมีบทบาทในการพัฒนา สรรสร้างสรคความเจริญทางสังคมให้เกิดแก่ท้องถิ่นทำให้มีการก่อสร้างสิ่งใหม่ๆ มีการลงทุนทางด้านการผลิตเพื่อรองรับการบริการแก่ผู้เยือนในท้องถิ่นทำให้ประชาชนมีรายได้จากการมีงานทำ ทำให้อยู่กินดีมีความสุขโดยทั่วกัน

1.3.2.3 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการอนุรักษ์ฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจ ความสำนึกและตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมตลอดจนการรักษาเอกลักษณ์ของชาติก่อให้เกิดความรู้สึกรหวงแหนและรักแผ่นดินที่อยู่อาศัยของตน

1.3.2.4 การท่องเที่ยวช่วยขจัดปัญหาความแตกต่างระหว่างเมืองและชนบท ช่วยขจัดปัญหาการหลังไหลและเคลื่อนย้ายเข้ามาหางานทำหรือเสี่ยงโชคในเมืองของประชาชนในชนบท

1.3.2.5 การท่องเที่ยวช่วยให้ประชาชนในชนบทรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รู้จักใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นมาผลิตและประดิษฐ์สิ่งของเครื่องใช้ในรูปของสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึกไว้สำหรับขายผู้มาเยือนเป็นการหารายได้มาจุนเจือครอบครัวเพิ่มขึ้น

1.3.3 ความสำคัญของการท่องเที่ยวต่อการเมือง

1.3.3.1 การเดินทางท่องเที่ยวก่อให้เกิดความรู้สึกถึงความมั่นคงปลอดภัย เพราะการที่นักท่องเที่ยวจะเลือกเดินทางไปเยือนที่ใด ที่นั้นจะต้องมีความปลอดภัยเพียงพอ

1.3.3.2 การท่องเที่ยวเป็นวิถีทางที่มนุษย์ต่างสังคมจะได้พบปะ รู้จัก ทำความเข้าใจกันการในทางไปมาหาสู่กันภายในประเทศทำให้ได้รู้จัก คู่แข่ง ระบุปัญหา พึ่งพาอาศัยกัน เป็นการ สร้างความรักความสามัคคี สมานฉันท์ของคนในชาติ ในทำนองเดียวกัน การเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เสริมสร้างความเข้าใจอันดีนำไปสู่ความเป็นเพื่อนร่วมโลกที่จะช่วยสร้างสัมพันธไมตรีและความสงบสันติสุขในโลก การท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อประเทศในด้านต่างๆไม่ว่าจะเป็นด้านบุคคล เศรษฐกิจ และประเทศ ซึ่งการท่องเที่ยวจะเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ประเทศพัฒนาก้าวหน้าต่อไป

1.4 ปัจจัยที่ทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยว

เหตุผลของการเดินทางท่องเที่ยวของแต่ละบุคคล มีความแตกต่างกัน ในหลายๆประการ ดังที่ จลองส์ ฟิลลิปสมพงษ์ (2531 :88-90) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้บุคคลตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวประกอบไปด้วย

1.4.1 เงิน หรือค่าใช้จ่าย ซึ่งเป็นสิ่งแรกที่เดินทางท่องเที่ยวจะต้องคิดทันที เพราะการเดินทางท่องเที่ยวจะต้องคิดทันที เพราะการเดินทางท่องเที่ยวไม่ว่าจะใกล้หรือไกลจำเป็นต้องมีเงินหรืองบประมาณเพื่อใช้จ่ายในด้านต่างๆ เช่น ค่าพาหนะ ค่าที่พัก ค่าอาหาร ค่าบริการสำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกและการใช้จ่ายซื้อของ เป็นต้น

1.4.2 เวลา เป็นสิ่งที่มีความหมายสำคัญสำหรับผู้เดินทางท่องเที่ยว เพราะแต่ละบุคคลย่อมอยู่ในสถานภาพทางประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน บางคนอาจใช้เวลาวันหยุดสุดสัปดาห์เพื่อการท่องเที่ยว แต่บางคนอาจจะต้องรอถึงปิดภาคเรียน หรือบางคนอาจใช้เวลาหลังช่วงชีวิตทำงานเพื่อการท่องเที่ยว เป็นต้น

1.4.3 ความตั้งใจที่จะไป ปัจจัยข้อนี้เกิดจากเหตุผล และความรู้สึกนึกคิดส่วนตัวอย่างแท้จริง การมีเงิน และมีเวลา คงไม่สามารถกระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวได้ถ้าไม่ตั้งใจที่จะไป นักท่องเที่ยวแต่ละคน มีความตั้งใจในการเดินทางท่องเที่ยวแต่ละครั้งไม่เหมือนกัน ทั้งนี้ความตั้งใจในการเดินทางท่องเที่ยว อาจถูกกระตุ้นได้จากสิ่งต่างๆ เช่น ความต้องการที่จะเดินทางท่องเที่ยว การเก็บรวบรวมข้อมูลการท่องเที่ยว การเสริมสร้างทัศนคติที่ดีให้เห็นถึงคุณค่าของการท่องเที่ยว ปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ เสถียรภาพทางการเมือง ฤดูกาล สิ่งอำนวยความสะดวก ความปลอดภัย และภาพพจน์ทางการท่องเที่ยว เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้ความตั้งใจที่จะเดินทางของนักท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลงได้อยู่ตลอดเวลา

1.5 ประเภทต่างๆ ของการท่องเที่ยว

วรรณ วรชวานิช (2539:17) ได้แบ่งประเภทการท่องเที่ยว ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. การท่องเที่ยวภายในประเทศเป็นการท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ ภายในประเทศการท่องเที่ยวในลักษณะนี้ จะต้องมึสิ่งจูงใจหลายอย่าง เช่น ความสวยงามของภูมิประเทศ ความสะดวกสบายในการเดินทาง ความปลอดภัย การโฆษณา หรือมีสิ่งจูงใจ โดยเฉพาะของสถานที่นั้น เช่นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ หรือศิลปวัฒนธรรมประจำท้องถิ่น เป็นต้น

2. การท่องเที่ยวต่างประเทศ เป็นการท่องเที่ยวไปยังสถานที่ที่ต่างไปจากประเทศของตน และต้องผ่านขบวนการระหว่างประเทศหลายอย่าง เช่น ศุลกากร ด้านตรวจคนเข้าเมือง เป็นต้น ใช้ภาษาต่างประเทศ และอาจจะต้องมีมัคคุเทศก์เป็นผู้นำ การท่องเที่ยวต่างประเทศ ขนาดของประเทศเป็นสิ่งสำคัญ เช่น ประเทศที่มีขนาดใหญ่ มักมีสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้มาก เพราะมีโอกาสที่จะมีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและสิ่งอื่นๆ หลากหลายกว่าประเทศที่มีขนาดเล็ก แต่บางครั้งการเดินทางไกลๆ ก็อาจจะเป็นอุปสรรคหรือทำให้นักท่องเที่ยวหมดความสนใจ หรือทำให้ความสนใจน้อยลงลงก็ได้

นอกจากนี้ การท่องเที่ยวยังขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการไปเที่ยวอีกด้วย ตัวอย่างเช่น การไปท่องเที่ยวในระหว่างวันหยุดอาจจะเป็นการไปตากอากาศ ชมสภาพบ้านเมือง หรือไปดูชีวิตความเป็นอยู่ในชนบท รวมถึงการไปเยี่ยมเยือนเพื่อนฝูง เป็นต้น จากวัตถุประสงค์ดังกล่าวอาจแบ่งลักษณะของการท่องเที่ยว ออกเป็น 6 ลักษณะดังนี้

1. การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง เป็นการท่องเที่ยวเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ เพื่อชมทิวทัศน์ วัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตความเป็นอยู่ของท้องถิ่นต่างๆ หรือท่องเที่ยวไปตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เพื่อเปลี่ยนสถานที่พักอาศัย ฯลฯ การท่องเที่ยวแบบนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ธรรมเนียม ฐานะทางเศรษฐกิจของนักท่องเที่ยว และสิ่งดึงดูดความสนใจของสถานที่แต่ละแห่ง

2. การท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อน เป็นการใช้เวลาว่างเพื่อพักผ่อนร่างกายและสมอง อาจรวมถึงการพักผ่อนหลังการเจ็บป่วย โดยจะใช้เวลาพักผ่อนให้นานที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ สถานที่ไปพักจะเลือกที่สงบ สะดวกสบาย อากาศบริสุทธิ์ เช่น ชายทะเล หรือบนภูเขาที่ห่างไกลจากความอึกทึกครึกโครม

3. การท่องเที่ยวเพื่อศึกษาวัฒนธรรม เป็นการท่องเที่ยวที่มักมีจุดประสงค์ที่จะศึกษาค้นคว้าความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของท้องถิ่นต่างๆ ควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวด้วย เป็นการศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ ทั้งในแง่ มานุษยวิทยาและสังคมวิทยา เช่น ชมโบราณสถาน ศิลปะ หรือการแสดงต่างๆ

4. การท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา การท่องเที่ยวประเภทนี้มีจุดประสงค์ 2 ประการคือประการแรกเป็นการไปชมการแข่งขันกีฬาที่ตนสนใจ ประการที่สอง เป็นการท่องเที่ยวเพื่อไปเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย การท่องเที่ยวประเภทนี้สถานที่ที่จะไปเป็นสิ่งดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยว เช่น ชายทะเล ภูเขา หรือการเดินป่าเพื่อดูนก ตกปลา หรือส่องสัตว์ เป็นต้น

5. การท่องเที่ยวเพื่อธุรกิจ การประชุมและสัมมนา ซึ่งผู้ไปเพื่อธุรกิจหรือสัมมนามักจะแบ่งเวลาส่วนหนึ่งไว้สำหรับการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแบบนี้สิ่งที่เป็นปัจจัยดึงดูดนักท่องเที่ยว คือต้องมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ มีสถานที่พักอาศัยหรือโรงแรม และระบบการคมนาคมที่สะดวก รวดเร็ว ปัจจุบันนี้การท่องเที่ยวลักษณะนี้มีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นเรื่อยๆ

6. การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา คือ การที่บุคคลไปต่างประเทศเพื่อการศึกษาดูงาน หรือวิจัยหรือการแลกเปลี่ยนอาจารย์ นักศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัย และจะอยู่ในประเทศนั้นเป็นเวลาหนึ่งเดือน การท่องเที่ยวประเภทนี้รวมถึงการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาภายในประเทศด้วย จัดได้ว่าเป็นการท่องเที่ยวที่เพิ่มรายได้ให้แก่ประเทศอีกอย่างหนึ่ง

2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค

ความหมายของพฤติกรรมผู้บริโภค

ได้มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงความหมายของคำว่า พฤติกรรม (Behavior) และพฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior) ไว้หลายความหมาย แต่ผู้ที่ศึกษานำเสนอเป็นเพียงบางส่วนเท่านั้น ดังนี้

โลภา ชูพิกุลชัย (2521 : 2) พฤติกรรม หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่สิ่งมีชีวิตกระทำ และบุคคลอื่นสามารถสังเกตได้หรือใช้เครื่องมือวัดได้ นอกจากนี้พฤติกรรมมิได้มีความหมายเฉพาะแต่การแสดงออกทางด้านร่างกายภายนอกเพียงอย่างเดียว แต่ยังรวมถึงการกระทำหรือกิจกรรมภายในอันได้แก่ความรู้สึกด้วย

ชัยพร วิชชาวูธ (2523 : 1) ได้ให้ความหมายของ "พฤติกรรม" ว่าหมายถึง การกระทำของมนุษย์ ไม่ว่าจะการกระทำนั้นจะกระทำโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว และไม่ว่าคนอื่นจะสังเกตการกระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม การพูด การเดิน การกระพริบตา การได้ยิน การเข้าใจ การรู้สึกโกรธ การคิดต่างเป็นพฤติกรรมทั้งนั้น

ซูดา จิตพิทักษ์ (2525 : 2) กล่าวว่า พฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลบุคคลนั้น ไม่รวมเฉพาะสิ่งที่แสดงปรากฏออกมาข้างนอกเท่านั้น แต่รวมถึงสิ่งที่อยู่ภายในใจของบุคคลซึ่งคนภายนอกไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง เช่น คุณค่าที่เขายังถือเป็นหลักในการประเมินสิ่งต่างๆ

ทัศนคติ หรือเจตคติ ที่เขามีต่อสิ่งต่างๆ ความคิดเห็น ความเชื่อ ทัศนคติ และสภาพจิตใจ ปัจจัยต่างๆ นี้เป็นเหตุกำหนดพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคล

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520 : 10) พฤติกรรม หมายถึง กิจกรรมทุกประการที่มนุษย์กระทำ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะสังเกตได้หรือไม่ เช่น การทำงานของหัวใจ การทำงานของกล้ามเนื้อ การเดิน การพูด การคิดความรู้สึก ความชอบ ความสนใจ เป็นต้น

ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า พฤติกรรมผู้บริโภค หมายถึง การกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดหาและการใช้ผลิตภัณฑ์ ทั้งนี้หมายถึงกระบวนการตัดสินใจซึ่งเกิดขึ้นก่อน และมีส่วนในการกำหนดให้มีการกระทำ

ประเด็นสำคัญของคำจำกัดความข้างต้นคือ กระบวนการตัดสินใจที่มีอยู่ก่อน (Precede) หมายถึงลักษณะทางพฤติกรรมของผู้บริโภค ในขณะที่ขณะหนึ่งซึ่งผู้บริโภคซื้อสินค้านั้น จะมีกระบวนการทางจิตวิทยาที่มีส่วนสร้างสมและขัดเกลาทัศนคติ รวมทั้งค่านิยม ในปัจจุบันนี้กิจกรรมที่เห็นได้ชัดนั้นถือได้ว่าเป็นเพียงส่วนหน้าของกระบวนการตัดสินใจ ดังนั้นเพื่อให้มีระบบการวิเคราะห์ที่ถูกต้อง การศึกษาถึงพฤติกรรมผู้บริโภคจึงจำเป็นต้องรวมถึงกิจกรรมที่ยากแก่การสังเกต แต่ถือได้ว่าเป็นส่วนควบคู่กันไปด้วย ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวมีอยู่ภายในตัวผู้บริโภคและ มีอิทธิพลต่อกระบวนการตัดสินใจ หมายถึงกิจกรรมในการซื้อ (Buying activities)

พฤติกรรมผู้ซื้อ หมายถึง การกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนซื้อสินค้าและบริการด้วยเงินรวมทั้งกระบวนการตัดสินใจ ซึ่งเป็นตัวกำหนดให้มีการกระทำหรือพฤติกรรมของผู้ซื้อ ทั้งนี้หมายถึงผู้ซื้อที่เป็นอุตสาหกรรม (Industrial buyer) หรือที่เป็นการซื้อของบริษัทในอุตสาหกรรมหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อ คือผลิตเป็นสินค้าแล้วนำไปขายต่อ ให้กับผู้บริโภค หรือพฤติกรรมผู้บริโภคจึงอาจให้คำจำกัดความว่าเป็น "ปฏิบัติการของบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการได้รับและการใช้สินค้าและบริการทางเศรษฐกิจรวมทั้งกระบวนการต่างๆ ของการตัดสินใจซึ่งเกิดก่อนและเป็นตัวกำหนดและเป็นตัวกำหนดปฏิบัติการต่างๆ"

คำจำกัดความที่กล่าวมานี้ อาจแบ่งออกเป็นส่วนสำคัญได้ 3 ส่วน

1. ปฏิบัติการ หมายถึง กิจกรรมต่างๆ เช่น การเดินทางกลับจากร้านค้า การจ่ายของในร้านค้า การซื้อการขนส่งสินค้า การใช้ประโยชน์และการประเมินค่าสินค้า เป็นต้น

2. บุคคลเกี่ยวข้องโดยตรงกับการได้รับและการใช้สินค้าและบริการทางเศรษฐกิจ ซึ่งหมายถึงผู้บริโภคคนสุดท้าย (Ultimate consumer) โดยมุ่งที่ตัวบุคคลผู้ซื้อสินค้าและบริการเพื่อนำไปอุปโภคเอง และเพื่อการบริโภคที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่น ครอบครัวหรือเพื่อน

3. กระบวนการต่างๆในการตัดสินใจซึ่งเกิดก่อนและเป็นตัวกำหนดปฏิบัติการต่างๆซึ่งรวมถึงการตระหนักถึงความสำคัญของกิจกรรมการซื้อของผู้บริโภคที่กระทบโดยตรงต่อปฏิบัติการทาง

การตลาดที่สังเกตได้ เช่น การติดต่อกับพนักงานขายสื่อโฆษณาและการเปิดรับข่าวสารโฆษณา การสอบถามอย่างไม่เป็นทางการจากญาติมิตร การสร้างความโน้มเอียงหรือเกณฑ์การประเมินค่าทางเลือกต่างๆ สรุปคือพฤติกรรมผู้บริโภคเกี่ยวข้องกับการศึกษาว่า บุคคลหรือผู้บริโภคบริโภคอะไร ที่ไหน บ่อยแค่ไหน และภายใต้สถานการณ์อะไรบ้างที่สินค้าและบริการได้รับการบริโภค

2.2 ทฤษฎีในการตัดสินใจของผู้บริโภค

การตัดสินใจ (Decision making) เป็นวิธีการเลือกคิดระหว่างทางเลือกต่างๆ เพื่อที่จะนำไปสู่การปฏิบัติจริง หรือเพื่อหาทางเลือกที่ดีที่สุด โดยผู้ตัดสินใจมีเหตุผลในการเลือกของตน เหตุผลดังกล่าวมักเนื่องมาจากประสบการณ์ส่วนตัว ซึ่งจากแนวคิดและความหมายของการตัดสินใจตามทัศนะของนักวิชาการทั้งหลายที่ได้กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่า การตัดสินใจเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ประกอบด้วย ปรากฏการณ์ ทางสังคมและตัวบุคคล ซึ่งมีค่านิยมและความเชื่อแฝงอยู่ รวมทั้งทางเลือกที่บุคคลหนึ่งได้เลือก เพื่อก่อให้เกิดพฤติกรรมอันนำไปสู่สภาพที่พึงปรารถนาของตนหรือทางเลือกที่สามารถสร้างความพึงพอใจอันสูงสุด

2.2.1 ลักษณะส่วนบุคคลที่มีผลต่อการตัดสินใจ ประกอบด้วย 3 ส่วน (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.2531 : 577-579) คือ

2.2.1.1 กรอบแนวคิด คือ การจัดระบบความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมมา หรือสิ่งที่แต่ละคนตีความหมายจากประสบการณ์ใหม่ เพื่อใช้ในการชี้นำพฤติกรรมของตนเอง กรอบของการเกิดจากการรับรู้และพื้นฐานความรู้เดิม

2.2.1.2 ค่านิยม คือ มาตรฐานและสิ่งที่คุณค่าให้ความสำคัญในหารดำรงชีวิตและอาจถือว่าเป็นสิ่งที่ชี้นำแนวทางการดำเนินชีวิต

2.2.1.3 ความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตน คือ ความรู้สึกที่ตนเอง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความคิดและการตัดสินใจของคนเป็นอย่างมาก เพราะแรงจูงใจสำหรับการคิดเป็นส่วนใหญ่มาจากความต้องการพื้นฐาน และความรู้สึกที่มีต่อตนเอง

2.2.2 ระดับการตัดสินใจของมนุษย์ สามารถแบ่งได้เป็น 3 ระดับคือ

2.2.2.1 นิสัย การตัดสินใจในระดับนี้เป็นปฏิกิริยาตอบโต้ที่ถูกกำหนดด้วยเงื่อนไขจากการเรียนรู้หรือการสร้างประสบการณ์ในอดีต มีลักษณะค่อนข้างจะอัตโนมัติ

2.2.2.2 การแก้ปัญหา การตัดสินใจในระดับนี้เป็นการประเมินสิ่งใหม่ๆ ปัญหาใหม่ๆ ในสถานการณ์ใหม่ๆ ด้วยการใช้เทคนิควิธี กลวิธีหรือประสบการณ์ที่สั่งสมมาในอดีต ก่อให้เกิดพฤติกรรมใหม่ๆ

2.2.2.3 การสร้างสรรค์การตัดสินใจระดับนี้เกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่แปลกใหม่ไม่สามารถนำการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ที่สั่งสมมาช่วยในการตัดสินใจได้ ผู้ตัดสินใจต้องทำการลองผิดลองถูก เพื่อนำมาผลที่ได้ใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจต่อไป

2.2.3. ขั้นตอนการตัดสินใจ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน

(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.2531 : 573-576) คือ

2.2.3.1 รู้และกำหนดปัญหาให้ชัดเจน ในการกำหนดปัญหาให้ชัดเจน ต้องประกอบด้วยหลัก 3 ประการคือ ขอบข่ายปัญหาจะต้องไม่กว้างเกินไป ปัญหาจะต้องไม่แคบเกินไป และไม่นำสรุปมากำหนดปัญหา

2.2.3.2 รวบรวมข้อมูล เมื่อกำหนดปัญหาแล้วจึงเริ่มรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาซึ่งข้อมูลที่ดีจะต้องครอบคลุมและแม่นยำ

2.2.3.3 ร่างผล ข้อเสนอหรือว่าวิธีที่คาดว่าจะใช้แก้ปัญหา เป็นการระดมความคิด เพื่อรวบรวมผลหรือข้อสรุปที่คาดว่าจะเป็นไปได้ในหลายๆทาง

2.2.3.4 ทดสอบผลหรือข้อเสนอกับที่คิดไว้ เป็นการวิเคราะห์วิจารณ์ข้อสรุปที่คิดไว้ทั้งหมด ด้วยการทดสอบข้อสรุปแต่ละข้อว่ามีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด

2.2.3.5 ประเมินผลและตัดสินใจ เป็นการตัดสินใจที่นำไปสู่ข้อสรุปที่เชื่อถือได้มากที่สุด

จากการสรุปทฤษฎีการตัดสินใจดังกล่าว สรุปได้ว่า การตัดสินใจของบุคคลเป็นกระบวนการที่ประกอบไปด้วย ข้อปัญหา ข้อมูลทางเลือก การตัดสินใจภายใต้ค่านิยม ความรู้สึก และประสบการณ์ที่สั่งสมที่จะนำไปใช้ในการพิจารณาทางเลือกที่สร้างความพอใจให้กับตน

2.3 ทฤษฎีอุปสงค์

2.3.1 อุปสงค์ต่อสินค้าและบริการ

อุปสงค์ หมายถึง จำนวนต่างๆของสินค้าหรือบริการชนิดนั้น ที่ผู้บริโภคต้องการซื้อ ในระยะเวลาหนึ่ง ณ ระดับราคาต่างๆของสินค้าชนิดนั้น ในระยะเวลาที่กำหนด(วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. 2541:23)

อุปสงค์ ประกอบไปด้วย (1) ความจำเป็น(Needs) ความต้องการ(Want)หรือความปรารถนา (Desire) (2)ความเต็มใจที่จะจ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการใดๆ (Willingness to pay) (3) มีอำนาจซื้อ(Purchasing power)หรือมีเงินที่จะจ่าย(Money to spend) ในที่นี้ ผู้บริโภคต้องมีเงินเพียงพอที่จะจ่าย เพื่อซื้อสินค้าและบริการนั้นๆ ถ้าขาดคุณสมบัติข้อใดข้อหนึ่งไปเราจะไม่เรียกว่าเกิดอุปสงค์ต่อสินค้าและบริการนั้นๆ(อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง. 2546:2)

ตามทฤษฎีอุปสงค์ของผู้บริโภค ปริมาณความต้องการสินค้าขึ้นอยู่กับปัจจัยที่
สำคัญ 4 ประการ คือ ราคาสินค้า รายได้ของผู้บริโภค ราคาสินค้าที่เกี่ยวข้อง รสนิยมของผู้บริโภค(อภิ
รัฐ ตั้งกระจ่าง. 2546:2)

ทฤษฎีอุปสงค์ดังกล่าวนี้ มีรากฐานมาจากทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภค (สฤษฎ
มีนะพันธ์. 2535:60-61) โดยที่ผู้บริโภคต้องการบริโภคสินค้าและบริการเพื่อให้ได้รับความพึงพอใจ
สูงสุดภายใต้เงื่อนไขรายได้และราคาสินค้าและบริการที่กำหนดมาให้ โดยปัจจัยราคาแสดงถึงค่าของ
สินค้าและบริการที่ผู้บริโภคจะต้องใช้ในการตัดสินใจเลือกปริมาณการบริโภค ซึ่งเมื่อราคาสินค้าหรือ
บริการเพิ่มสูงขึ้น ผู้บริโภคจะลดปริมาณการบริโภคสินค้าและบริการลง ในทำนองเดียวกันเมื่อราคา
สินค้าและบริการลดลง ผู้บริโภคก็สามารถจะบริโภคสินค้าและบริการในปริมาณที่เพิ่มขึ้น ลักษณะการ
ปรับตัวเช่นนี้สอดคล้องกับพฤติกรรมผู้บริโภคตามกฎหมายของอุปสงค์

2.3.2 อุปสงค์การท่องเที่ยว

ลักษณะของอุปสงค์ตามที่กล่าวมานี้จะใช้ได้กับลักษณะสินค้าทั่วไปเท่านั้น ส่วน
ในเรื่องของการท่องเที่ยวไม่ได้มีลักษณะเป็นปกติธรรมดาแบบนี้ เพราะจะมีปัจจัยต่างๆหลายประการที่
เข้ามาเกี่ยวข้องในการทำให้ผู้บริโภคหรือผู้ซื้อหรือนักท่องเที่ยวเดินทางไปเยือนแหล่งท่องเที่ยวแห่งใด
แห่งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวที่สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีเวลาว่าง มีรายได้
เพียงพอ และมีความตั้งใจที่เดินทางท่องเที่ยวด้วย อีกทั้งยังมีปัจจัยอื่นๆ อีกหลายประการที่เป็น
ตัวกำหนด

Alister Mathieson และ Geoffrey Wall ได้จำแนกลักษณะของอุปสงค์การ
ท่องเที่ยวไว้ 3 ประเภทด้วยกัน คือ

1.อุปสงค์การท่องเที่ยวที่แท้จริง หมายถึงจำนวนประชากรหรือผู้ที่เดินทางไป
ท่องเที่ยว ณ จุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวได้จริง เป็นอุปสงค์ที่มีความครบถ้วนตามความหมาย
ของอุปสงค์ คือ มีความต้องการ มีความพร้อมและความเต็มใจที่จะจ่ายค่าสินค้าและบริการที่กำหนด
ไว้ในขณะนั้น

2.อุปสงค์การท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ ได้แก่จำนวนประชากรหรือนักท่องเที่ยวที่มี
แนวโน้มที่จะเดินทางโดยมีองค์ประกอบของอุปสงค์ด้านความต้องการแล้ว แต่ยังขาดองค์ประกอบ
ด้านการเงิน เวลาหรือการจัดการเพื่อการเดินทาง อุปสงค์การท่องเที่ยวที่มีศักยภาพอาจเปลี่ยนเป็นอุป
สงค์ที่แท้จริงได้ หากระบบการตลาดให้ความสำคัญและเข้ามาแก้ปัญหาเรื่องของการให้เครดิต การ
จัดการอำนวยความสะดวกในการเดินทาง

3.อุปสงค์การท่องเที่ยวที่อาจคล้อยตามได้ เป็นอุปสงค์ที่อาจกลายเป็นอุปสงค์ชนิด
ที่ 1 และชนิดที่ 2 ได้ ภายใต้สมมติฐานว่ามนุษย์มีความต้องการที่จะเดินทางท่องเที่ยวอยู่ อุปสงค์

ประเภทที่สามนี้จะเป็นอุปสงค์ที่ยังไม่มีความรู้และความต้องการที่จะเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางที่ใดที่หนึ่ง เนื่องจากไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่นั่น รวมทั้งบางครั้งขาดปัจจัยสนับสนุนให้กลายเป็นอุปสงค์การท่องเที่ยวที่มีศักยภาพด้วย(เงิน-เวลา-การจัดการ) อุปสงค์ชนิดนี้หากใช้ระบบช่องทางการขาย การโฆษณาให้ถูกต้องแล้วจะกระตุ้นให้กลายเป็นอุปสงค์การท่องเที่ยวที่มีศักยภาพได้ไม่ยาก

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาบริการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ปัจจัยด้านจิตวิทยาของผู้รับบริการ

ผู้รับบริการหรือลูกค้า เป็นผู้มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการบริการ เพราะความพอใจของลูกค้า คือเป้าหมายหลักของการบริการ หากกิจการหรือธุรกิจใดสามารถให้บริการที่ทำให้ลูกค้าพอใจ ก็ย่อมสามารถรักษาลูกค้าไว้ให้กลับมาใช้บริการนั้นต่อไปอีก ซึ่งจะส่งผลให้กิจการประสบความสำเร็จและมีกำไร ดังนั้น การบริการที่จะให้ได้ผลตรงเป้าหมายที่สุดจึงจำเป็นต้องสนใจและศึกษาปัจจัยด้านผู้บริการ ได้แก่ ความต้องการของผู้รับบริการ รูปแบบของพฤติกรรมของผู้รับบริการ และพฤติกรรมการตัดสินใจของผู้รับบริการ

2.4.1. ความต้องการของนักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นได้ ย่อมต้องอาศัยปัจจัยที่ก่อให้เกิดความต้องการ ซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยสำคัญ 3 ประการ ดังนี้คือ

2.4.1.1 แรงจูงใจในการเดินทางท่องเที่ยว ตามปกตินักท่องเที่ยวจะเดินทางต่อเมื่อมีแรงจูงใจมากกระตุ้นแรงจูงใจนี้เกิดขึ้นได้หลายประการ เช่น อาจจะต้องการพักผ่อนเพื่อลดความเครียดจากการทำงานและสภาวะแวดล้อมที่จำเจ ต้องการรักษาสุขภาพของร่างกายและจิตใจ ต้องการพบเห็นสิ่งแปลกๆใหม่ๆ ในท้องถิ่นอื่น ต้องการพบปะผู้คนเพื่อทำความรู้จักคุ้นเคยกับผู้ที่อยู่ในวงการอาชีพเดียวกัน หรือมีความสนใจร่วมกันหรือ พบปะเยี่ยมญาติพี่น้องและผู้ที่เกี่ยวข้องกัน ต้องการพัฒนาตนเองด้วยการเข้าประชุมสัมมนาทางวิชาการหรือวิชาชีพ เป็นต้น

2.4.1.2 ความพร้อมและความสามารถในการเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจะเดินทางก็ต่อเมื่อมีความพร้อมและความสามารถที่จะเดินทางได้ เช่น มีสุขภาพแข็งแรง มีเวลาว่างเพียงพอ มีฐานะทางการเงิน หรือได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ไม่มีภาระทางครอบครัวที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด เช่น บุตรที่ยังเล็กอยู่ หรือญาติที่เจ็บป่วย

2.4.1.3 สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเดินทางท่องเที่ยว สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวมิใช่น้อย เช่น กรณีที่เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำหรือสถานการณ์ยุ่งยากทางการเมือง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นภายในประเทศหรือระหว่างประเทศก็ตามย่อมทำให้ปริมาณความต้องการการท่องเที่ยวลดลง ในทางตรงกันข้าม สถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่

เจริญรุ่งเรืองขึ้น หรือมีความสงบเรียบร้อยทางการเมือง ความต้องการด้านการท่องเที่ยวก็จะมีปริมาณมากขึ้น

ดังนั้น ความต้องการทางการท่องเที่ยวของคนในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไป ขึ้นอยู่กับความพร้อมและสถานการณ์ดังกล่าวข้างต้น แม้ว่าจะมีความต้องการท่องเที่ยวแต่ก็อาจไม่ได้ไป เนื่องจากสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย โดยเฉพาะภาวะเศรษฐกิจ

2.4.2 รูปแบบพฤติกรรมของผู้รับบริการ

พฤติกรรมของผู้รับบริการมีความแตกต่างกันตามประเภทของการรับบริการ ได้แก่

2.4.2.1 พฤติกรรมคุ้นเคยหรือไม่คุ้นเคย หมายถึง บริการใดที่ผู้รับบริการใช้อยู่เป็นประจำจะเกิดพฤติกรรม ที่คุ้นเคยไม่จำเป็นต้องใช้เวลาตัดสินใจนาน ส่วนบริการใดที่ผู้รับบริการไม่เคยใช้จำเป็นต้องหาข้อมูลมาประกอบการตัดสินใจ จึงใช้เวลานานในการตัดสินใจใช้บริการ

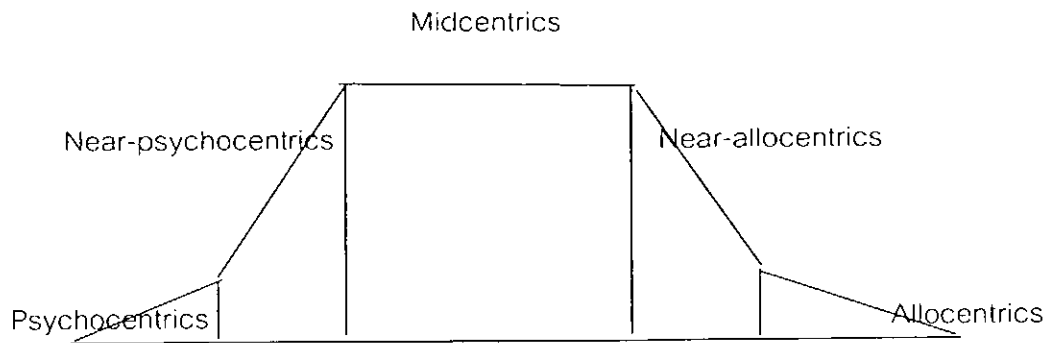
2.4.2.2 พฤติกรรมที่ต้องการการตัดสินใจระดับสูงหรือระดับต่ำ หมายถึง บริการใดก็ตามที่มีความเสี่ยงสูงหรือราคาแพง ผู้รับบริการจำเป็นต้องใช้การตัดสินใจในระดับที่สูงกว่าบริการที่มีความปลอดภัยหรือราคาต่ำกว่ามาก

2.4.2.3 พฤติกรรมที่ซื้อตามลักษณะของบุคคล หมายถึง ผู้รับบริการที่ใช้บริการตามบุคลิกภาพส่วนตัว ได้แก่ ความพอใจในรูปลักษณ์ เช่น สถานที่บริการสวยงาม สะอาด เป็นต้น ความมีเหตุผล เช่น การเปรียบเทียบข้อดีและข้อด้อยของแต่ละสถานบริการ เป็นต้น ความนิยมส่วนตัว เช่น ลักษณะความชอบของแต่ละบุคคล

2.4.2.4 พฤติกรรมผู้รับบริการในปัจจุบันหรือมีโอกาสหรือไม่มีโอกาสรับบริการ หมายถึง ผู้รับบริการที่กำลังใช้บริการ หรือผู้ที่คาดว่าจะใช้บริการ หรือผู้ที่ยังไม่โอกาสใช้บริการ และยังไม่คิดจะใช้บริการด้วย

2.4.2.5 พฤติกรรมการพูดหรือฟังและการใช้หรือไม่ใช้ หมายถึง พฤติกรรมของผู้รับบริการประเภทฟังหรือพูดอย่างเดียว แต่ไม่ซื้อ หรือพูดหรือฟังแล้วซื้อ หรือพฤติกรรมที่ชอบให้ยอแล้วซื้อหรืออาจจะไม่ซื้อก็ได้ นอกจากนี้ ยังหมายถึงพฤติกรรมของผู้รับบริการที่สนใจอยากรู้แล้วอาจจะซื้อหรือไม่ซื้อก็ได้

2.4.3. รูปแบบของนักท่องเที่ยว ตามแนวคิดของแสดนลีย์ ซี.พล็อก ที่อาศัยหลักจิตวิทยาเป็นฐานในการจำแนก ประกอบด้วย ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 : แสดงรูปแบบของนักท่องเที่ยว (Psychocentrics Position Destinations)

ที่มา : อ้างอิงจากปริญญาานิพนธ์ของ พัชรา ลากสิทธิ์จาก Roy A.Cook, Laura J.yale and Joseph J.Marqur(1999) Tourism The Business of Travel

จากภาพประกอบ 2 แสดงถึงรูปแบบของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย

2.4.3.1 นักท่องเที่ยวประเภทเน้นตัวเองเป็นศูนย์กลาง (Psychocentrics) หมายถึง นักท่องเที่ยวที่คิดหรือสนใจตนเอง ชอบสถานที่ท่องเที่ยวอันเป็นที่รู้จักกันดี ไม่ต้องการทดลองสิ่งแปลกใหม่ ทั้งที่พัก อาหารและสิ่งบันเทิงและบุคคลใหม่ๆ ไม่ต้องการพบสิ่งที่ยุ่งยากและเหตุการณ์ที่ผิดปกติ

2.4.3.2 นักท่องเที่ยวประเภทเน้นตัวเองปานกลาง (Near-Psychocentrics) หมายถึง นักท่องเที่ยวประเภทที่อยู่กึ่งกลางระหว่างการเน้นตัวเองและการเดินทางสายกลาง สามารถทดลองสิ่งใหม่ได้ถ้าไม่มีสิ่งคุ้นเคย

2.4.3.3 นักท่องเที่ยวประเภทเดินทางสายกลาง (Mid-Centrics) หมายถึง นักท่องเที่ยวประเภทที่ไม่ชอบผจญภัย แต่ก็ไม่รังเกียจการทดลองสิ่งใหม่ ตราบเท่าที่ไม่ได้เสี่ยงอันตรายเกินไปหรือไม่ผิดปกติเกินไป

2.4.3.4 นักท่องเที่ยวประเภทชอบความหลากหลายพอสมควร (Near-Allocentrics) หมายถึง นักท่องเที่ยวประเภทที่เป็นกลุ่มอยู่ระหว่างกลุ่มเดินทางสายกลาง และกลุ่มที่มีความสนใจหลากหลาย เป็นนักท่องเที่ยวที่ไม่ถึงกับชอบการผจญภัยแต่สามารถท่องเที่ยวแบบผจญภัยได้

2.4.3.5 นักท่องเที่ยวประเภทมีความสนใจหลากหลาย (Allocentrics) หมายถึง นักท่องเที่ยวประเภทที่สนใจในกิจกรรมหลากหลาย เป็นพวกที่เปิดเผยและมีความมั่นใจในตัวเอง ชอบผจญภัยอย่างมาก และเต็มใจออกไปเผชิญโลก เผชิญชีวิต การเดินทางกลายเป็นช่องทางให้พวกเขาได้แสดงออกมา ซึ่งความอยากรู้อยากเห็นและได้สนองความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขา

2.4.4. ปัจจัยที่มีผลต่อรูปแบบของพฤติกรรมของผู้รับบริการ รูปแบบของพฤติกรรมของผู้รับบริการที่แสดงออกใน สถานการณ์ต่างๆ มีสาเหตุมาจากปัจจัยต่างๆ ได้แก่

2.4.4.1 ปัจจัยเฉพาะบุคคล (Personal Factors) การตัดสินใจของผู้รับบริการได้รับอิทธิพลจากลักษณะ ส่วนบุคคลของตนทางด้านต่างๆ ได้แก่

- 1) อายุ (Age) อายุที่แตกต่างกันจะมีความต้องการต่างกัน
- 2) ขั้นตอนวัฏจักรชีวิตครอบครัว (Family life cycle stage) เป็นขั้นตอนการดำรงชีวิตของบุคคลลักษณะของการมีครอบครัว เช่น เป็นโสด คู่สมรสใหม่ ครอบครัวที่มีบุตร
- 3) อาชีพ (Occupation) อาชีพของแต่ละบุคคลนำไปสู่ความต้องการที่ต่างกัน
- 4) การศึกษา (Education) ผู้ที่มีการศึกษาสูงมีแนวโน้มจะมีความต้องการสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพดีมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อย
- 5) รายได้ (Income) อำนาจการซื้อและทัศนคติเกี่ยวกับการจ่ายเงินขึ้นกับรายได้ส่วนบุคคล
- 6) รูปแบบการดำรงชีวิต (Life Style) การเลือกสินค้าหรือบริการจะขึ้นอยู่กับรูปแบบของการดำรงชีวิตที่ประกอบด้วย กิจกรรม ความสนใจ และความคิดเห็น เป็นต้น

2.4.4.2 ปัจจัยภายในตัวบุคคล (Internal Factors) แบ่งเป็น 6 ปัจจัย คือ

- 1) การจูงใจ (Motivation) หมายถึง พลังสิ่งกระตุ้นที่อยู่ในตัวบุคคลซึ่งกระตุ้นให้บุคคลปฏิบัติพฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีแรงจูงใจ นั่นคือ ความต้องการที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายในตัวบุคคลที่ต้องการแสวงหาความพอใจด้วยพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย
- 2) การรับรู้ (Perception) หมายถึง กระบวนการซึ่งแต่ละบุคคลได้รับเลือกสรรจัดระเบียบและตีความหมายข้อมูล เพื่อที่สร้างภาพที่มีความหมาย หรือหมายถึง กระบวนการของแต่ละบุคคลที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายใน เช่น ประสบการณ์ความเชื่อ ความต้องการ และขึ้นกับปัจจัยภายนอก เช่น สิ่งกระตุ้น ซึ่งการรับรู้ จะเป็นกระบวนการพิจารณากลับกรอง
- 3) การเรียนรู้ (Learning) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความโน้มเอียงของพฤติกรรมจากประสบการณ์ที่ผ่านมา การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งกระตุ้นและเกิดการตอบสนอง
- 4) ทัศนคติ (Attitude) และความเชื่อ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใหม่สิ่งหนึ่งหรือความโน้มเอียงที่เกิดจากการเรียนรู้ ในการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้นไปในทิศทางที่สม่ำเสมอ การเกิดทัศนคตินั้นเกิดจากข้อมูลที่แต่ละคนได้รับ ได้แก่ ประสบการณ์ที่เรียนรู้ในอดีต ความสัมพันธ์ที่มีต่อกลุ่มอ้างอิง เช่น พ่อแม่ เพื่อน
- 5) บุคลิกภาพ (Personality) หมายถึง คุณลักษณะและอุปนิสัยเฉพาะตัวของบุคคลที่ได้รับการปลูกฝังตั้งแต่วัยเยาว์ และเป็นตัวกำหนดลักษณะท่าทางการแสดงออกของบุคคล

6) แนวคิดของตนเอง (Self-concept) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองหรือความคิดที่บุคคลคิดว่าบุคคลอื่นมีความคิดเห็นอย่างไร

2.4.4.3 ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล (External Factors) ได้แก่

1) ปัจจัยด้านวัฒนธรรม (Cultural Factors) เป็นสัญลักษณ์และสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น โดยเป็นที่ยอมรับจากรุ่นหนึ่งจนถึงรุ่นหนึ่งโดยเป็นตัวกำหนดลักษณะท่าทางการแสดงออกของบุคคล

2) ปัจจัยด้านสังคม (Social Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวัน และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมบริการ ลักษณะทางสังคม ประกอบด้วย กลุ่มอ้างอิง ครอบครัว บทบาท และสถานะของผู้ซื้อ

ตัวอย่าง พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว (Behavior of Tourists) ในรูปแบบต่างๆ การแสดงออกของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน เนื่องจากสาเหตุที่แตกต่างกัน เช่น การอบรมเลี้ยงดู ธรรมเนียม การศึกษา เพศ วัย เชื้อชาติ ศาสนา และประสบการณ์ชีวิต ซึ่งพฤติกรรมที่พบเห็นโดยทั่วไป ไม่ว่าจะ เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศ มักจะมีพฤติกรรม ดังนี้

1. พฤติกรรมการชมโบราณสถาน ส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวด้านตะวันตก ผู้ที่มีความรู้อยู่ในวัยทำงานจนถึงผู้สูงอายุ สนใจการเข้าชมสถาปัตยกรรมในเชิงวัฒนธรรม บ้านบุคคลสำคัญในอดีต พิพิธภัณฑ์ สวนในลักษณะพิเศษ โรงงานผลิตภัณฑ์พื้นเมือง หรือชอบที่จะนั่งรถหรือยานพาหนะอื่นๆ เช่น รถม้า รถสามล้อ เป็นการสัญจรไปตามเส้นทาง และผ่านบริเวณที่สำคัญๆ ของเมือง ระหว่างทางอาจมีการบรรยายถึงประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วิถีชีวิตของพลเมืองและสถานที่สำคัญของเมืองเป็นต้น

2. พฤติกรรมการขึ้นที่สูงเพื่อชมเมือง อาจเป็นหอคอย เจดีย์สูง หรือภูเขาที่อยู่ในเมือง ส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่ชอบการผจญภัยมีความเสี่ยง ได้แก่ ผู้ที่ต้องการศึกษาธรรมชาติและเป็นวัยรุ่น

3. พฤติกรรมการจับจ่ายซื้อของ ส่วนใหญ่เป็นการซื้อของที่ระลึกผลิตภัณฑ์พื้นเมืองต่างๆ อาจจัดรวมเป็นบริเวณขายอาหารและจับจ่ายซื้อสินค้าไปด้วยกัน ส่วนใหญ่เป็นพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวหญิง และนักท่องเที่ยวไทย

4. พฤติกรรมการนมัสการสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวลักษณะนี้มักเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย ชาวจีนฮ่องกง และสิงคโปร์ทั้งผู้สูงอายุ กิจกรรมที่ทำได้แก่ การซื้อรูปเทียนบูชา การไหว้พระปิดทอง การเสี่ยงเซียมซี การบริจาคเงิน การรดน้ำมนต์ การแก้บน เป็นต้น

5. พฤติกรรมการแข่งขันกีฬาและดูกีฬา การท่องเที่ยวลักษณะนี้จะพบนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศที่ชอบการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ โดยเฉพาะการแข่งขันกีฬาอล์ฟ การแข่งขันเรือ และการชมการแข่งขันมวยไทยของชาวต่างประเทศ เพราะเป็นศิลปะการต่อสู้ที่แตกต่าง

ไปจากศิลปะการต่อสู้ของตน ตลอดจน การแข่งม้า เป็นต้น นักท่องเที่ยวประเภทนี้มักจะมีพฤติกรรมชอบการพนัน เป็นนักการทูต นักการเมือง นักธุรกิจ ฯลฯ เพราะมีรสนิยมและรายได้สูง ซึ่งเป็นการหวังผลประโยชน์อื่นๆ ที่ควรได้รับในภายหลังอีกด้วย

6. พฤติกรรมการพนัน พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวลักษณะนี้ มีจุดประสงค์เพื่อการพนันเป็นหลัก ซึ่งมักจะเดินทางไปยังต่างประเทศหรือบ่อนที่ได้รับอนุญาต และมีแรงจูงใจอื่นๆ ที่เข้ายวนให้ท่องเที่ยวไป ส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวที่กล้าได้กล้าเสีย มักเป็นนักท่องเที่ยวชายมีฐานะทางการเงิน และเป็นผู้ทรงอิทธิพลหรือประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมาย

จากตัวอย่างดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่า พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเกิดจากสาเหตุที่แตกต่างกัน พฤติกรรมที่แสดงออกในรูปแบบต่างๆ ของบุคคลเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงภูมิหลัง ทิศทาง และเป้าหมายของการท่องเที่ยวที่มีความคาดหวังแตกต่างกันออกไป นั้นหมายถึง นักท่องเที่ยวจะมีความสุขหรือได้รับความพึงพอใจจากพฤติกรรมหรือการกระทำที่เป็นเป้าหมายสูงสุดของชีวิตก็ว่าได้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.2544:288-289)

2.5 ทฤษฎีการรับรู้

การรับรู้ เป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นหรือสิ่งเร้า โดยผ่านระบบประสาทแห่งการรับรู้ (Sensory receptor) ทั้ง 5 ด้าน คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เมื่อบุคคลเกิดความตั้งใจที่จะรับรู้ แล้วจะนำไปสู่การตีความหมาย (Interpretation) ว่าสิ่งที่รับรู้ นั้นหมายถึงอะไร และขั้นสุดท้ายก็มีการโต้ตอบ (Response) ต่อสิ่งที่ได้รับรู้ นั้นๆ การรับรู้จึงมิใช่เพียงความรู้สึกเท่านั้น แต่เป็นกระบวนการของการตีความหมายของสิ่งเร้านั้นด้วย ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกต่างๆ ขึ้นอยู่กับการรับรู้ของบุคคลนั้นๆ (สร้อยตระกูล อรรถมานะ. 2545 : 157-162)

บุคคลรับรู้สิ่งต่างๆแตกต่างกันแม้ว่าสิ่งนั้นจะเหมือนกัน ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยหลายอย่างที่มีผลต่อการ เช่น

1. ตัวผู้รับรู้ (Perceiver) ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ คือ
  - 1.1 ทักษะคติของบุคคลนั้น (Attitudes) ซึ่งการมีบุคคลมีทัศนคติต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จะส่งผลต่อการรับรู้และการมีพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น
  - 1.2 สิ่งจูงใจ (Motives) เป็นแรงผลักดันที่ทำให้บุคคลเกิดการรับรู้ ซึ่งบุคคลมีแนวโน้มที่จะรับรู้สิ่งเร้าที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของตน
  - 1.3 ผลประโยชน์หรือความสนใจ (Interests) บุคคลที่มีความสนใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะมีแนวโน้มที่จะรับรู้เรื่องนั้น

1.4 ประสบการณ์ในอดีต (Past experience) บุคคลจะรับรู้ในสิ่งที่ตนเองมีความเชื่อมโยงหรือมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในอดีต

1.5 ความคาดหวัง (Expectation) บุคคลมีแนวโน้มที่จะเห็นและรับรู้ในสิ่งที่เขาคาดหวังที่จะให้เกิดขึ้น

2. เป้าหมายที่รับรู้ (The target)

คุณลักษณะของเป้าหมายที่จะรับรู้ มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายนั้นมีคุณลักษณะเด่นพอที่จะดึงดูดใจให้บุคคลรับรู้อย่างตั้งใจมากน้อยเพียงใด คุณลักษณะเด่นที่จะกระตุ้นการรับรู้ ได้แก่ ความแปลกใหม่ ความเคลื่อนไหว เสียง ขนาด สี ความเหมือน ความแตกต่าง

3. สถานการณ์หรือปัจจัยแวดล้อมภายนอก (Situation or Surround environment) มีอิทธิพลต่อการรับรู้ ในสถานการณ์ที่ต่างกัน ย่อมทำให้บุคคลรับรู้สิ่งต่างๆ ได้ต่างกันไปด้วย สถานการณ์ที่เป็นตัวกำหนดการรับรู้ของบุคคล ได้แก่ สถานการณ์ด้านเวลา สถานการณ์ด้านลักษณะงาน สถานการณ์ด้านสังคม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การรับรู้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล เนื่องจากพฤติกรรมของบุคคลขึ้นอยู่กับรับรู้ของบุคคลว่าจะอะไรมีอยู่จริงและอะไรไม่จริง การรับรู้เป็นกระบวนการของการตีความหมายและแปลความหมายของสิ่งเร้าต่างๆ และมีพฤติกรรมตอบโต้ ดังนั้นบุคคลควรเลือกที่จะรับรู้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ซึ่งจะส่งผลให้มีการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพศ

พัชรา ลากลือชัย (2546 : 62) ได้ศึกษา ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวตลาดน้ำดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี และตลาดน้ำท่าคา จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า เพศหญิงเดินทางมาเที่ยวตลาดน้ำดำเนินสะดวกและตลาดน้ำท่าคา มากกว่าเพศชาย โดยคิดเป็นเพศหญิงร้อยละ 54.8 และเป็นเพศชายร้อยละ 45.3 ซึ่งขัดกับการศึกษาของ อุบลทิพย์ ตั้งมั่นภูวดล ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวชายทะเล จังหวัดระยอง ของนักท่องเที่ยวชาวไทย (2546 : 155) พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เป็น เพศชายจะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวชายทะเลโดยมีจำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาและค่าใช้จ่ายเรื่องค่าที่พักมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยที่เป็นเพศหญิง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า เพศเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ดังนั้น ผู้วิจัยได้นำเอาตัวแปรเพศมาใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

อายุ

рінормย์ บวรธีรกุล (2545 : 93) ได้ศึกษาพฤติกรรมและความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ พบว่า นิสิต นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยว ในเรื่องแหล่งท่องเที่ยวที่ชื่นชอบมากที่สุด วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยว และจำนวนวันที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยวในแต่ละครั้งไม่แตกต่างกันซึ่งต่างจากงานวิจัยของ อุบลทิพย์ ตั้งมันภูวดล(2546 : 155) พบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวชายทะเลจังหวัดระยอง แต่อายุจะมีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวชายทะเลจังหวัดระยอง ซึ่งต่างจากงานของ บุณณนิตา โสดา (2544 : 42) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลในการเลือกแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวอิสระชาวต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีอิทธิพลในการเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า อายุเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ดังนั้น ผู้วิจัยได้นำเอาตัวแปรอายุมาใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

ระดับการศึกษา

ประสพพร พุ่มพวง (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวในประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันใช้ปัจจัยโดยรวม และด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารแตกต่างกัน ซึ่งต่างจากงานวิจัยของ บุณณนิตา โสดา (2544 : 45) พบว่า ผู้ที่จบการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีและจบการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีพฤติกรรมในการเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่คล้ายคลึงกัน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การศึกษาเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศ ดังนั้น ผู้วิจัยได้นำเอาตัวแปร การศึกษามาใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

สถานภาพสมรส

ประสพพร พุ่มพวง (2545 : 76) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพต่างกันจะมีปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยรวมต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพโสด จะชอบสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความบันเทิงและเป็นที่ยอมรับ แต่ถ้านักท่องเที่ยวที่มีครอบครัวแล้วจะนิยมท่องเที่ยวในสถานที่ที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่สงบสวยงามซึ่งขัดกับงานของ พัชรา ลากลิ้อชัย (2546:62) พบว่า กลุ่มคนที่มีสถานภาพโสด เดินทางมาเที่ยวตลาดน้ำดำเนินสะดวกและตลาดน้ำท่าคามากที่สุด

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า สถานภาพสมรสเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ดังนั้นผู้วิจัยได้นำเอาตัวแปร สถานภาพสมรสมาใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

อาชีพ

อารณีย์ วิวัฒนาภรณ์ (2546 : 109) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวไทยในจังหวัดราชบุรี พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพที่ต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวไทยในจังหวัดราชบุรี ด้านจำนวนวันในการมาท่องเที่ยว และจำนวนครั้งที่เดินทางมาท่องเที่ยวในรอบ 1 ปี ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุจรินทร์ พรทองจิตร (2545:76) ที่ศึกษาการสร้างค่านิยมในการท่องเที่ยวเมืองไทยให้แก่คนไทยของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย : ศึกษาเฉพาะกลุ่มนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่า อายุไม่ใช่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อค่านิยมการท่องเที่ยวภายในประเทศ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า อาชีพเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเอาตัวแปร อาชีพมาใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

รายได้

ณัฐกานต์ ไรจนุตมะ (2542 : 45) ได้ศึกษาปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร พบว่า รายได้ของครอบครัวมีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานครค่อนข้างมาก โดยผู้มีรายได้ของครอบครัวมากกว่า 50,000 บาทต่อเดือนมีส่วนในการเดินทางมากที่สุดคิดเป็น 36.06% ซึ่งขัดกับงานวิจัยของเนาวรัตน์ พลายน้อยและคณะ (2537 : 6-3) ได้สำรวจข้อมูลจากนักท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยว

ต่างๆ ในปี 2536 พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยร้อยละ 62.9 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท สอดคล้องกับงานวิจัยของ พัชรา ลากลือชัย (2545 : 61) พบว่าผู้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวที่ตลาดน้ำดำเนินสะดวกและตลาดน้ำท่าคา มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 6,500 บาทต่อเดือนมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็น 33%

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า รายได้เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเอาตัวแปรรายได้มาใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และระยะเวลาที่ทำการวิจัย จะทำการศึกษาพฤติกรรมทางท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547 ส่วนการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร จะทำการศึกษาดังแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากไม่สามารถทราบจำนวนที่แน่นอนของประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปได้ ผู้วิจัยจึงใช้การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของประชากรโดยการคำนวณจากสูตรของ (ยูทท โภยวรรณ 2545:105 อ้างอิงจาก W.G. cochrane) ดังนี้

$$n = \frac{P(1-P)Z^2}{E^2}$$

โดยกำหนดให้

n = จำนวนสมาชิกกลุ่มตัวอย่าง

Z = 1.96 สำหรับความเชื่อมั่นที่ 95%

P = สัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยกำหนดจะสุ่ม

E = ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ซึ่งในที่นี้กำหนดให้มีค่าเท่ากับ

0.05

แทนค่าในสูตรได้ดังนี้

$$n = \frac{(0.5)(1-0.05)(1.96)^2}{(0.05)^2}$$

$$= 384.16 \text{ ตัวอย่าง} = 385 \text{ ตัวอย่าง}$$

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 385 ตัวอย่าง ได้มาจากวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) โดยแบ่งประชากรออกเป็น 18 ตำบล จากนั้นจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยแยกตามสัดส่วน (Quota Sampling) ของประชากรในแต่ละตำบล และดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างแต่ละตำบลโดยวิธีเลือกแบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของประชากรในแต่ละตำบล ในอำเภอเมือง
จังหวัดสมุทรสาคร

ลำดับที่	ตำบล	จำนวนประชากร	หน่วย:คน
			จำนวนตัวอย่าง
1	ตำบลโคกขาม	15,092	28
2	ตำบลพันท้ายนรสิงห์	8,754	16
3	ตำบลนาดี	14,188	26
4	ตำบลคอกกระบือ	7,397	13
5	ตำบลบางน้ำจืด	9,647	17
6	ตำบลบางหญ้าแพรก	20,363	37
7	ตำบลบ้านบ่อ	6,844	12
8	ตำบลบางกระเจ้า	7,874	15
9	ตำบลท่าจีน	10,139	18
10	ตำบลท่าทราย	20,404	37
11	ตำบลบ้านเกาะ	9,939	18
12	ตำบลชัยมงคล	3,482	6
13	ตำบลนาโคก	3,972	7
14	ตำบลกาหลง	4,816	9
15	ตำบลบางโทรัด	7,404	13

ตาราง 1 (ต่อ)

หน่วย:คน			
ลำดับที่	ตำบล	จำนวนประชากร	จำนวนตัวอย่าง
16	ตำบลมหาชัย	46,556	83
17	ตำบลโกรกราก	10,882	20
18	ตำบลท่าฉลอม	5,419	10
	รวม	213,172	385

2.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) ประกอบด้วย การไปท่องเที่ยวมาแล้ว วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ช่วงเวลาในการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว ความถี่การรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) ประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง

2.1 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม มีขั้นตอน ตามลำดับดังนี้

1.ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อนำมาเป็นกรอบในการสร้างแบบสอบถาม

2.ศึกษาตัวแปรจากเอกสาร งานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จัดกลุ่มปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจ

3. สร้างแบบสอบถามให้มีเนื้อหาครอบคลุมจุดมุ่งหมาย และตัวแปรที่ต้องการศึกษา

4. นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอบริการที่ปรึกษาที่ปรึกษาที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษา เนื้อหา และจัดหมวดหมู่ข้อคำถามให้กะทัดรัด เข้าใจง่าย พร้อมทั้งตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความน่าเชื่อถือได้ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

5. ปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้แบบสอบถามมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง (โดยใช้ประชากรในอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร) จำนวน 30 คน เพื่อนำผลที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยกำหนดเกณฑ์ที่ระดับความเชื่อมั่นไม่ต่ำกว่า 0.5 โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งคำนวณได้จากสูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543:125-126)

$$\alpha = \frac{N}{N-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	N	แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	$\sum S_i^2$	แทน ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
	S^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวมแบบสอบถาม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. นำหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อแสดงต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อชี้แจงเกี่ยวกับงานวิจัยในครั้งนี้ และขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงคุณภาพแล้วไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยกำหนด ระยะเวลาในการเก็บแบบสอบถามรวม 15 วัน

3. ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล และจัดระบบข้อมูลก่อนนำไปวิเคราะห์

4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

จากข้อมูลในแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมด ผู้วิจัยจะนำมาจัดกระทำข้อมูลโดยการประมวลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS/PC Version 10.0 โดยการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. นำข้อมูลที่มาทั้งหมดมาทำการจัดระบบข้อมูลโดยการบันทึกลงในโปรแกรม SPSS/PC Version 10.0

2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบไปด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ โดยใช้การแจกแจงความถี่ และร้อยละ

3. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย การไปท่องเที่ยวมาแล้ว วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ช่วงเวลาที่ในการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว ความถี่การรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

4. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง โดยใช้การแจกแจงความถี่ร้อยละ

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติพื้นฐาน เป็นสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ พฤติกรรมการท่องเที่ยว ภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ใช้สถิติพื้นฐาน ดังนี้

5.1.1 ค่าร้อยละ (P) เป็นค่าสถิติที่บอกถึงสัดส่วนจำนวนต่อร้อยละ คำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ .2541 : 38)

$$P = \frac{X}{N} \times 100$$

เมื่อ P = ค่าร้อยละ

X = ค่าของข้อมูล

N = จำนวนข้อมูลทั้งหมด

5.1.2 ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Means, $(\bar{X})$) คือ ค่าคะแนนตัวหนึ่ง ซึ่งเกิดจากการเอา ค่าคะแนนทุกตัวมารวมกัน แล้วหารด้วยจำนวนของคะแนนทั้งหมดเพื่อต้องการทราบค่าเฉลี่ยของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม คำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ .2541 : 40)

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ = ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum fX$ = ผลรวมค่าของข้อมูลคูณความถี่

N = จำนวนข้อมูลทั้งหมด

5.1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation,(S)) เพื่อต้องการทราบการกระจายของข้อมูลของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม เมื่อเทียบกับตัวกลางเลขคณิต คำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์,2541 : 65)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum fx^2$	แทน	ผลรวมค่าของข้อมูลคูณความถี่ยกกำลังสอง
	$(\sum fx)^2$	แทน	ผลรวมค่าของข้อมูลคูณความถี่ทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด
	f	แทน	ความถี่ของข้อมูล
	x	แทน	ค่าของข้อมูล

5.2 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจกับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร โดยใช้ สถิติไคว์สแควร์ (Chi-square) คำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์,2541 : 219)

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^k \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

เมื่อ	χ^2	=	ค่าไควสแควร์
	O	=	ค่าความถี่ที่สังเกตหรือทดลองได้ (Observed frequency)
	E	=	ค่าความถี่ที่คาดหวัง (Expected frequency)
	r	=	ค่าของจำนวนแถว
	c	=	ค่าของจำนวนคอลัมน์
	df	=	ค่าองศาแห่งความอิสระ (Degree of freedom)
			คำนวณจาก $df = (r-1).(c-1)$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์

เพื่อให้เกิดผลความเข้าใจตรงกันในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

χ^2 แทน ค่าสถิติของการทดสอบไคว์สแควร์ (Chi-Square Test)

Sig แทน ค่า Significance

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า โดยนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

1.1 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยภาพรวมของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

1.2 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แยกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

2.1 อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

2.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

1.1 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยภาพรวมของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

จากผลการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยรวมของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย การไปท่องเที่ยวมาแล้ว วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ช่วงเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว ความถี่การรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งนำเสนอโดยใช้ตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยภาพรวมของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร (ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
การไปท่องเที่ยวมาแล้ว		
- ท่องเที่ยว	343	89.1
- ไม่ได้ท่องเที่ยว	42	10.9
รวม	385	100.0
วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	240	70.0
- เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน	44	12.2
- เพื่อการศึกษาหาความรู้	15	4.4
- เพื่อร่วมงานพิธีต่างๆของญาติ/เพื่อน	21	6.1
- เพื่ออบรม/สัมมนา/ประชุม	20	5.8
- อื่นๆ(เพื่อเล่นกีฬา)	3	0.9
รวม	343	100.0

จากตาราง 2 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ได้ท่องเที่ยวภายในประเทศในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 89.1 และไม่ได้ท่องเที่ยวในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 10.9

จากตาราง 2 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.0 รองลงมาเพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 12.2 เพื่อร่วมงานพิธีต่างๆของญาติ/เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 6.1 เพื่อประชุม/สัมมนา/อบรม คิดเป็นร้อยละ 5.8 เพื่อการศึกษาหาความรู้ คิดเป็นร้อยละ 4.4 และมีวัตถุประสงค์อื่นๆ อาทิ เช่น เพื่อการกีฬา คิดเป็นร้อยละ 0.9

ตาราง 2 (ต่อ)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- ทะเล	179	52.2
- ภูเขา	30	8.7
- น้ำตก	41	12.0
- โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	35	10.2
- แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	21	6.1
- แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	35	10.2
- อื่นๆ	2	0.6
รวม	343	100.0
ช่วงเวลาในการไปท่องเที่ยว		
- ช่วงวันปีใหม่	55	16.0
- ช่วงวันตรุษจีน	35	10.2
- ช่วงวันสงกรานต์	46	10.7
- ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน	154	44.9
- ช่วงวันหยุดเทอม	46	13.4
- อื่นๆ(แล้วแต่ความสะดวก)	13	3.8
รวม	343	100.0

จากตาราง 2 พบว่า ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ประชากรนิยมไปท่องเที่ยวมากที่สุดในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว ได้แก่ ทะเล คิดเป็นร้อยละ 52.2 รองลงมา ได้แก่ น้ำตก คิดเป็นร้อยละ 12.0 โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์และแหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ประชากรนิยมไป

ท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 10.2 ภูเขา คิดเป็นร้อยละ 8.7 แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี คิดเป็นร้อยละ 6.1 แหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ อาทิเช่น สนามกอล์ฟ ประชากรนิยมไปท่องเที่ยวอย่างน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.6

จากตาราง 2 พบว่า ช่วงเวลาที่ประชากรนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว ได้แก่ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน คิดเป็นร้อยละ 44.9 รองลงมาเป็นช่วงปีใหม่ คิดเป็นร้อยละ 16.0 ช่วงวันหยุดพักผ่อน คิดเป็นร้อยละ 13.4 ช่วงวันสงกรานต์ คิดเป็นร้อยละ 10.7 ช่วงวันตรุษจีน คิดเป็นร้อยละ 10.2 และช่วงเวลาที่อื่นๆ เช่น แล้วยแต่สะดวก เป็นช่วงเวลาที่ประชากรไปท่องเที่ยวอย่างน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.8

ตาราง 2 (ต่อ)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- 1-2 ครั้ง	140	40.8
- 3-4 ครั้ง	105	30.6
- 5-6 ครั้ง	42	12.2
- มากกว่า 6 ครั้ง	56	16.3
รวม	343	100.0
ระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- 1-2 วัน	213	62.1
- 3-4 วัน	115	33.5
- 5-6 วัน	9	2.6
- มากกว่า 6 วัน	6	1.7
รวม	343	100.0

จากตาราง 2 พบว่า จำนวนครั้งที่ประชากรไปท่องเที่ยวภายในประเทศในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วมากที่สุด คือ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.8 รองลงมาคือ 3-4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.6 จำนวนมากกว่า 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.3 และจำนวน 5-6 ครั้งเป็นจำนวนที่ประชากรไปท่องเที่ยวในประเทศน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.2

จากตาราง 2 พบว่าระยะเวลาที่ประชากรใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งมากที่สุดในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว คือ ระยะเวลา 1-2 วัน คิดเป็นร้อยละ 62.1 รองลงมาคือ ระยะเวลา

3-4 วัน คิดเป็นร้อยละ 33.5 ระยะเวลา 5-6 วันคิดเป็นร้อยละ 2.6 และระยะเวลามากกว่า 6 วันเป็นระยะเวลาที่ประชากรใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 1.7

ตาราง 2 (ต่อ)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง		
- น้อยกว่า 5,000 บาท	187	54.5
- 5,000-10,000 บาท	104	30.3
- 10,001-15,000 บาท	21	6.1
- 15,001-20,000 บาท	18	5.2
- มากกว่า 20,000 บาท	13	3.8
รวม	343	100.0
ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- 1-2 ครั้ง	128	37.3
- 3-4 ครั้ง	109	31.8
- 4-5 ครั้ง	34	9.9
- มากกว่า 5 ครั้ง	72	21.0
รวม	343	100.0

จากตาราง 2 พบว่าค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่สูงที่สุดของประชากรในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว คือ น้อยกว่า 5,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.5 รองลงมา เป็น 5,000-10,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.3 10,001-15,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.1 15,001-20,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.2 และค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งมากกว่า 20,000 บาทน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.8

จากตาราง 2 พบว่าความถี่ของประชากรในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุด คือ 1-2 ครั้งในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วคิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมา คือ 3-4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.8 จำนวนมากกว่า 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.0 และการรับรู้ 4-5 ครั้ง น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 9.9

ตาราง 2 (ต่อ)

พฤติกรรมทางท่งเที่ยวภายในประเทศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
แหล่งของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน	140	40.8
- จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์	96	28.0
- จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร	42	12.2
- จากรายการโฆษณาทางวิทยุ	3	0.9
- จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว	11	3.2
- จากเอกสารแนะนำของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	19	5.5
- จากทางอินเทอร์เน็ต	30	8.7
- อื่นๆ	2	0.6
รวม	343	100.0

จากตาราง 2 พบว่าแหล่งที่ประชากรได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน คิดเป็นร้อยละ 40.8 รองลงมา จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 28.0 จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร คิดเป็นร้อยละ 12.2 จากทางอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 8.7 จากเอกสารแนะนำของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย คิดเป็นร้อยละ 5.5 จากรายการโฆษณาทางวิทยุ คิดเป็นร้อยละ 3.2 และจากแหล่งอื่นๆ น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 0.6

1.2 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แยกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน

จากผลการศึกษาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แยกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน ซึ่งประกอบด้วย การไปท่องเที่ยวมาแล้ว วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ช่วงเวลาที่ในการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อครั้ง

ในการท่องเที่ยว ความสำเร็จการรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งนำเสนอโดยใช้ตารางต่างๆดังนี้

ตาราง 3 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แยกตามเพศ (ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	เพศ	
	ชาย	หญิง
- ไปท่องเที่ยว	90.8	87.7
- ไม่ได้ไปท่องเที่ยว	9.2	12.3
รวม	100.0	100.0
(คน)	174	211
วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	68.4	71.4
- เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน	15.2	10.3
- เพื่อการศึกษาหาความรู้	4.4	4.3
- เพื่อร่วมงานพิธีของญาติ/เพื่อน	4.4	7.6
- เพื่ออบรม/สัมมนา/ประชุม	5.7	5.9
- อื่นๆ(เล่นกีฬา)	1.3	0.5
รวม	100.0	100.0
(คน)	158	185

จากตาราง 3 พบว่า เพศหญิงได้ไปท่องเที่ยวมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 87.7 และไม่ต้องการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 12.3 ส่วนเพศชายได้ไปท่องเที่ยวมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 90.8 และไม่ต้องการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 9.2

จากตาราง 3 พบว่า วัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศของทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด โดยเพศชายคิดเป็นร้อยละ 68.4 ส่วนเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 71.4 รองลงมาเพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน โดยเพศชายคิดเป็นร้อยละ 15.2 โดยเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 10.3

ตาราง 3(ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	เพศ	
	ชาย	หญิง
ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- ทะเล	51.9	52.4
- ภูเขา	10.1	7.6
- น้ำตก	9.5	14.1
- โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	10.8	9.7
- แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	5.1	7.0
- แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	12.0	8.6
- อื่นๆ	0.6	0.5
รวม	100.0	100.0
(คน)	158	185
ช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- ช่วงปีใหม่	15.8	16.2
- ช่วงตรุษจีน	10.8	9.7
- ช่วงสงกรานต์	14.6	9.2
- ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน	44.9	44.9
- ช่วงวันหยุดเทอม	10.8	15.7
- อื่นๆ	3.2	4.3
รวม	100.0	100.0
(คน)	158	185

จากตาราง 3 (ต่อ) พบว่า แหล่งท่องเที่ยวที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศของทั้งเพศชายและเพศหญิงมากที่สุด คือ แหล่งท่องเที่ยวประเภททะเล โดยเพศชายนิยมไป คิดเป็นร้อยละ 51.9 และเพศหญิงนิยมไปท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 52.4 รองลงมาเป็น น้ำตก โดยเพศชายนิยมไป คิดเป็นร้อยละ 9.5 และเพศหญิงนิยมไป คิดเป็นร้อยละ 14.1

จากตาราง 3 (ต่อ) ช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้วมากที่สุดของทั้งเพศชายและเพศหญิงคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน โดยเพศชายและเพศหญิงนิยมไป คิดเป็น

ร้อยละ 44.9 รองลงมาเป็น ช่วงวันปีใหม่ โดยเพศชายนิยมไป คิดเป็นร้อยละ 15.8 และเพศหญิงนิยมไป คิดเป็นร้อยละ 16.2

ตาราง 3(ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	เพศ	
	ชาย	หญิง
จำนวนครั้งที่ไปท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- 1-2 ครั้ง	39.9	41.6
- 3-4 ครั้ง	31.0	30.3
- 5-6 ครั้ง	19.0	14.1
- มากกว่า 6 ครั้ง	19.0	14.1
รวม	100.0	100.0
(คน)	158	185
ระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- 1-2 วัน	62.1	68.6
- 3-4 วัน	42.2	25.9
- 5-6 วัน	1.3	3.8
- มากกว่า 6 วัน	1.9	1.6
รวม	100.0	100.0
(คน)	158	185

จากตาราง 3 (ต่อ) พบว่า จำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้วมากที่สุดของทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ จำนวน 1-2 ครั้ง โดยในเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 39.9 และในเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 41.6 รองลงมาคือจำนวน 3-4 ครั้ง โดยในเพศชายมีจำนวนครั้ง 3-4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 31.0 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 30.3

จากตาราง 3 (ต่อ) พบว่า ระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้งมากที่สุดของทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ ระยะเวลา 1-2 วัน โดยเพศชายมีระยะเวลา 1-2 วัน คิดเป็นร้อยละ 62.2 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 68.6 รองลงมาคือ 3-4 วัน โดยเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 42.2 และเพศหญิงมีระยะเวลา 3-4 วัน คิดเป็นร้อยละ 25.9

ตาราง 3(ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	เพศ	
	ชาย	หญิง
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- น้อยกว่า 5,000 บาท	48.1	60.0
- 5,000 – 10,000 บาท	34.2	27.0
- 10,001 – 15,000 บาท	5.1	7.0
- 15,001 – 20,000 บาท	7.6	3.2
- มากกว่า 20,000 บาท	5.1	2.7
รวม	100.0	100.0
(คน)	158	185
ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- 1-2 ครั้ง	35.4	38.9
- 3-4 ครั้ง	32.9	30.8
- 5-6 ครั้ง	10.1	9.7
- มากกว่า 6 ครั้ง	21.5	20.5
รวม	100.0	100.0
(คน)	158	185

จากตาราง 3 (ต่อ) พบว่า ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้วของทั้งเพศชายและเพศหญิง มีค่าใช้จ่าย น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด โดยเพศชายคิดเป็นร้อยละ 48.1 และเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 60.0 รองลงมาเป็น 5,000-10,000 บาท โดยเพศชายมีค่าใช้จ่ายคิดเป็นร้อยละ 34.2 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 27.0

จากตาราง 3 (ต่อ) พบว่า ความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้วของทั้งเพศชายและเพศหญิง มากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง โดยในเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 35.4 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 38.9 รองลงมาเป็นจำนวน 3-4 ครั้ง โดยในเพศชายคิดเป็นร้อยละ 32.9 และเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 30.8

ตาราง 3(ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ(คน)

พฤติกรรมการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศ	เพศ	
	ชาย	หญิง
แหล่งของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน	37.3	43.8
- จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์	29.1	27.0
- จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร	10.1	14.1
- จากรายการโฆษณาทางวิทยุ	1.3	0.5
- จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว	3.2	3.2
- จากเอกสารแนะนำของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	4.3	7.0
- จากทางอินเตอร์เน็ต	10.8	7.0
- อื่นๆ(จากหลายๆแหล่ง)	1.3	-
รวม	100.0	100.0
(คน)	158	185

จากตาราง 3 (ต่อ) พบว่า แหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้วของทั้งเพศชายและเพศหญิงมากที่สุด คือ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน โดยในเพศชายคิดเป็นร้อยละ 37.3 และในเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 43.8 รองลงมาเป็น จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ โดยในเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 29.1 และในเพศหญิงมี คิดเป็นร้อยละ 27.0

ตาราง 4 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
แยกตามอายุ(ในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้วตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	อายุ						
	15-20ปี	21-25ปี	26-35ปี	36-45ปี	46-45ปี	56-64ปี	65ปีขึ้นไป
การไปท่องเที่ยวมาแล้ว							
- ไปท่องเที่ยว	88.1	90.8	81.0	86.8	90.2	82.1	75.0
- ไม่ได้ไปท่องเที่ยว	11.9	9.2	6.9	13.2	9.8	17.9	25.0
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	59	76	87	76	51	28	8
วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ							
- เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	65.4	73.9	79.0	66.7	54.3	78.3	66.7
- เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน	19.2	13.0	4.9	16.7	13.0	13.0	16.7
- เพื่อการศึกษาหาความรู้	7.7	7.2	2.5	3.0	2.2	4.3	-
- เพื่อร่วมงานพิธีของญาติ/เพื่อน	3.8	2.9	4.9	4.5	19.6	-	16.7
- เพื่ออบรม/สัมมนา/ประชุม	3.8	2.9	7.4	7.6	10.9	-	-
- อื่นๆ	-	-	1.2	1.5	-	4.3	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	52	69	81	66	46	23	6

จากตาราง 4 พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้วในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว รวมคิดเป็นร้อยละ 89.1 โดยประชากรที่มีช่วงอายุที่ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ช่วงอายุ 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.6 และช่วงอายุที่ไปท่องเที่ยวมาแล้วน้อยที่สุด คือ อายุตั้งแต่ 65 ปี คิดเป็นร้อยละ 1.7 และประชากรทุกช่วงอายุไม่ได้ไปท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 10.9 โดยประชากรที่มีช่วงอายุที่ไม่ได้ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ อายุตั้งแต่ 65 ปี คิดเป็นร้อยละ และช่วงอายุที่ไม่ได้ไปท่องเที่ยวมาแล้วน้อยที่สุด คือ อายุ 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.9

จากตาราง 4 พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุมีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้ว เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด โดยอายุ 26-35 ปีมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 79.0 อายุ 15-20 ปีมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.4 รองลงมาเพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน โดยอายุ 15-20 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อ

เยี่ยมญาติ/เพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.2 อายุ 26-35 ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.9

ตาราง 4 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	อายุ						
	15-20ปี	21-25ปี	26-35ปี	36-45ปี	46-45ปี	56-64ปี	65ปีขึ้นไป
ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ							
- ทะเล	50.0	50.7	55.6	57.6	47.8	47.8	33.3
- ภูเขา	5.8	11.6	8.6	15.2	2.2	4.3	-
- น้ำตก	5.8	18.8	16.0	6.1	15.2	4.3	-
- โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	19.2	7.2	4.9	-	19.6	17.4	50.0
- แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	-	-	3.7	13.6	10.9	13.0	16.7
- แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	19.2	11.6	8.6	7.6	4.3	13.0	-
- อื่นๆ	-	-	2.5	-	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	52	69	81	66	46	23	6
ช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศ							
- ช่วงปีใหม่	19.2	14.5	16.0	16.7	15.2	8.7	3.3
- ช่วงตรุษจีน	3.8	4.3	3.7	22.7	15.2	21.7	-
- ช่วงสงกรานต์	7.7	17.4	9.9	6.1	17.4	4.3	50.0
- ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน	40.0	36.2	58.0	37.9	47.8	60.9	-
- ช่วงวันหยุดเทศกาล	28.8	20.3	4.9	13.6	4.3	4.3	16.7
- อื่นๆ	-	7.2	7.4	3.0	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	52	69	81	66	46	23	6

จากตาราง 4 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้วในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด โดยอายุ 36-45 ปีนิยมไปทะเลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.6 อายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไปนิยมไปทะเลน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาเป็นน้ำตกโดยอายุ

21-25 ปีนิยมไปน้ำตกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 18.8 อายุ 56-65 ปีนิยมไปน้ำตกน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.3

จากตาราง 4 (ต่อ) พบว่า ช่วงเวลาที่ประชากรทุกช่วงอายุนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้วมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน โดยอายุ 56-64 ปีนิยมไปท่องเที่ยวช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.9 และ อายุ 21-25 ปีนิยมไปท่องเที่ยวช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงานน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.2 รองลงมาเป็น ช่วงวันช่วงปีใหม่ โดยอายุ 15-20 ปีนิยมไปท่องเที่ยวช่วงปีใหม่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.2 และ อายุ ตั้งแต่ 65 ปีนิยมไปท่องเที่ยวช่วงปีใหม่น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.3

ตาราง 4 (ต่อ)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	หน่วย:ร้อยละ:(คน)						
	อายุ						
	15-20ปี	21-25ปี	26-35ปี	36-45ปี	46-45ปี	56-64ปี	65ปีขึ้นไป
จำนวนครั้งที่ไปท่องเที่ยวภายในประเทศ							
- 1-2 ครั้ง	34.6	40.6	28.4	48.5	50.0	47.8	83.3
- 3-4 ครั้ง	28.8	30.4	32.1	33.3	30.4	26.1	16.7
- 5-6 ครั้ง	21.2	4.3	17.3	12.1	8.7	8.7	-
- มากกว่า 6 ครั้ง	15.4	24.6	22.2	6.1	10.9	17.4	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	52	69	81	66	46	23	6
ระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ							
- 1-2 วัน	67.3	50.7	63.0	51.5	73.9	78.3	100.0
- 3-4 วัน	26.9	39.1	32.1	48.5	23.9	21.7	-
- 5-6 วัน	-	10.1	1.2	-	2.2	-	-
- มากกว่า 6 วัน	5.8	-	3.7	-	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	52	69	81	66	46	23	6

จากตาราง 4 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุมีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้วมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง โดยอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไปมีจำนวน 1-2 ครั้งในการไปท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.3 และน้อยที่สุดคือ อายุ 26-35 ปี คิดเป็นร้อยละ

28.4 รองลงมาคือ จำนวน 3-4 ครั้ง โดยอายุ 36-45 ปีขึ้นไปมีจำนวน 3-4 ครั้งในการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.3 และน้อยที่สุดคือ อายุ ตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 16.7

จากตาราง 4 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุมีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด โดยอายุ ตั้งแต่ 65 ปีใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 1-2 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 100.0 และน้อยที่สุด คือ อายุ 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 51.5 รองลงมาคือระยะเวลา 3-4 วัน อายุ 36-45 ปีใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 3-4 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.5 และน้อยที่สุดคือ อายุ ตั้งแต่ 65 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.7

ตาราง 4 (ต่อ)

หน่วย: ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	อายุ						
	15-20ปี	21-25ปี	26-35ปี	36-45ปี	46-45ปี	56-64ปี	65ปีขึ้นไป
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ							
- น้อยกว่า 5,000 บาท	82.7	69.6	58.0	30.0	39.1	30.4	66.7
- 5,000 – 10,000 บาท	11.5	23.2	35.8	48.5	37.0	13.0	16.7
- 10,001 – 15,000 บาท	-	1.4	3.7	10.6	15.2	13.0	-
- 15,001 – 20,000 บาท	1.9	4.0	1.2	0.6	4.3	21.7	-
- มากกว่า 20,000 บาท	3.8	-	1.2	3.0	4.3	21.7	16.7
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	52	69	81	66	46	23	6

จากตาราง 4 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้ว น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด โดยอายุ 15-20 ปีมีค่าใช้จ่าย น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.7 และน้อยที่สุด คือ อายุ 36-45 ปี คิดเป็นร้อยละ 30.0 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาท โดยอายุ 36-45 ปีมีค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.5 และน้อยที่สุดคือ อายุ 15-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 11.5

ตาราง 4 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ(คน)

พฤติกรรมกาารท่องเที่ยวภายในประเทศ	อายุ						
	15-20ปี	21-25ปี	26-35ปี	36-45ปี	46-45ปี	56-64ปี	65ปีขึ้นไป
ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ							
- 1-2 ครั้ง	32.7	29.0	33.3	36.4	45.7	60.9	83.3
- 3-4 ครั้ง	36.5	36.2	24.7	39.4	30.4	17.4	16.
- 5-6 ครั้ง	9.6	15.9	8.6	9.1	6.5	8.7	-
- มากกว่า 6 ครั้ง	21.2	18.8	33.3	15.2	17.4	17.4	13.0
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	52	69	81	66	46	23	6
แหล่งของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ							
- จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน	40.4	39.1	30.9	40.9	52.2	47.8	83.3
- จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์	38.5	33.3	24.7	22.7	21.7	30.4	16.7
- จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร	5.8	4.3	21.0	18.2	6.5	17.4	-
- จากรายการโฆษณาทางวิทยุ	-	1.4	-	-	4.3	-	-
- จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว	-	5.8	3.7	4.5	2.2	-	-
- จากเอกสารแนะนำของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	7.7	7.2	3.7	6.1	4.3	4.3	-
- จากทางอินเทอร์เน็ต	5.8	8.7	16.0	7.6	6.5	-	-
- อื่นๆ	1.9	-	-	-	2.2	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	52	69	81	66	46	23	6

จากตาราง 4 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุมีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้ว จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด โดยอายุตั้งแต่ 65 ปีมีความถี่ในการรับรู้ 1-2 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.3 และน้อยที่สุด คือ อายุ 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 29.0

รองลงมาเป็นจำนวน 3-4 ครั้ง โดยอายุ 36-45 ปีมีความถี่ในการรับรู้ 3-4 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.4 และน้อยที่สุดคือ อายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 16.7

จากตาราง 4 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุมีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ผ่านมาแล้ว จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด โดยอายุ ตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไปมีแหล่งของการรับรู้จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 83.3 และน้อยที่สุดคืออายุ 26-35 ปีคิดเป็นร้อยละ 30.9 รองลงมาเป็น จักรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ รวมคิดเป็นร้อยละ 28.0 อายุ 15-20 ปีมีแหล่งของการรับรู้จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 38.5 และน้อยที่สุด คืออายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 16.7

ตาราง 5 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
แยกตามระดับการศึกษา(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	ระดับการศึกษา					
	ต่ำกว่าม.ต้น	ม.ต้น	ม.ปลาย ,ปวช	อนุปริญญา ,ปวส	ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี
การไปท่องเที่ยวมาแล้ว						
- ไปท่องเที่ยว	76.1	82.3	91.0	89.8	94.8	100.0
- ไม่ได้ไปท่องเที่ยว	23.9	17.7	9.0	10.2	5.2	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	46	62	89	59	115	14
วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	42.9	60.8	69.1	71.7	83.5	64.5
- เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน	17.1	17.6	21.0	15.1	2.8	7.1
- เพื่อการศึกษาหาความรู้	5.7	9.8	1.2	3.8	4.6	-
- เพื่อร่วมงานพิธีของญาติ/เพื่อน	28.6	3.9	6.2	1.9	2.8	-
- เพื่อประชุม/สัมมนา/อบรม	2.9	7.8	1.2	7.5	6.4	21.4
- อื่นๆ	2.9	-	1.2	-	-	7.1
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	35	51	81	53	109	14

จากตาราง 5 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษาได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้ว โดยระดับการศึกษาที่ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 100.0 และน้อยที่สุดคือ ระดับต่ำกว่ามัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 76.1 และประชากรทุกระดับการศึกษาไม่ได้ไปท่องเที่ยว โดยระดับการศึกษาที่ไม่ได้ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ระดับต่ำกว่ามัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 23.9 และน้อยที่สุดคือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี โดยไม่มีผู้ที่ไม่ได้ไปท่องเที่ยว

จากตาราง 5 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษามีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด โดยระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.5 และน้อยที่สุดคือ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 42.9 รองลงมาเพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน โดยระดับมัธยมปลายหรือปวช. มีวัตถุประสงค์เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 21.0 และน้อยที่สุดคือ ระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 2.8

ตาราง 5 (ต่อ)

หน่วย: ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	ระดับการศึกษา					
	ต่ำกว่าม.ต้น	ม.ต้น	ม.ปลาย ,ปวช.	อนุปริญญา ,ปวส.	ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี
ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- ทะเล	28.6	41.2	53.1	52.8	62.4	64.3
- ภูเขา	5.7	11.8	2.5	13.2	11.0	7.1
- น้ำตก	14.3	7.8	12.3	22.6	8.3	7.1
- โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	22.9	23.5	7.4	5.7	4.6	7.1
- แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	25.7	-	8.6	-	4.6	-
- แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	2.9	15.7	16.0	3.8	9.2	7.1
- อื่นๆ	-	-	-	1.9	-	7.9
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	35	51	81	53	109	14

จากตาราง 5 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษานิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด โดยระดับปริญญาตรีนิยมไปทะเลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 64.3 และน้อยที่สุดคือ ระดับต่ำกว่ามัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 28.6 รองลงมาเป็น น้ำตก โดยระดับ

อนุปริญญาตรีหรือปวส นิยมไปน้ำตมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.6และน้อยที่สุดคือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ7.1

ตาราง 5 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	ระดับการศึกษา					
	ต่ำกว่าม.ต้น	ม.ต้น	ม.ปลาย .ปวช	อนุปริญญา .ปวส	ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี
ช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- ช่วงปีใหม่	22.9	11.8	24.7	9.4	14.7	-
- ช่วงตรุษจีน	25.7	9.8	11.1	9.4	6.4	-
- ช่วงสงกรานต์	20.0	11.8	8.6	18.9	8.3	7.1
- ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน	14.3	47.1	43.2	45.3	50.5	78.6
- ช่วงวันหยุดเทอม	14.3	19.6	11.1	15.1	11.9	7.1
- อื่นๆ	2.9	-	1.2	1.9	8.3	7.1
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	35	51	81	53	109	14
จำนวนครั้งที่ไปท่องเที่ยวภายในประเทศ)						
- 1-2 ครั้ง	48.6	35.3	48.1	41.5	37.6	21.4
- 3-4 ครั้ง	22.9	39.2	22.2	32.1	34.9	28.6
- 5-6 ครั้ง	20.0	7.8	16.0	5.7	11.0	21.4
- มากกว่า 6 ครั้ง	8.6	17.6	13.6	20.8	16.5	28.6
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	35	51	81	53	109	14

จากตาราง 5 (ต่อ) ช่วงเวลาที่ประชากรทุกระดับการศึกษานิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน โดยระดับสูงกว่าปริญญาตรีนิยมไปท่องเที่ยวช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 78.6 และน้อยที่สุดคือ ระดับต่ำกว่ามัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 14.3 รองลงมาเป็น ช่วงปีใหม่ โดยระดับต่ำกว่ามัธยมต้น นิยมไปท่องเที่ยว

ช่วงปีใหม่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.9 และน้อยที่สุดคือ ระดับอนุปริญญาตรีหรือปวส คิดเป็นร้อยละ 9.4

จากตาราง 5 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษามีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง โดยระดับต่ำกว่ามัธยมต้น มีจำนวน 1-2 ครั้งในการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 48.6 และน้อยที่สุดคือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 21.4 รองลงมาคือจำนวน 3-4 ครั้ง โดยระดับมัธยมต้นมีจำนวน 3-4 ครั้งในการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.2 และน้อยที่สุดคือ ระดับมัธยมปลายหรือปวช คิดเป็นร้อยละ 22.2

ตาราง 5 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	ระดับการศึกษา					
	ต่ำกว่าม.ต้น	ม.ต้น	ม.ปลาย ปวช	อนุปริญญา ปวส	ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี
ระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- 1-2 วัน	57.1	54.9	67.9	77.4	56.9	50.0
- 3-4 วัน	31.4	37.3	30.9	17.0	41.3	42.9
- 5-6 วัน	5.7	-	1.2	5.7	1.8	7.1
- มากกว่า 6 วัน	5.7	7.8	-	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	35	51	81	53	109	14
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- น้อยกว่า 5,000 บาท	65.7	56.9	59.3	60.4	46.8	28.6
- 5,000 – 10,000 บาท	25.7	19.6	34.6	20.8	36.7	42.9
- 10,001 – 15,000 บาท	2.9	2.0	2.5	7.5	10.1	14.3
- 15,001 – 20,000 บาท	2.9	9.8	1.2	9.4	4.6	7.1
- มากกว่า 20,000 บาท	2.9	11.8	2.5	1.9	1.8	7.1
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	35	51	81	53	109	14

จากตาราง 5 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษามีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด โดยระดับอนุปริญญาตรีหรือปวส ใช้ระยะเวลาในการ

ท่องเที่ยว 1-2 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.4 และน้อยที่สุดคือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือระยะเวลา 3-4 วัน ระดับสูงกว่าปริญญาตรีใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 3-4 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.9 และน้อยที่สุดคือ ระดับอนุปริญญาหรือปวส คิดเป็นร้อยละ 17.0

จากตาราง 5 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษามีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศ น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด โดยระดับต่ำกว่ามัธยมต้นมีค่าใช้จ่ายน้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.7 และน้อยที่สุดคือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 28.6 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาท โดยระดับสูงกว่าปริญญาตรีมีค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.9 และน้อยที่สุดคือ ระดับมัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 19.6

ตาราง 5 (ต่อ)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	หน่วย: ร้อยละ:(คน)					
	ระดับการศึกษา					
	ต่ำกว่าม.ต้น	ม.ต้น	ม.ปลาย ,ปวช	อนุปริญญา ,ปวส	ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี
ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- 1-2 ครั้ง	54.3	31.4	42.0	41.5	31.2	21.4
- 3-4 ครั้ง	40.0	39.2	32.1	28.3	27.5	28.6
- 5-6 ครั้ง	2.9	5.9	9.9	11.3	10.1	35.7
- มากกว่า 6 ครั้ง	2.9	23.5	16.0	18.9	31.2	14.3
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	35	51	81	53	109	14

จากตาราง 5 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษามีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด โดยระดับต่ำกว่ามัธยมต้นมีความถี่ในการรับรู้ 1-2 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.3 และน้อยที่สุดคือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 21.4 รองลงมาเป็นจำนวน 3-4 ครั้ง โดยระดับต่ำกว่ามัธยมต้นมีความถี่ในการรับรู้ 3-4 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.0 และน้อยที่สุดคือ ระดับอนุปริญญาหรือปวส คิดเป็นร้อยละ 16.7

ตาราง 5 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ (คน)

พฤติกรรมทางท่องเที่ยวภายในประเทศ	ระดับการศึกษา					
	ต่ำกว่าม.ต้น	ม.ต้น	ม.ปลาย ,ปวช	อนุปริญญา ,ปวส	ป.ตรี	สูงกว่า ป.ตรี
แหล่งของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน	68.6	45.1	39.5	47.2	29.4	28.6
- จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์	17.1	37.3	27.2	26.4	30.3	14.3
- จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร	5.7	7.8	13.6	11.3	15.6	14.3
- จากรายการโฆษณาทางวิทยุ	2.9	2.0	-	1.9	-	-
- จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว	-	-	3.7	3.8	3.7	14.3
- จากเอกสารแนะนำของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	-	5.9	8.6	1.9	6.4	7.1
- จากทางอินเทอร์เน็ต	5.7	2.0	6.2	7.5	13.8	21.4
- อื่นๆ	-	-	1.2	-	0.9	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	35	51	81	53	109	14

จากตาราง 5 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษามีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด โดยระดับต่ำกว่ามัธยมต้นมีแหล่งของการรับรู้จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 68.6 และน้อยที่สุดคือระดับสูงกว่าปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 28.6 รองลงมาเป็น จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ โดยระดับมัธยมต้นมีแหล่งของการรับรู้จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37.3 และน้อยที่สุดคือ ระดับสูงกว่าปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 14.3

ตาราง 6 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
แยกตาม สถานภาพสมรส(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	สถานภาพสมรส		
	โสด	สมรส	หย่าร้าง
การไปท่องเที่ยวมาแล้ว			
- ไปท่องเที่ยว	94.0	85.0	69.2
- ไม่ได้ไปท่องเที่ยว	6.0	15.0	30.8
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	199	173	13

จากตาราง 6 พบว่า ประชากรทุกสถานภาพ ได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ โดยสถานภาพที่ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ สถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 94.0 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพหย่าร้างคิดเป็นร้อยละ 69.2 และประชากรทุกสถานภาพไม่ได้ไปท่องเที่ยว โดยสถานภาพที่ไม่ได้ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ สถานภาพหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 30.8 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 6.0

ตาราง 6 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	สถานภาพสมรส		
	โสด	สมรส	หย่าร้าง
วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ			
- เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	75.4	62.6	77.8
- เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน	7.5	19.7	11.1
- เพื่อการศึกษาหาความรู้	6.4	2.0	-
- เพื่อร่วมงานพิธีของญาติ/เพื่อน	4.8	8.2	-
- เพื่ออบรม/สัมมนา/ประชุม	4.8	7.5	-
- อื่นๆ	1.1	-	1.1
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	187	147	9

จากตาราง 6 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกสถานภาพมีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด โดยสถานภาพหย่าร้าง มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนน้อยนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 77.8 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 62.0 รองลงมาเพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน โดยสถานภาพสมรสแล้ว มีวัตถุประสงค์เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.7 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 7.5

ตาราง 6 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	สถานภาพสมรส		
	โสด	สมรส	หย่าร้าง
ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ			
- ทะเล	53.5	50.3	55.6
- ภูเขา	8.6	8.2	22.2
- น้ำตก	13.4	10.9	-
- โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	8.6	12.2	11.1
- แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	4.3	8.8	-
- แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	10.7	9.5	11.1
- อื่นๆ	1.1	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	187	147	9

จากตาราง 6 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกสถานภาพนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด โดยสถานภาพหย่าร้างนิยมไปทะเลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.6 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 50.3 รองลงมาเป็น น้ำตก โดยสถานภาพโสด นิยมไปน้ำตกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13.4 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพหย่าร้างที่ไม่นิยมไปน้ำตก

ตาราง 6 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	สถานภาพสมรส		
	โสด	สมรส	หย่าร้าง
ช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศ			
- ช่วงปีใหม่	15.5	17.0	11.1
- ช่วงตรุษจีน	6.4	13.6	33.3
- ช่วงสงกรานต์	12.8	10.2	11.1
- ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน	44.4	45.6	44.4
- ช่วงวันหยุดเทศกาล	16.6	10.2	-
- อื่นๆ(แล้วแต่ความสะดวก)	4.3	3.4	-
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	187	147	9
จำนวนครั้งที่ไปท่องเที่ยวภายในประเทศ			
- 1-2 ครั้ง	33.2	50.3	44.4
- 3-4 ครั้ง	32.1	28.6	33.3
- 5-6 ครั้ง	14.4	8.8	22.2
- มากกว่า 6 ครั้ง	20.3	12.2	-
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	187	147	9

จากตาราง 6 (ต่อ) พบว่า ช่วงเวลาที่ประชากรทุกสถานภาพนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน โดยสถานภาพสมรสนิยมไปท่องเที่ยวช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.6 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพโสดและหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 44.4 รองลงมาเป็น ช่วงปีใหม่ โดยสถานภาพสมรสแล้ว นิยมไปท่องเที่ยวช่วงปีใหม่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 17.0 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 11.1

จากตาราง 6 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกสถานภาพมีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง โดยสถานภาพสมรสแล้วมีจำนวน 1-2 ครั้งในการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.3 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 33.2 รองลงมา

คือจำนวน 3-4 ครั้ง โดยสถานภาพหย่าร้างมีจำนวน 3-4 ครั้งในการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.2 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพสมรส คิดเป็นร้อยละ 28.6

ตาราง 6 (ต่อ)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	หน่วย:ร้อยละ:(คน)		
	โสด	สมรส	หย่าร้าง
ระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ			
- 1-2 วัน	60.4	65.3	44.4
- 3-4 วัน	34.2	31.3	55.6
- 5-6 วัน	3.2	2.0	-
- มากกว่า 6 วัน	2.1	1.4	-
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	187	147	9
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ			
- น้อยกว่า 5,000 บาท	67.9	38.8	33.3
- 5,000 – 10,000 บาท	23.5	37.4	55.6
- 10,001 – 15,000 บาท	3.7	9.5	-
- 15,001 – 20,000 บาท	3.2	8.2	-
- มากกว่า 20,000 บาท	1.6	6.1	11.1
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	187	147	9

จากตาราง 6 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกสถานภาพมีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด โดยสถานภาพสมรสแล้ว ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 1-2 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.3 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 44.4 รองลงมาคือ ระยะเวลา 3-4 วัน โดยสถานภาพหย่าร้างใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 3-4 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.6 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 31.3

จากตาราง 6 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกสถานภาพมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายใน น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด โดยสถานภาพโสดมีค่าใช้จ่าย น้อยกว่า 5,000 บาท

มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.9 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 33.2 รองลงมาเป็น ค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาท โดยสถานภาพหย่าร้างมีค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.6 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 23.5

ตาราง 6 (ต่อ)

หน่วย: ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมกรทอองเทียวกายในประเทศ	สถานภาพสมรส		
	โสด	สมรส	หย่าร้าง
ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการทอองเทียวกายในประเทศ			
- 1-2 ครั้ง	32.6	42.2	55.6
- 3-4 ครั้ง	29.4	35.4	22.2
- 5-6 ครั้ง	11.2	8.8	-
- มากกว่า 6 ครั้ง	26.7	13.6	22.2
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	187	147	9
แหล่งของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการทอองเทียวกายในประเทศ			
- จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน	34.8	49.0	33.3
- จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์	31.6	24.5	11.1
- จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร	10.2	12.2	55.6
- จากรายการโฆษณาทางวิทยุ	0.5	1.4	-
- จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว	5.9	-	-
- จากเอกสารแนะนำของการทอองเทียวกายแห่งประเทศไทย	6.4	4.8	-
- จากทางอินเตอร์เน็ต	10.2	7.5	-
- อื่นๆ	0.5	0.7	-
รวม	100.0	100.0	100.0
(คน)	187	147	9

จากตาราง 6 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกสถานภาพมีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด โดยสถานภาพหย่าร้างมีความถี่ในการรับรู้ 1-2 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.6 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมาเป็นจำนวน 3-4 ครั้ง โดยสถานภาพสมรสแล้วมีความถี่ในการรับรู้ 3-4 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.4 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพหย่าร้าง คิดเป็นร้อยละ 22.2

จากตาราง 6 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกสถานภาพมีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด โดยสถานภาพสมรสแล้วมีแหล่งของการรับรู้จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 49.0 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพหย่าร้างคิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาเป็น จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ โดยสถานภาพโสดมีแหล่งของการรับรู้จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 31.6 และน้อยที่สุดคือ สถานภาพหย่าร้างคิดเป็นร้อยละ 11.1

ตาราง 7 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แยกตามอาชีพ(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)

	อาชีพ										หน่วย:ร้อยละ(คน)
	นร./นส.	แม่บ้าน	ข้าราชการ	พม.รัฐวิสาหกิจ	พม.บริษัท	ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณอายุ	อื่นๆ		
พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ											
การไปท่องเที่ยวมาแล้ว											
- ไปท่องเที่ยว	90.7	68.4	84.8	82.1	94.9	94.1	70.6	90.0	85.0		
- ไม่ได้ไปท่องเที่ยว	9.3	31.6	15.2	17.9	5.1	5.9	29.4	10.0	15.0		
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	75	19	33	28	98	85	17	10	20		
วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ											
- เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	73.5	61.5	64.3	73.9	71.0	75.0	50.0	44.4	64.7		
- เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน	11.8	23.1	21.4	4.3	11.8	11.3	8.3	33.3	11.8		
- เพื่อการศึกษาหาความรู้	7.4	-	-	-	6.5	5.0	-	-	-		
- เพื่อร่วมงานพิธีของญาติ/เพื่อน	2.9	7.7	-	17.4	2.2	6.3	41.7	22.2	-		
- เพื่ออบรม/สัมมนา/ประชุม	4.4	-	14.3	4.3	7.5	2.5	-	-	17.6		
- อื่นๆ	-	7.7	-	-	1.1	-	-	-	5.9		
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	65	13	28	23	93	80	12	9	17		

ตาราง 7 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ(คน)

พฤติกรรมทางท่องเที่ยวภายในประเทศ	อาชีพ									
	นร./นศ.	แม่บ้าน	ข้าราชการ	พจน.รัฐวิสาหกิจ	พจน.บริษัท	ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณอายุ	อื่นๆ	
- ทะเล	51.5	46.2	46.4	52.2	61.3	51.3	16.7	33.3	58.5	
-ภูเขา	5.9	-	3.6	13.0	10.8	12.5	-	-	11.8	
-น้ำตก	13.2	15.4	25.0	8.7	15.1	7.5	8.3	-	-	
-โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	11.8	15.4	7.1	13.0	7.5	8.8	8.3	55.6	-	
-แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	-	15.4	10.7	13.0	1.1	6.3	41.7	11.1	5.9	
-แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	17.6	7.7	7.1	-	3.2	13.8	25.0	-	17.6	
-อื่นๆ	-	-	-	-	1.1	-	-	-	5.9	
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	
(คน)	65	13	28	23	93	80	12	9	17	

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ									
อาชีพ									
	นร./นศ.	แม่บ้าน	ข้าราชการ	พจน.รัฐวิสาหกิจ	พจน.บริษัท	ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณอายุ	อื่นๆ
- ช่วงปีใหม่	13.2	30.8	10.7	13.0	21.5	12.5	16.7	22.2	11.8
- ช่วงตรุษจีน	4.4	7.7	-	8.7	3.2	26.3	25.0	-	11.8
- ช่วงสงกรานต์	7.4	7.7	10.7	4.3	14.0	13.8	33.3	22.2	-
- ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน	29.4	30.8	64.3	60.9	55.9	33.8	25.0	44.4	70.6
- ช่วงวันหยุดเทศกาล	41.2	15.4	7.1	4.3	3.2	10.0	-	11.1	5.9
- อื่นๆ	4.4	7.7	7.1	8.7	2.2	3.8	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	65	13	28	23	93	80	12	9	17
จำนวนครั้งที่ไปท่องเที่ยวภายในประเทศ									
- 1-2 ครั้ง	35.3	53.8	53.6	26.1	46.2	40.0	50.0	55.6	11.8
- 3-4 ครั้ง	33.8	23.1	17.9	26.1	26.9	36.3	16.7	22.2	58.8
- 5-6 ครั้ง	16.2	15.4	7.1	8.7	14.0	8.8	8.3	22.2	11.8
- มากกว่า 6 ครั้ง	14.7	7.7	21.4	39.1	12.9	15.0	25.0	-	17.6
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	65	13	28	23	93	80	12	9	17

ตาราง 7 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ(คน)

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	อาชีพ								
	นร./นศ.	แม่บ้าน	ข้าราชการ	พจน.รัฐวิสาหกิจ	พจน.บริษัท	ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณอายุอื่น ๆ	
ระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ									
- 1-2 วัน	55.9	69.2	71.4	65.2	74.2	43.8	58.3	88.9	70.6
- 3-4 วัน	38.2	15.4	28.6	34.8	24.7	46.3	41.7	11.1	29.4
- 5-6 วัน	4.4	7.7	-	-	1.1	5.0	-	-	-
- มากกว่า 6 วัน	1.5	7.7	-	-	-	5.0	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	65	13	28	23	93	80	12	9	17
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ									
- น้อยกว่า 5,000 บาท	82.4	53.8	39.3	39.1	64.5	23.8	66.7	88.9	52.9
- 5,000 – 10,000 บาท	16.2	46.2	53.6	39.1	29.0	32.5	25.0	-	41.2
- 10,001 – 15,000 บาท	-	-	3.6	17.4	5.4	11.3	-	11.1	5.9
- 15,001 – 20,000 บาท	1.5	-	3.6	4.3	1.1	16.3	8.3	-	3.0
- มากกว่า 20,000 บาท	-	-	-	-	-	16.3	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	65	13	28	23	93	80	12	9	17

พฤติกรรมทางท่องเที่ยวภายในประเทศ	อาชีพ								
	นร./นศ.	แม่บ้าน	ข้าราชการ	พจน.รัฐวิสาหกิจ	พจน.บริษัท	ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณอายุ	อื่นๆ
ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ									
- 1-2 ครั้ง	29.4	61.5	32.1	39.1	43.0	31.3	50.0	66.7	29.4
- 3-4 ครั้ง	32.4	23.1	32.1	34.8	21.5	45.0	33.3	22.2	29.4
- 5-6 ครั้ง	16.2	15.4	10.7	8.7	9.7	6.3	-	-	11.8
- มากกว่า 6 ครั้ง	22.1	-	25.0	17.4	25.8	17.5	16.7	11.1	29.4
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	65	13	28	23	93	80	12	9	17

พฤติกรรมทางท่องเที่ยวภายในประเทศ	อาชีพ									
	นร./นศ.	แม่บ้าน	ข้าราชการ	พจน.รัฐวิสาหกิจ	พจน.บริษัท	ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	เกษียณอายุ	อื่นๆ	
แหล่งของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ										
- จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน	30.9	84.6	25.0	47.8	40.9	40.0	41.7	77.8	47.1	
- จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์	38.2	15.4	32.1	13.0	26.9	30.0	33.3	22.2	5.9	
- จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร	5.9	-	21.4	4.3	14.0	15.0	8.3	-	29.4	
- จากรายการโฆษณาทางวิทยุ	-	-	-	-	1.1	2.5	-	-	-	
- จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว	2.9	-	7.1	8.7	3.2	2.5	-	-	-	
- จากเอกสารแนะนำของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	7.4	-	7.1	8.7	3.2	5.0	16.7	-	5.9	
- จากทางอินเตอร์เน็ต	13.2	-	7.1	17.4	9.7	5.0	-	-	11.8	
- อื่นๆ	1.5	-	-	-	1.1	-	-	-	-	
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	65	13	28	23	93	80	12	9	17	

จากตาราง 7 พบว่า ประชากรทุกอาชีพ ได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้ว โดยอาชีพที่ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ อาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 94.9 และอาชีพที่ไปท่องเที่ยวมาแล้วน้อยที่สุด คือ อาชีพแม่บ้านคิดเป็นร้อยละ 68.4

จากตาราง 7 พบว่า ประชากรทุกอาชีพมีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด โดยอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.0 และน้อยที่สุดคือ อาชีพเกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมาเพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน โดยอาชีพเกษียณอายุ มีวัตถุประสงค์เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 33.3 และน้อยที่สุดคือ อาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 7.5

จากตาราง 7 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกอาชีพนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด โดยอาชีพพนักงานบริษัทนิยมไปทะเลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.3 และน้อยที่สุดคือ อาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 16.7 รองลงมาเป็น น้ำตก โดยอาชีพข้าราชการ นิยมไปน้ำตกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.0 และน้อยที่สุดคือ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 7.5

จากตาราง 7 (ต่อ) พบว่า ช่วงเวลาที่ประชากรทุกอาชีพ นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน โดยอาชีพอื่นๆ(อาชีพทนายความ วิศวกร พยาบาลฯลฯ) นิยมไปท่องเที่ยวช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.6 และน้อยที่สุดคืออาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 25.0 รองลงมาเป็น ช่วงปีใหม่ โดยอาชีพแม่บ้าน นิยมไปท่องเที่ยวช่วงปีใหม่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.8 และน้อยที่สุดคือ อาชีพอื่นๆ (อาชีพทนายความ วิศวกร พยาบาลฯลฯ) คิดเป็นร้อยละ 11.8

จากตาราง 7 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกอาชีพมีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง โดยอาชีพเกษียณอายุ มีจำนวน 1-2 ครั้งในการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.6 และน้อยที่สุดคือ อาชีพอื่นๆ(อาชีพทนายความ วิศวกร พยาบาลฯลฯ)คิดเป็นร้อยละ 11.8 รองลงมาคือจำนวน 3-4 ครั้ง โดยอาชีพอื่นๆ (อาชีพทนายความ วิศวกร พยาบาลฯลฯ)มีจำนวน 3-4 ครั้งในการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.8 และน้อยที่สุดคือ อาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 16.7

จากตาราง 7 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกอาชีพมีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด โดยอาชีพข้าราชการ ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 1-2 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 71.4 และน้อยที่สุดคือ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 43.8 รองลงมาคือระยะเวลา 3-4

วัน อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 3-4 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46.3 และ น้อยที่สุดคือ อาชีพเกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 11.1

จากตาราง 7 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกอาชีพมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายใน ประเทศ น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด โดยอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีค่าใช้จ่าย น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.4 และน้อยที่สุดคือ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 23.8 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาท โดยอาชีพข้าราชการ มีค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.6 และน้อยที่สุดคือ อาชีพเกษียณอายุ ไม่มีค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาท

จากตาราง 7 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกอาชีพมีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด โดยอาชีพแม่บ้านมีความถี่ในการรับรู้ 1-2 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.5 และน้อยที่สุดคือ อาชีพอื่นๆ (อาชีพทนายความ วิศวกร พยาบาลฯลฯ) คิดเป็นร้อยละ 29.4 รองลงมาเป็นจำนวน 3-4 ครั้ง โดยอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัวแล้วมีความถี่ในการรับรู้ 3-4 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.0 และน้อยที่สุดคือ อาชีพเกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 22.2

จากตาราง 7 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกอาชีพมีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด โดยอาชีพแม่บ้านมีแหล่งของการรับรู้จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 84.6 และน้อยที่สุดคือ อาชีพข้าราชการ คิดเป็นร้อยละ 25.0 รองลงมาเป็น จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ อาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีแหล่งของการรับรู้จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 38.2 และน้อยที่สุดคือ อาชีพอื่นๆ (อาชีพทนายความ วิศวกร พยาบาลฯลฯ) คิดเป็นร้อยละ 5.9

ตาราง 8 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
แยกตามรายได้ต่อเดือน(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	รายได้ต่อเดือน					
	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000- 9,999 บ.	10,000- 19,999 บ.	20,000- 29,999 บ.	30,000- 39,999 บ.	ตั้งแต่ 40,000 บ.
การไปท่องเที่ยวมาแล้ว						
- ไปท่องเที่ยว	85.0	87.7	91.4	87.5	92.9	100.0
- ไม่ได้ไปท่องเที่ยว	15.0	12.3	8.6	12.5	7.1	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	80	114	93	48	28	22
วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ	69.1	66.0	71.8	83.3	53.8	77.3
- เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน	14.7	20.0	9.4	4.8	11.5	4.5
- เพื่อการศึกษาหาความรู้	7.4	3.0	3.5	4.8	7.7	-
- เพื่อร่วมงานพิธีของญาติ/เพื่อน	4.4	7.0	5.9	2.4	11.5	9.1
- เพื่อประชุม/สัมมนา/อบรม	4.4	3.0	7.1	4.8	15.4	9.1
- อื่นๆ(เพื่อเล่นกีฬา)	-	1.0	2.4	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	68	100	85	42	26	22

จากตาราง 8 พบว่า ประชากรทุกช่วงรายได้ ได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้ว โดยช่วงรายได้ที่ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 100.0 และช่วงรายได้ที่ไปท่องเที่ยวมาแล้วน้อยที่สุด คือ รายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 85.0

จากตาราง 8 พบว่า ประชากรทุกช่วงรายได้มีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด โดยรายได้ 20,000-29,999 บาท มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.3 และน้อยที่สุดคือ รายได้ 30,000-39,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 53.8 รองลงมาเพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน โดยรายได้ 5,000-10,000 บาท มีวัตถุประสงค์เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.0 และน้อยที่สุดคือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 4.5

ตาราง 8 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	รายได้ต่อเดือน					
	ต่ำกว่า	5,000-	10,000-	20,000-	30,000-	ตั้งแต่
	5,000 บ.	9,999 บ.	19,999 บ.	29,999 บ.	39,999 บ.	40,000 บ.
ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- ทะเล	44.1	44.0	65.9	59.5	57.7	40.9
- ภูเขา	5.9	9.0	7.1	7.1	23.1	9.1
- น้ำตก	13.2	17.0	9.4	11.9	-	9.1
- โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	14.7	13.0	1.2	4.8	11.5	27.3
- แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	1.5	10.0	8.2	7.1	-	-
- แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	20.6	6.0	7.1	9.5	7.7	13.6
- อื่นๆ	-	1.0	1.2	-	-	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	68	100	85	42	26	22
ช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- ช่วงปีใหม่	19.1	19.0	16.5	11.9	3.8	13.6
- ช่วงตรุษจีน	4.4	10.0	5.9	31.0	7.7	9.1
- ช่วงสงกรานต์	11.8	18.0	4.7	7.1	23.1	4.5
- ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน	30.9	40.0	54.1	42.9	57.7	63.6
- ช่วงวันหยุดเทศกาล	33.8	7.0	12.9	2.4	7.7	9.1
- อื่นๆ	-	-	6.0	5.9	4.8	-
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	68	100	85	42	26	22

จากตาราง 8 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงรายได้นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด 2 โดยรายได้ 10,000-19,999 บาทนิยมไปทะเลมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 65.9 และน้อยที่สุดคือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 40.9 รองลงมาเป็น น้ำตก โดย รายได้ 5,000-10,000 บาท นิยมไปน้ำตกมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 17.0 และน้อยที่สุดคือ รายได้ 30,000-39,999 บาทไม่นิยมไปน้ำตก

จากตาราง 8 (ต่อ) พบว่า ช่วงเวลาที่ประชากรทุกช่วงรายได้นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน โดยรายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท นิยมไปท่องเที่ยวช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.6 และน้อยที่สุดคือ รายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 30.9 รองลงมาเป็น ช่วงปีใหม่ โดยรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท นิยมไปท่องเที่ยวช่วงปีใหม่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.1 และน้อยที่สุดคือ รายได้ 30,000-39,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 3.8

ตาราง 8 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	รายได้ต่อเดือน					
	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000- 9,999 บ.	10,000- 19,999 บ.	20,000- 29,999 บ.	30,000- 39,999 บ.	ตั้งแต่ 40,000 บ.
จำนวนครั้งที่ไปท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- 1-2 ครั้ง	38.2	46.0	35.3	47.6	42.3	31.8
- 3-4 ครั้ง	29.4	29.0	34.1	35.7	30.8	18.2
- 5-6 ครั้ง	13.2	11.0	10.6	7.1	19.2	22.7
- มากกว่า 6 ครั้ง	19.1	14.0	20.0	9.5	7.7	27.3
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	68	100	85	42	26	22
ระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- 1-2 วัน	64.7	61.0	62.4	61.9	57.7	63.6
- 3-4 วัน	27.9	34.0	34.1	38.1	42.3	27.3
- 5-6 วัน	2.9	4.0	2.4	-	-	4.5
- มากกว่า 6 วัน	4.4	1.0	1.2	-	-	4.5
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	68	100	85	42	26	22

จากตาราง 8 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงรายได้มีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง โดยรายได้ 20,000-29,999 บาทมีจำนวน 1-2 ครั้งในการท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.6และน้อยที่สุดคือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 31.8 รองลงมาคือจำนวน 3-4 ครั้ง โดยรายได้ 20,000-29,999 บาท มีจำนวน 3-4 ครั้งในการ

ท่องเที่ยวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.7 และน้อยที่สุดคือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 18.2

จากตาราง 8 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงรายได้มีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด โดยรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 1-2 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 64.7 และน้อยที่สุดคือ รายได้ 30,000-39,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 57.7 รองลงมาคือระยะเวลา 3-4 วัน รายได้ 30,000-39,999 บาท ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 3-4 วัน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.3 และน้อยที่สุดคือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.3

ตาราง 8 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	รายได้ต่อเดือน					
	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000- 9,999 บ.	10,000- 19,999 บ.	20,000- 29,999 บ.	30,000- 39,999 บ.	ตั้งแต่ 40,000 บ.
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- น้อยกว่า 5,000 บาท	88.2	71.0	48.2	16.7	19.2	13.6
- 5,000 – 10,000 บาท	8.8	27.0	47.1	40.5	26.9	31.8
- 10,001 – 15,000 บาท	-	1.0	4.7	21.4	23.1	4.5
- 15,001 – 20,000 บาท	-	1.0	-	19.0	19.2	18.2
- มากกว่า 20,000 บาท	2.9	-	-	2.4	11.5	31.8
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	68	100	85	42	26	22

จากตาราง 8 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงรายได้มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายใน น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด โดยรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท มีค่าใช้จ่าย น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 88.2 และน้อยที่สุดคือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 13.6 รองลงมาเป็นค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาท โดยรายได้ 10,000-19,999 บาท มีค่าใช้จ่าย 5,000-10,000 บาทมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.1 และน้อยที่สุดคือ รายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 8.8

ตาราง 8 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ	รายได้ต่อเดือน					
	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000- 9,999 บ.	10,000- 19,999 บ.	20,000- 29,999 บ.	30,000- 39,999 บ.	ตั้งแต่ 40,000 บ.
ความถี่ของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ						
- 1-2 ครั้ง	33.8	40.0	40.0	28.6	30.8	50.0
- 3-4 ครั้ง	33.8	30.0	31.8	35.7	30.8	27.3
- 5-6 ครั้ง	10.3	11.0	7.1	9.5	11.5	13.6
- มากกว่า 6 ครั้ง	22.1	19.0	21.2	26.2	26.9	9.1
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	68	100	85	42	26	22

จากตาราง 8 (ต่อ) พบว่า ประชากรทุกช่วงรายได้มีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด โดยรายได้ตั้งแต่ 40,000 บาทมีความถี่ในการรับรู้ 1-2 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.5 และน้อยที่สุดคือ รายได้ 20,000-29,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.6 รองลงมาเป็นจำนวน 3-4 ครั้ง โดยรายได้ 20,000-29,999 บาทมีความถี่ในการรับรู้ 3-4 ครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.7 และน้อยที่สุดคือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 27.3

ตาราง 8 (ต่อ)

หน่วย:ร้อยละ:(คน)

พฤติกรรมกรท่งเที่ยวภายในประเทศ	รายได้ต่อเดือน					
	ต่ำกว่า 5,000 บ.	5,000- 9,999 บ.	10,000- 19,999 บ.	20,000- 29,999 บ.	30,000- 39,999 บ.	ตั้งแต่ 40,000 บ.
แหล่งของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่งเที่ยวภายในประเทศ						
- จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน	39.7	49.0	35.3	28.6	42.3	50.0
- จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์	38.2	24.0	28.2	31.0	23.1	13.6
- จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร	4.4	11.0	15.3	23.8	11.5	9.1
- จากรายการโฆษณาทางวิทยุ	-	2.0	-	-	-	4.5
- จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว	2.9	3.0	3.5	-	7.7	4.5
- จากเอกสารแนะนำของการท่งเที่ยวแห่งประเทศไทย	8.8	3.0	3.5	9.5	7.7	4.5
- จากทางอินเทอร์เน็ต	4.4	8.0	14.1	7.1	7.7	9.1
- อื่นๆ	1.5	-	-	-	-	4.5
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
(คน)	68	100	85	42	26	22

จากตาราง 8 (ต่อ)พบว่า ประชากรทุกอาชีพมีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่งเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด โดยรายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท มีแหล่งของการรับรู้จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 50.0 และน้อยที่สุดคือรายได้ 20,000-29,999 บาทคิดเป็นร้อยละ 28.6 รองลงมาเป็น จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ โดยรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท มีแหล่งของการรับรู้จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์ มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 38.2 และ น้อยที่สุดคือ รายได้ตั้งแต่ 40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 13.6

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

2.1 อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

จากผลการศึกษาอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว ได้กระทำโดยใช้สถิติค่าร้อยละ ดังนี้

ตาราง 9 อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร (ที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

อุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
การท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- ต้องการไปท่องเที่ยว	368	95.6
- ไม่ต้องการไปท่องเที่ยว	17	4.4
รวม	385	100.0
จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- 1-2 ครั้ง	143	38.9
- 3-4 ครั้ง	150	40.8
- 5-6 ครั้ง	37	10.1
- มากกว่า 6 ครั้ง	38	10.3
รวม	368	100.0

จากตาราง 9 พบว่าประชากรส่วนใหญ่ต้องการที่จะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ คิดเป็นร้อยละ 95.6 และไม่ต้องการไปท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 4.4

จากตาราง 9 พบว่าจำนวนครั้งที่ประชากรคาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ 3-4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40.8 รองลงมาคือ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 38.9 จำนวนมากกว่า 6 ครั้ง

คิดเป็นร้อยละ 10.3 และจำนวน 5-6 ครั้งเป็นจำนวนที่ประชากรไปท่องเที่ยวในประเทศน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.1

ตาราง 9 (ต่อ)

อุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศ		
- ทะเล	146	39.7
- ภูเขา	69	18.8
- น้ำตก	61	16.6
- โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	30	8.2
- แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	36	9.8
- แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	26	7.1
รวม	368	100.0
ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง		
- น้อยกว่า 5,000 บาท	181	48.2
- 5,000-10,000 บาท	120	32.6
- 10,001-15,000 บาท	26	7.1
- 15,001-20,000 บาท	22	6.0
- มากกว่า 20,000 บาท	19	5.2
รวม	368	100.0

จากตาราง 9 พบว่า ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ประชากรนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุด ได้แก่ ทะเล คิดเป็นร้อยละ 39.7 รองลงมา แหล่งท่องเที่ยวที่ประชากรนิยมไปท่องเที่ยวได้แก่ ภูเขา คิดเป็นร้อยละ 18.8 น้ำตก คิดเป็นร้อยละ 16.6 แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี คิดเป็นร้อยละ 9.8 โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 8.2 และแหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า คิดเป็นร้อยละ 8.2 และแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ อาทิเช่น สนามกอล์ฟ ประชากรนิยมไปท่องเที่ยวน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 7.1

จากตาราง 9 พบว่า ความสามารถในการใช้จ่ายที่คาดว่าจะใช้สำหรับการท่องเที่ยวภายใน ประเทศเฉลี่ยต่อครั้งมากที่สุดของประชากร คือ น้อยกว่า 5,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ

48.2 รองลงมา เป็น 5,000-10,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.6 10,001-15,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.1 15,001-20,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.0 และน้อยที่สุดคือ มากกว่า 20,000 บาทน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.2

2.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์จะทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ และรายได้ต่อเดือน กับตัวแปรตาม คือ อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ทำการวิเคราะห์โดยวิธีการทดสอบไคส์แควร์ (Chi-Square Test)

จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยว ได้ผล ดังนี้

2.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

ตาราง 10 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า

ความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ	หน่วย:คน:(ร้อยละ)		
	ชาย	หญิง	รวม
ต้องการท่องเที่ยว	169	199	368
(ร้อยละ)	(97.6)	(94.3)	(95.6)
ไม่ต้องการท่องเที่ยว	5	12	17
(ร้อยละ)	(2.4)	(5.7)	(4.4)
รวม	174	211	385
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)
Sig. = 0.181			
$\chi^2 = 1.789$			

จากตาราง 10 พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ เพศที่แตกต่างกัน มีความต้องการที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศไม่แตกต่างกัน คือ เพศชายและเพศหญิงมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 97.6 และ ร้อยละ 94.3 ตามลำดับและไม่ต้องการท่องเที่ยว ในเพศชายและหญิง ไม่ต้องการไปท่องเที่ยวก็มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันเช่นกัน คือ ร้อยละ 2.9 และ ร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

2.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

ตาราง 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า

หน่วย:คน.(ร้อยละ)

จำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	เพศ		
	ชาย	หญิง	รวม
1 – 2 ครั้ง	59	84	143
(ร้อยละ)	(34.9)	(42.2)	(38.8)
3 – 4 ครั้ง	74	76	150
(ร้อยละ)	(43.8)	(38.2)	(40.8)
5 – 6 ครั้ง	19	18	37
(ร้อยละ)	(11.2)	(9.0)	(10.1)
มากกว่า 6 ครั้ง	17	21	38
(ร้อยละ)	(10.1)	(10.6)	(10.3)
รวม	169	199	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)
	Sig. = 0.491		
	$\chi^2 = 2.416$		

จากข้อมูลในตาราง 11 เพศมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ เพศที่แตกต่างกัน มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย เพศชายและเพศหญิงมีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 1-2 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 34.9 และร้อยละ 42.2 ตามลำดับ รองลงมาคือจำนวน 3-4 ครั้ง คือ ร้อยละ 43.8 และร้อยละ 38.2 ตามลำดับ จำนวน 5-6 ครั้ง ร้อยละ 11.2 และร้อยละ 10.1 ตามลำดับ จำนวนมากกว่า 6 ครั้ง ในสัดส่วนใกล้เคียงกันเช่นกัน คือ ร้อยละ 10.1 และร้อยละ 10.6 ตามลำดับ

2.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

ตาราง 12 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว	หน่วย:คน.(ร้อยละ)		
	ชาย	หญิง	รวม
ทะเล	63	83	146
(ร้อยละ)	(37.3)	(41.1)	(39.7)
ภูเขา	41	28	69
(ร้อยละ)	(24.3)	(14.1)	(18.8)
น้ำตก	29	32	61
(ร้อยละ)	(17.2)	(16.1)	(16.6)
โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	12	18	30
(ร้อยละ)	(7.1)	(9.0)	(8.2)
แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	13	23	36
(ร้อยละ)	(7.7)	(11.6)	(9.8)
แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	11	15	26
(ร้อยละ)	(6.5)	(7.5)	(7.1)
รวม	169	199	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ตาราง 12 (ต่อ)

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว	หน่วย:คน:(ร้อยละ)		
	ชาย	หญิง	รวม
	Sig. = 0.184		
	$\chi^2 = 7.534$		

จากข้อมูลในตาราง 12 พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยม และคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ เพศที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย เพศชายและเพศหญิงนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 37.3 และร้อยละ 41.7 ตามลำดับ รองลงมาคือ ภูเขา โดยในเพศชายคิดเป็น ร้อยละ 24.3 และเพศหญิงร้อยละ 14.1 น้ำตก โดยในเพศชายคิดเป็นร้อยละ 17.2 และเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 16.1 เพศชายและเพศหญิงนิยม โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์ โดยในเพศชายคิดเป็น ร้อยละ 7.1 และในเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 9.0 แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี โดยในเพศชายคิดเป็นร้อยละ 7.7 และในเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 11.6 แหล่งบันเทิงและศูนย์การค้า โดยในเพศชายคิดเป็น ร้อยละ 6.5 และในเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 7.5

2.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

ตาราง 13 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยว
ภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการ ท่องเที่ยวภายในประเทศ	เพศ		
	ชาย	หญิง	รวม
น้อยกว่า 5,000 บาท (ร้อยละ)	77 (45.6)	104 (52.3)	181 (49.2)
5,000 – 10,000 บาท (ร้อยละ)	56 (33.1)	64 (32.2)	120 (32.6)
10,001 – 15,000 บาท (ร้อยละ)	14 (8.3)	12 (6.0)	26 (7.1)
15,001 – 20,000 บาท (ร้อยละ)	12 (7.1)	10 (5.0)	22 (6.0)
มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ)	10 (5.9)	9 (4.5)	19 (5.2)
รวม (ร้อยละ)	169 (100.0)	199 (100.0)	368 (100.0)
	Sig = 0.641		
	$\chi^2 = 2.520$		

จากข้อมูลในตาราง 13 พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

กล่าวคือ เพศที่แตกต่างกัน มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย เพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งน้อยกว่า 5,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 45.6 และร้อยละ 52.3 ตามลำดับ เพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 5,000 – 10,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 33.1 และร้อยละ 32.2 ตามลำดับ เพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 10,001 – 15,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่

มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 8.3 และร้อยละ 6.0 ตามลำดับ เพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 15,001 – 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 7.1 และร้อยละ 5.0 ตามลำดับ เพศชายและเพศหญิงมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง มากกว่า 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้ามีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 9.0 และร้อยละ 4.5 ตามลำดับ

2.2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

ตาราง 14 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า

ความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ	อายุ			รวม
	15-25 ปี	26-45 ปี	46 ปีขึ้นไป	
ต้องการท่องเที่ยว (ร้อยละ)	130 (97.0)	157 (96.3)	81 (92.0)	368 (95.6)
ไม่ต้องการท่องเที่ยว (ร้อยละ)	4 (3.0)	6 (3.7)	7 (8.0)	17 (4.4)
รวม (ร้อยละ)	134 (100.0)	163 (100.0)	88 (100.0)	385 (100.0)

Sig. = 0.176
 $\chi^2 = 3.469$

จากข้อมูลในตาราง 14 พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกัน มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย อายุ 15–25 ปี, 26–45ปี, และมากกว่า 46 ปีขึ้นไป มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 97.0 ,ร้อยละ 96.3 และร้อยละ 92.0 ตามลำดับ และไม่มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้าในแต่ละช่วงอายุมีสัดส่วนใกล้เคียงกันเช่นเดียวกัน คือ ร้อยละ 3.0, ร้อยละ 3.7 และ ร้อยละ 8.0 ตามลำดับ

2.2.6 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว
ภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

ตาราง 15 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก
2 ปีข้างหน้า

หน่วย: คน (ร้อยละ)

จำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	อายุ			รวม
	15-25 ปี	26-45 ปี	46 ปีขึ้นไป	
1 – 2 ครั้ง	43	59	41	143
(ร้อยละ)	(33.1)	(37.6)	(50.7)	(38.8)
3 – 4 ครั้ง	53	67	30	150
(ร้อยละ)	(40.8)	(42.7)	(37.0)	(40.8)
5 – 6 ครั้ง	15	18	4	37
(ร้อยละ)	(11.5)	(11.5)	(4.9)	(10.1)
มากกว่า 6 ครั้ง	19	13	6	38
(ร้อยละ)	(14.6)	(8.3)	(7.4)	(10.3)
รวม	130	157	81	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

Sig. = 0.094
 $\chi^2 = 10.808$

จากข้อมูลในตาราง 15 อายุมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว
ภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกัน มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก
2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดยอายุ 15 – 25 ปี, 26-45ปี, และมากกว่า 46 ปีขึ้นไปมีจำนวนครั้งที่
คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศจำนวน 1-2 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 33.1, ร้อย
ละ 37.1 และร้อยละ 50.6 ตามลำดับ อายุ 15 – 25 ปี, 26-45ปี, และมากกว่า 46 ปีขึ้นไป มีจำนวน 3-4
ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 40.8, ร้อยละ 42.7 และร้อยละ 37.0 ตามลำดับ อายุ 15 – 25
ปี, 26-45ปี, และมากกว่า 46 ปีขึ้นไป มีจำนวน 5-6 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 11.5,

ร้อยละ 11.5 และร้อยละ 4.9 ตามลำดับ อายุ 15 – 25 ปี, 26-45ปี, และมากกว่า 46 ปีขึ้นไป มีจำนวนมากกว่า 6 ครั้ง มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 14.6, ร้อยละ 8.3 และร้อยละ 7.4 ตามลำดับ

2.2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

ตาราง 16 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า

หน่วย: คน (ร้อยละ)

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	อายุ			รวม
	15-25 ปี	26-45 ปี	46 ปีขึ้นไป	
ทะเล	53	72	21	146
(ร้อยละ)	(40.8)	(45.9)	(25.9)	(39.7)
ภูเขา	27	31	11	69
(ร้อยละ)	(20.8)	(19.7)	(13.6)	(18.8)
น้ำตก	28	19	14	61
(ร้อยละ)	(21.5)	(12.1)	(17.3)	(16.6)
โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	8	8	14	30
(ร้อยละ)	(6.2)	(5.1)	(17.3)	(8.2)
แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	2	17	17	36
(ร้อยละ)	(1.5)	(10.8)	(21.0)	(9.8)
แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	12	10	4	26
(ร้อยละ)	(9.2)	(6.4)	(4.9)	(7.1)
รวม	130	157	81	368
ร้อยละ	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

Sig. = 0.000*
 $\chi^2 = 42.598$

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 16 พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยม และคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างน่าเชื่อถือได้ทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย อายุ 26-45ปี นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลมากที่สุด ถึงร้อยละ 45.9 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอายุ 15 – 25 ปี และอายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 40.8 และร้อยละ 25.9ตามลำดับ อายุ 15 – 25 ปีนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทภูเขาามากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 20.8 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอายุ 26 – 45 ปีและอายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 19.7และร้อยละ 13.6 ตามลำดับ อายุ 15 - 25 ปี นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 21.5 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอายุ ตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไปและอายุ 26 – 45 คิดเป็นร้อยละ 17.3 และร้อยละ 12.1ตามลำดับ อายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน/ประวัติศาสตร์มากที่สุด ถึงร้อยละ 17.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอายุ 15 – 25 ปี และอายุ 26 – 45 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.2 และร้อยละ 5.1 ตามลำดับ อายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณีมากที่สุด ถึงร้อยละ 21.0ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไปและอายุ 15 – 26 ปีคิดเป็นร้อยละ 10.8 และร้อยละ 1.5 ตามลำดับ อายุ 15 – 25 นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้ามากที่สุด ถึงร้อยละ 9.2 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอายุ 26 - 45 ปี และอายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 6.4 และร้อยละ 4.9 ตามลำดับ

2.2.8 ความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1 กันยายน 2549)

ตาราง 17 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยว
ภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า

ความสามารถในการใช้จ่ายต่อครั้ง ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ	หน่วย:คน:(ร้อยละ)			
	15-25 ปี	26-45 ปี	อายุ 46 ปีขึ้นไป	รวม
น้อยกว่า 5,000 บาท	86	61	34	181
(ร้อยละ)	(66.2)	(38.9)	(42.0)	(49.2)
5,000 – 10,000 บาท	36	65	19	120
(ร้อยละ)	(27.7)	(41.4)	(23.5)	(32.6)
10,001 – 15,000 บาท	2	15	9	26
(ร้อยละ)	(1.5)	(9.6)	(11.1)	(7.1)
15,001 – 20,000 บาท	3	10	9	22
(ร้อยละ)	(2.3)	(6.4)	(11.1)	(6.0)
มากกว่า 20,000 บาท	3	6	10	19
(ร้อยละ)	(2.3)	(3.8)	(12.3)	(5.2)
รวม	130	157	81	368
ร้อยละ	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

Sig = 0.000*
 $\chi^2 = 44.747$

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 17 พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างมีความน่าเชื่อถือทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกัน มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย อายุ 15 – 25 ปีมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งน้อยกว่า 5,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 66.2 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไปและอายุ 26 – 45 ปี คิดเป็นร้อยละ 42.0 และร้อยละ 38.9 ตามลำดับ อายุ 26 – 45 ปีมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 5,000 – 10,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 41.4 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า อายุ 15 – 25 ปีและอายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 27.7 และร้อยละ 23.5

ตามลำดับ อายุ ตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไปมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 10,000 – 15,001 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 11.1 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า อายุ 26 – 45 ปีและอายุ 15 – 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.6 และร้อยละ 1.5 ตามลำดับ อายุ ตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไปมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 15,001 – 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 11.1 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า อายุ 26 – 45 ปีและอายุ 15 – 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.4 และร้อยละ 2.3 ตามลำดับ อายุ ตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไปมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง มากกว่า 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้นามากที่สุด ถึงร้อยละ 12.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า อายุ 26 – 45 ปีและอายุ 15 – 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 3.8 และร้อยละ 2.3 ตามลำดับ

2.2.9 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

ตาราง 18 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า

หน่วย:คน.(ร้อยละ)

ความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ	ระดับการศึกษา			
	ต่ำกว่าม.ต้นและม.ต้น	ม.ปลาย/ปวช.อนุปริญญา/ปวส.	ป.ตรีและสูงกว่าป.ตรี	รวม
ต้องการท่องเที่ยว (ร้อยละ)	79 (85.9)	143 (97.3)	146 (100.0)	368 (100.0)
ไม่ต้องการท่องเที่ยว (ร้อยละ)	13 (14.1)	4 (2.7)	-	17 (4.4)
รวม (ร้อยละ)	92 (100.0)	147 (100.0)	146 (100.0)	385 (100.0)

Sig. = 0.176
 $\chi^2 = 3.469$

จากข้อมูลในตาราง 18 พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย ต่ำกว่ามัธยมต้น,มัธยมต้น,มัธยมปลายหรือปวช.,อนุปริญญา หรือปวส.,ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 97.0 ,ร้อยละ 96.3 และร้อยละ 92.0 ตามลำดับ และไม่มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้าในแต่ละช่วงอายุมีสัดส่วนใกล้เคียงกันเช่นเดียวกัน คือ ร้อยละ 3.0,ร้อยละ 3.7และ ร้อยละ 8.0 ตามลำดับ

2.2.10 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

ตาราง 19 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

จำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ	ระดับการศึกษา			
	ต่ำกว่าม.ต้น และม.ต้น	ม.ปลาย/ปวช. อนุปริญญา/ปวส.	ป.ตรีและสูงกว่าป.ตรี	รวม
1 – 2 ครั้ง	27	65	51	143
(ร้อยละ)	(34.2)	(45.5)	(34.9)	(38.9)
3 – 4 ครั้ง	32	54	64	150
(ร้อยละ)	(40.8)	(37.8)	(43.2)	(40.8)
5 – 6 ครั้ง	12	11	14	37
(ร้อยละ)	(15.2)	(7.7)	(9.6)	(10.1)
มากกว่า 6 ครั้ง	8	14	17	38
(ร้อยละ)	(10.1)	(9.6)	(11.6)	(10.3)
รวม	79	143	146	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

Sig. = 0.356

$\chi^2 = 6.638$

จากข้อมูลในตาราง 19 ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดยต่ำกว่ามัธยมต้น,มัธยมต้น,มัธยมปลายหรือปวช.,อนุปริญญาหรือปวส.,ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 1-2 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 34.2,ร้อยละ 45.5และร้อยละ 34.9 ตามลำดับ ต่ำกว่ามัธยมต้น,มัธยมต้น,มัธยมปลายหรือปวช.,อนุปริญญาหรือปวส.,ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 3-4 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 40.5,ร้อยละ 37.8และร้อยละ 43.2 ตามลำดับ ต่ำกว่ามัธยมต้น,มัธยมต้น,มัธยมปลายหรือปวช.,อนุปริญญาหรือปวส.,ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 5-6 ครั้งในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 15.2,ร้อยละ 7.7และร้อยละ 9.6 ตามลำดับ ต่ำกว่ามัธยมต้น,มัธยมต้น,มัธยมปลายหรือปวช.,อนุปริญญาหรือปวส.,ปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ มากกว่า 6 ครั้ง มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ10.1,ร้อยละ9.6 และร้อยละ 11.6 ตามลำดับ

2.2.11 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

ตาราง 20 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า

หน่วย:คน.(ร้อยละ)

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	ระดับการศึกษา			รวม
	ต่ำกว่าม.ต้น และม.ต้น	ม.ปลาย/ปวช. อนุปริญญา/ปวส.	ป.ตรีและ สูงกว่าป.ตรี	
ทะเล	17	55	74	146
(ร้อยละ)	(21.5)	(38.5)	(50.7)	(39.7)
ภูเขา	7	25	37	69
(ร้อยละ)	(8.9)	(17.5)	(25.3)	(18.8)
น้ำตก	17	26	18	61
(ร้อยละ)	(21.5)	(18.2)	(12.3)	(16.6)
โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	15	12	3	30
(ร้อยละ)	(19.0)	(8.4)	(2.1)	(8.2)
แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	16	13	7	36
(ร้อยละ)	(20.3)	(9.1)	(4.8)	(9.2)
แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	7	12	7	26
(ร้อยละ)	(8.9)	(8.4)	(4.8)	(7.1)
รวม	79	143	146	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

Sig. = 0.000*

$\chi^2 = 54.145$

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 20 พบว่าระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดไปอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างน่าเชื่อถือได้ทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดไปอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย ระดับการศึกษาปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลมาก

ที่สุด ถึงร้อยละ 50.7 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลายหรือปวชและอนุปริญญาหรือปวสและระดับต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 38.5 และร้อยละ 21.5ตามลำดับ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทภูเขามากที่สุด ถึงร้อยละ 25.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลายหรือปวชและอนุปริญญาหรือปวสและระดับต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 17.5 และร้อยละ 8.9ตามลำดับ ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้น นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกมากที่สุด ถึงร้อยละ 21.5 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลายหรือปวชและอนุปริญญาหรือปวสและระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 18.2 และร้อยละ 12.3ตามลำดับ ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้น นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน/ประวัติศาสตร์มากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 19.0 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลายหรือปวชและอนุปริญญาหรือปวสและระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 8.4 และร้อยละ 2.1ตามลำดับ ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้น นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม/ประเพณีมากที่สุด ถึงร้อยละ 20.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลายหรือปวชและอนุปริญญาหรือปวสและระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 9.1 และร้อยละ 4.8ตามลำดับ ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้น นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้ามากที่สุด ถึงร้อยละ 8.9 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลายหรือปวชและอนุปริญญาหรือปวสและระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 8.4 และร้อยละ 4.8ตามลำดับ

2.2.12 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1กันยายน 2549)

ตาราง 21 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษากับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า

หน่วย:คน.(ร้อยละ)

ความสามารถในการใช้จ่ายที่คาดว่าจะใช้ท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ย ต่อครั้ง	ระดับการศึกษา			
	ต่ำกว่าม.ต้น และม.ต้น	ม.ปลาย/ปวช. และม.ต้น อนุปริญญา/ปวส.	ป.ตรีและ สูงกว่าป.ตรี	รวม
น้อยกว่า 5,000 บาท (ร้อยละ)	51 (64.6)	73 (51.0)	57 (39.0)	181 (49.2)
5,000 – 10,000 บาท (ร้อยละ)	17 (21.5)	50 (35.0)	53 (36.3)	120 (32.6)
10,001 – 15,000 บาท (ร้อยละ)	2 (2.5)	6 (4.2)	18 (12.3)	26 (7.1)
15,001 – 20,000 บาท (ร้อยละ)	4 (5.1)	7 (4.9)	11 (7.5)	22 (6.0)
มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ)	5 (6.3)	7 (4.9)	7 (4.8)	19 (5.2)
รวม (ร้อยละ)	79 (100.0)	143 (100.0)	146 (100.0)	368 (100.0)

Sig = 0.005*
 $\chi^2 = 21.272$

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 21 พบว่าระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างมีความน่าเชื่อถือทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้น มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งน้อยกว่า 5,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 64.6 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลายหรือปวช และอนุปริญญาหรือปวสและปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 51.0 และร้อยละ 39.0 ตามลำดับ ระดับการศึกษามัธยมปลายหรือปวชและอนุปริญญาหรือปวส มีความสามารถในการ

ใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 5,000 – 10,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 35.0 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรีและระดับต่ำกว่ามัธยมต้น และมัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 36.3 และร้อยละ 21.5 ตามลำดับ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 10,001 – 15,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 12.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลาย หรือปวช.และอนุปริญญาหรือปวส.และระดับต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้น คิดเป็นร้อยละ 4.2 และร้อยละ 2.5 ตามลำดับ ระดับการศึกษาปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 15,001 – 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 7.5 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับต่ำกว่ามัธยมต้นและมัธยมต้นและระดับมัธยมปลายหรือปวช.และอนุปริญญาหรือปวส. คิดเป็นร้อยละ 5.1 และร้อยละ 4.9 ตามลำดับ ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้น และมัธยมต้น มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งมากกว่า 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 6.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าระดับมัธยมปลายหรือปวช.และอนุปริญญาหรือปวส.และปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 4.9 และร้อยละ 4.8 ตามลำดับ

2.2.13 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความต้องการท่องเที่ยวภายใน ประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

ตาราง 22 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพสมรสกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

ความต้องการท่องเที่ยว ภายในประเทศ	สถานภาพสมรส		
	โสด	สมรส	รวม
ต้องการท่องเที่ยว (ร้อยละ)	194 (97.5)	174 (93.5)	368 (95.6)
ไม่ต้องการท่องเที่ยว (ร้อยละ)	5 (2.5)	12 (6.5)	17 (4.4)
รวม (ร้อยละ)	199 (100.0)	186 (100.0)	385 (100.0)

Sig. = 0.060
 $\chi^2 = 3.534$

จากตาราง 22 พบว่า สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับความถี่ของการท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน คือ สถานภาพโสดและสมรสมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 97.5 และ ร้อยละ 93.5 ตามลำดับและไม่ต้องการท่องเที่ยว สถานภาพโสดและสมรส ไม่ต้องการไปท่องเที่ยวก็มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันเช่นกัน คือ ร้อยละ 2.5 และ ร้อยละ 6.5 ตามลำดับ

2.2.14 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

ตาราง 23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

จำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	สถานภาพสมรส		
	โสด	สมรส	รวม
1 – 2 ครั้ง	64	79	143
(ร้อยละ)	(33.0)	(45.4)	(38.9)
3 – 4 ครั้ง	80	70	150
(ร้อยละ)	(41.2)	(40.2)	(40.8)
5 – 6 ครั้ง	23	14	37
(ร้อยละ)	(11.9)	(8.0)	(10.1)
มากกว่า 6 ครั้ง	27	11	38
(ร้อยละ)	(13.9)	(6.3)	(10.3)
รวม	194	174	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)
	Sig. = 0.018*		
	$\chi^2 = 10.109$		

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 23 สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างมีความน่าเชื่อถือทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย สถานภาพสมรสแล้ว มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 1-2 ครั้ง ถึงร้อยละ 45.4 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า สถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 33.0 สถานภาพโสด มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 3-4 ครั้ง ถึงร้อยละ 41.2 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 40.2 สถานภาพโสด มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 5-6 ครั้ง ถึงร้อยละ 11.9 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 8.0 สถานภาพโสด มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ มากกว่า 6 ครั้ง ถึงร้อยละ 13.9 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 6.3

2.2.15 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1 กันยายน 2549)

ตาราง 24 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและ คาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	หน่วย:คน.(ร้อยละ)		
	โสด	สมรส	รวม
ทะเล	89	57	146
(ร้อยละ)	(45.9)	(32.8)	(39.7)
ภูเขา	39	30	69
(ร้อยละ)	(20.1)	(17.2)	(18.8)
น้ำตก	31	30	61
(ร้อยละ)	(16.0)	(17.2)	(16.6)
โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	12	18	30
(ร้อยละ)	(6.2)	(10.3)	(8.2)
แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	10	26	36
(ร้อยละ)	(5.2)	(14.9)	(9.8)
แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	13	13	26
(ร้อยละ)	(6.7)	(7.5)	(7.1)
รวม	194	174	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

Sig. = 0.009*
 $\chi^2 = 15.474$

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 24 พบว่าสถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างน่าเชื่อถือได้ทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า ทั้งนี้โดย สถานภาพโสดนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลมากที่สุด ถึงร้อยละ 45.9 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 32.8 สถานภาพโสดนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทภูเขา มากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 20.1 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ

17.2 สถานภาพสมรสแล้วนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกมากที่สุด ถึงร้อยละ 17.2 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 16.0 สถานภาพสมรสแล้วนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน/ประวัติศาสตร์มากที่สุด ถึงร้อยละ 10.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 6.2 สถานภาพสมรสแล้วนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณีมากที่สุด ถึงร้อยละ 14.9 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า สถานภาพโสดคิดเป็นร้อยละ 5.2 สถานภาพสมรสแล้วนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้ามากที่สุด ถึงร้อยละ 7.5 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า สถานภาพโสดคิดเป็นร้อยละ 6.7

2.2.16 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1 กันยายน 2549)

ตาราง 25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพสมรสกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง

หน่วย:คน.(ร้อยละ)

ความสามารถในการใช้จ่ายที่คาดว่าจะใช้ท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง	สถานภาพสมรส		
	โสด	สมรส	รวม
น้อยกว่า 5,000 บาท (ร้อยละ)	119 (61.3)	62 (35.6)	181 (49.2)
5,000 – 10,000 บาท (ร้อยละ)	58 (29.9)	62 (35.6)	120 (32.6)
10,001 – 15,000 บาท (ร้อยละ)	6 (3.1)	20 (11.5)	26 (7.1)
15,001 – 20,000 บาท (ร้อยละ)	7 (3.6)	15 (8.6)	22 (6.0)
มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ)	4 (2.1)	14 (8.6)	19 (5.2)
รวม (ร้อยละ)	194 (100.0)	174 (100.0)	368 (100.0)

ตาราง 25 (ต่อ)

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

ความสามารถในการใช้จ่ายที่คาดว่าจะใช้ทองเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง	โสด	สถานภาพสมรส	
		สมรส	รวม
Sig = 0.000*			
$\chi^2 = 33.913$			

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 25 พบว่าสถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างน่าเชื่อถือได้ทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ สถานภาพที่แตกต่างกัน มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย สถานภาพโสดมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งน้อยกว่า 5,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าถึงร้อยละ 61.3 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่าสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 35.6 สถานภาพสมรสแล้วมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 5,000 – 10,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 35.6 มีสัดส่วนที่สูงกว่าสถานภาพสมรสแล้ว คิดเป็นร้อยละ 29.9 สถานภาพสมรสแล้วมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 10,001 – 15,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 11.5 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่าสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 3.1 สถานภาพสมรสแล้ว มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 15,001 – 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 8.6 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่าสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 3.6 สถานภาพสมรสแล้วมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง มากกว่า 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าถึงร้อยละ 8.6 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่าสถานภาพโสด คิดเป็นร้อยละ 2.1

2.2.17 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1กันยายน 2549)

ตาราง 26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

ความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ	อาชีพ			รวม
	นร.นศ.แม่บ้าน เกษียณอายุ	ข้าราชการ,พจน รัฐวิสาหกิจ,พจนบริษัท	ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว,เกษตรกร	
ต้องการท่องเที่ยว	98	159	111	368
(ร้อยละ)	(94.2)	(99.4)	(91.7)	(95.6)
ไม่ต้องการท่องเที่ยว	6	1	10	17
(ร้อยละ)	(5.8)	(6.0)	(8.3)	(4.4)
รวม	104	159	122	385
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

Sig. = 0.006*
 $\chi^2 = 10.145$

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 26 พบว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างน่าเชื่อถือได้ทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกัน มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย อาชีพข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัท มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 99.4 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่า อาชีพนักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ และประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 94.2และร้อยละ 91.7ตามลำดับ และอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆไม่ต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ถึงร้อยละ 8.3 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่าอาชีพข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัทและอาชีพนักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ คิดเป็น ร้อยละ 6.0และร้อยละ 5.8 ตามลำดับ

2.2.18 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1กันยายน 2549)

ตาราง 27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ
หน่วย:คน.(ร้อยละ)

จำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว ภายในประเทศ	อาชีพ			
	นร.นศ.แม่บ้าน เกษียณอายุ	ข้าราชการ,พจน รัฐวิสาหกิจ,พจนบริษัท	ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว,เกษตรกร	รวม
1 – 2 ครั้ง (ร้อยละ)	39 (39.8)	67 (42.1)	37 (33.9)	143 (38.9)
3 – 4 ครั้ง (ร้อยละ)	40 (40.8)	64 (40.5)	46 (41.1)	150 (40.8)
5 – 6 ครั้ง (ร้อยละ)	9 (9.2)	9 (5.7)	19 (8.0)	37 (10.1)
มากกว่า 6 ครั้ง (ร้อยละ)	10 (10.2)	19 (12.0)	9 (8.0)	38 (10.3)
รวม (ร้อยละ)	98 (100.0)	158 (100.0)	112 (100.0)	368 (100.0)

Sig. = 0.091
 $\chi^2 = 10.927$

จากข้อมูลในตาราง 27 อาชีพมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายใน ประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกัน มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดยนักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ,ข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัท,ประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆ มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 1-2 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 39.8,ร้อยละ 42.1และร้อยละ 33.9 ตามลำดับ นักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ,ข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัท,ประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆ มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 3-4 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 40.8,ร้อยละ 40.5และร้อยละ 41.1 ตามลำดับ นักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ,ข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัท,ประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆ มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 5-6 ครั้งในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 9.2,ร้อยละ 5.7และร้อยละ 8.0 ตามลำดับ นักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ,ข้าราชการ,

พนักงานรัฐวิสาหกิจ, พนักงานบริษัท, ประกอบธุรกิจส่วนตัว, เกษตรกร, อื่นๆ มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ มากกว่า 6 ครั้ง มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 10.2, ร้อยละ 12.0 และร้อยละ 8.0 ตามลำดับ

2.2.19 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1 กันยายน 2549)

ตาราง 28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุด

หน่วย: คน (ร้อยละ)

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	อาชีพ			รวม
	นร.นศ.แม่บ้าน เกษียณอายุ	ข้าราชการ, พนง รัฐวิสาหกิจ, พนงบริษัท	ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว, เกษตรกร	
ทะเล	36	64	46	146
(ร้อยละ)	(36.7)	(40.5)	(41.1)	(39.7)
ภูเขา	14	37	18	69
(ร้อยละ)	(14.3)	(23.4)	(16.1)	(18.8)
น้ำตก	17	31	13	61
(ร้อยละ)	(17.3)	(19.6)	(11.6)	(16.6)
โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	13	6	11	30
(ร้อยละ)	(13.3)	(3.8)	(9.8)	(8.2)
แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	9	13	14	36
(ร้อยละ)	(9.2)	(8.2)	(12.5)	(9.8)
แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	9	7	10	26
(ร้อยละ)	(9.2)	(4.4)	(8.9)	(7.1)
รวม	98	158	112	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ตาราง 28 (ต่อ)

หน่วย:คน.(ร้อยละ)

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	อาชีพ		
	นร,นศ,แม่บ้าน เกษียณอายุ	ข้าราชการ,พจนง รัฐวิสาหกิจ,พจนงบริษัท	ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว,เกษตรกร
	Sig. = 0.048*		
	$\chi^2 = 18.417$		

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 28 พบว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว, เกษตรกร,อื่นๆ นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลมากที่สุด ถึงร้อยละ 41.1 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า อาชีพข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัทและอาชีพ นักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 40.5 และร้อยละ 36.7ตามลำดับ อาชีพข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัท นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทภูเขามากที่สุด ถึงร้อยละ 23.4 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆและอาชีพนักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 16.1และร้อยละ 14.3 ตามลำดับอาชีพข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัท นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกมากที่สุด ถึงร้อยละ 19.6 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอาชีพนักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ และอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 17.3 และร้อยละ 11.6 ตามลำดับ อาชีพนักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน/ประวัติศาสตร์มากที่สุด ถึงร้อยละ 13.3 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆ และข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัทคิดเป็นร้อยละ 9.8 และร้อยละ 3.8 ตามลำดับ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกร,อื่นๆ นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณีมากที่สุด ถึงร้อยละ 12.5 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอาชีพนักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ และอาชีพข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 9.2 และร้อยละ 8.2 ตามลำดับ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว,เกษตรกรนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้ามากที่สุด ถึงร้อยละ 8.9 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่า

อาชีพนักเรียน/นักศึกษา,แม่บ้าน,เกษียณอายุ และอาชีพข้าราชการ,พนักงานรัฐวิสาหกิจ,พนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 9.2 และร้อยละ 4.4 ตามลำดับ

2.2.20 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายใน ประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1กันยายน 2549)

ตาราง 29 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

ความสามารถในการใช้จ่ายที่คาดว่าจะใช้ท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง	อาชีพ			รวม
	นร.นศ.แม่บ้าน เกษียณอายุ	ข้าราชการ,พนง รัฐวิสาหกิจ,พนงบริษัท	ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว,เกษตรกร	
น้อยกว่า 5,000 บาท (ร้อยละ)	76 (77.6)	70 (44.3)	35 (31.3)	181 (49.2)
5,000 – 10,000 บาท (ร้อยละ)	20 (20.4)	67 (42.4)	33 (29.5)	120 (32.6)
10,001 – 15,000 บาท (ร้อยละ)	1 (1.0)	12 (7.6)	13 (11.6)	26 (7.1)
15,001 – 20,000 บาท (ร้อยละ)	1 (1.0)	7 (4.4)	14 (12.5)	22 (6.0)
มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ)	-	2 (1.3)	17 (15.2)	19 (5.2)
รวม (ร้อยละ)	98 (100.0)	158 (100.0)	112 (100.0)	368 (100.0)

Sig = 0.000*

$\chi^2 = 87.207$

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 29 พบว่าอาชีพมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างมีความน่าเชื่อถือทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกัน มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย อาชีพนักเรียน/นักศึกษา, แม่บ้าน, เกษียณอายุ มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งน้อยกว่า 5,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 77.6 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอาชีพข้าราชการ, พนักงานรัฐวิสาหกิจ, พนักงานบริษัทและอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว, เกษตรกร, อื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 44.3 และร้อยละ 31.3 ตามลำดับ อาชีพข้าราชการ, พนักงานรัฐวิสาหกิจ, พนักงานบริษัทมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 5,000 – 10,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 42.4 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว, เกษตรกร, อื่นๆ และอาชีพนักเรียน/นักศึกษา, แม่บ้าน, เกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 29.5 และร้อยละ 20.4 ตามลำดับ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว, เกษตรกร, อื่นๆ มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 10,001 – 15,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 11.6 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอาชีพข้าราชการ, พนักงานรัฐวิสาหกิจ, พนักงานบริษัทและอาชีพนักเรียน/นักศึกษา, แม่บ้าน, เกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 7.6 และร้อยละ 1.0 ตามลำดับ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว, เกษตรกร, อื่นๆ มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 15,001 – 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 12.5 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอาชีพข้าราชการ, พนักงานรัฐวิสาหกิจ, พนักงานบริษัทและอาชีพนักเรียน/นักศึกษา, แม่บ้าน, เกษียณอายุ คิดเป็นร้อยละ 4.4 และร้อยละ 1.0 ตามลำดับ อาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว, เกษตรกร, อื่นๆ มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง มากกว่า 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้มากที่สุด ถึงร้อยละ 15.2 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่าอาชีพข้าราชการ, พนักงานรัฐวิสาหกิจ, พนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 1.3 และอาชีพนักเรียน/นักศึกษา, แม่บ้าน ไม่มีผู้ตอบ

2.2.21 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1กันยายน 2549)

ตาราง 30 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ

หน่วย:คน.(ร้อยละ)

ความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ	รายได้ต่อเดือน		
	ต่ำกว่า 10,000 บาท	มากกว่า 10,000 บาท	รวม
ต้องการท่องเที่ยว	183	185	368
(ร้อยละ)	(94.3)	(96.9)	(95.6)
ไม่ต้องการท่องเที่ยว	11	6	17
(ร้อยละ)	(5.7)	(3.1)	(4.4)
รวม	194	191	385
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)
	Sig. = 0.227		
	$\chi^2 = 1.458$		

จากตาราง 30 พบว่า รายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน คือ รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาทและ มากกว่า 10,000 บาทมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 94.3 และ ร้อยละ96.9 ตามลำดับและรายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาทไม่มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 5.7 และ ร้อยละ3.1 ตามลำดับ

2.2.22 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1กันยายน 2549)

ตาราง 31 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

จำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน		
	ต่ำกว่า 10,000 บาท	มากกว่า 10,000 บาท	รวม
1 – 2 ครั้ง	71	72	143
(ร้อยละ)	(38.8)	(38.9)	(38.9)
3 – 4 ครั้ง	70	80	150
(ร้อยละ)	(38.3)	(43.2)	(40.8)
5 – 6 ครั้ง	19	18	37
(ร้อยละ)	(10.4)	(9.7)	(10.1)
มากกว่า 6 ครั้ง	23	15	38
(ร้อยละ)	(12.6)	(8.1)	(10.3)
รวม	183	185	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)
	Sig. = 0.438		
	$\chi^2 = 2.374$		

จากข้อมูลในตาราง 31 รายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 1-2 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 38.8 และร้อยละ 38.9 ตามลำดับ รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 3-4 ครั้ง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 38.3และร้อยละ 43.2 ตามลำดับ รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศ 5-6 ครั้งในสัดส่วนที่

ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 10.4 และร้อยละ 9.7 ตามลำดับ รายได้ต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท มีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากกว่า 6 ครั้ง ในสัดส่วนใกล้เคียงกันเช่นเดียวกัน คือ ร้อยละ 12.6 และร้อยละ 8.1 ตามลำดับ

2.2.23 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2547-1 กันยายน 2549)

ตาราง 32 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุด

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว	รายได้ต่อเดือน		
	ต่ำกว่า 10,000 บาท	มากกว่า 10,000 บาท	รวม
ทะเล	69	77	146
(ร้อยละ)	(37.7)	(41.6)	(39.7)
ภูเขา	31	38	69
(ร้อยละ)	(16.9)	(20.5)	(18.8)
น้ำตก	35	26	61
(ร้อยละ)	(19.1)	(14.1)	(16.6)
โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์	14	18	30
(ร้อยละ)	(7.7)	(8.6)	(8.2)
แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี	20	16	36
(ร้อยละ)	(10.9)	(8.6)	(9.8)
แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า	14	12	26
(ร้อยละ)	(7.7)	(6.5)	(7.1)
รวม	183	185	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)
	Sig. = 0.670		
	$\chi^2 = 3.197$		

จากข้อมูลในตาราง 32 พบว่า รายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลมากที่สุด มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 37.7 และร้อยละ 41.6 ตามลำดับ รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทภูเขามากที่สุด มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 16.9 และร้อยละ 20.5 ตามลำดับ รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกมากที่สุด มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 19.1 และร้อยละ 14.1 ตามลำดับ รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน/ประวัติศาสตร์มากที่สุด มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 7.7 และร้อยละ 8.6 ตามลำดับ รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณีมากที่สุด มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 10.9 และร้อยละ 8.6 ตามลำดับ และ รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาทและมากกว่า 10,000 บาท นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภทแหล่งบันเทิงและศูนย์การค้ามากที่สุด มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันเช่นกัน คือ ร้อยละ 7.7 และร้อยละ 6.5 ตามลำดับ

2.2.24 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความสามารถในการใช้จ่าย
สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า(ตั้งแต่ 1
กันยายน 2547-1กันยายน 2549)

ตาราง 33 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนกับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการ
ท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า

หน่วย:คน:(ร้อยละ)

ความสามารถในการใช้จ่ายที่คาดว่าจะใช้ท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง	รายได้ต่อเดือน		
	ต่ำกว่า 10,000 บาท	มากกว่า 10,000 บาท	รวม
น้อยกว่า 5,000 บาท	128	53	181
(ร้อยละ)	(69.9)	(28.6)	(49.2)
5,000 – 10,000 บาท	48	72	120
(ร้อยละ)	(26.2)	(38.9)	(32.6)
10,001 – 15,000 บาท	4	22	26
(ร้อยละ)	(2.2)	(11.9)	(7.1)
15,001 – 20,000 บาท	1	21	22
(ร้อยละ)	(0.5)	(11.4)	(6.0)
มากกว่า 20,000 บาท	2	7	19
(ร้อยละ)	(1.1)	(9.2)	(5.2)
รวม	183	185	368
(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

Sig = 0.000*

$\chi^2 = 78.354$

* = มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากข้อมูลในตาราง 34 พบว่ารายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า อย่างน่าเชื่อถือได้ทางสถิติ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

กล่าวคือ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดยรายได้ต่อเดือน

ต่ำกว่า 10,000 บาท มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งน้อยกว่า 5,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ถึงร้อยละ 69.9 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่า รายได้ต่อเดือน มากกว่า 9,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 28.6 รายได้ต่อเดือนมากกว่า 9,999 บาท มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 5,000 – 10,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ ถึงร้อยละ 38.9 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่า รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 คิดเป็นร้อยละ 26.2 รายได้ต่อเดือนมากกว่า 9,999 บาท มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 10,001 – 15,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ ถึงร้อยละ 11.9 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่า รายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 คิดเป็นร้อยละ 2.2 รายได้ต่อเดือนมากกว่า 9,999 บาท มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง 15,001 – 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ ถึงร้อยละ 11.4 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่ารายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 คิดเป็นร้อยละ 0.5 รายได้ต่อเดือนมากกว่า 9,999 บาท มีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้ง มากกว่า 20,000 บาท สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ถึงร้อยละ 9.2 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่ารายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 คิดเป็นร้อยละ 1.1

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร สามารถสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

สมมติฐานของการวิจัย

ประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือนแตกต่างกันจะมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศที่แตกต่างกัน ทั้งในด้านของความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และระยะเวลาที่ทำการวิจัย จะทำการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547 ส่วนการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร จะทำการศึกษาตั้งแต่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 385 ตัวอย่าง ได้มาจากวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) โดยแบ่งประชากรออกเป็น 18 ตำบล จากนั้นจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยแยกตามสัดส่วน (Quota Sampling) ของประชากรในแต่ละตำบล และดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างแต่ละตำบลโดยวิธีเลือกแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เพื่อให้ได้จำนวนตัวอย่างครบ 385 ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) ประกอบด้วย การไปท่องเที่ยวมาแล้ว วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ช่วงเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว ความถี่การรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) ประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

จากข้อมูลในแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมด ผู้วิจัยจะนำมาจัดกระทำข้อมูลโดยการประมวลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS/PC Version 10.0 โดยการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. จัดระบบข้อมูล

2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย การไปท่องเที่ยวมาแล้ว วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ช่วงเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการ

ท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว ความถี่การรับรู้ข้อมูลการท่องเที่ยวและแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยใช้การแจกแจงความถี่ร้อยละ

3. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง โดยใช้การแจกแจงความถี่ร้อยละ

4. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง โดยใช้การทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square Test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร ภาควิชา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

1.1 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยภาพรวมของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

จากผลของการศึกษา พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 – 1 กันยายน 2547) ประชาชนได้ท่องเที่ยวภายในประเทศ เป็นจำนวน 343 คน คิดเป็นร้อยละ 89.1 ไม่ได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศเป็นจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.9 มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุด เป็นจำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 70.0 มีวัตถุประสงค์อื่นๆ เช่น เล่นกีฬา น้อยที่สุด เป็นจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9 โดยนิยมไปท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเล มากที่สุดเป็นจำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ 52.2 และช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดมากที่สุด เป็นจำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 ช่วงเวลาที่ขึ้นกับความสะดวกเป็นช่วงที่นิยมไปเที่ยวน้อยที่สุด เป็นจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 ส่วนจำนวนครั้งที่ไปท่องเที่ยวมาแล้วมากที่สุด คือ จำนวน 1-2 ครั้ง เป็นจำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 จำนวน 5-6 ครั้ง เป็นจำนวนครั้งที่ได้ไปท่องเที่ยวมาแล้วน้อยที่สุด เป็นจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 และมีระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด เป็น

จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 62.1 ระยะเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว มากกว่า 6 วันเฉลี่ยต่อครั้ง น้อยที่สุด เป็นจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 โดยมีค่าใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง น้อยกว่า 5,000 บาท มากที่สุด เป็นจำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 และมีค่าใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยว มากกว่า 20,000 บาท น้อยที่สุด เป็นจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ผ่านมาแล้ว 1-2 ครั้ง มากที่สุดเป็นจำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 และ 4-5 ครั้งเป็นจำนวนครั้งในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ผ่านมาแล้ว น้อยที่สุด เป็นจำนวน 34 คนคิดเป็นร้อยละ 9.9 โดยแหล่งที่ได้รับข้อมูลข่าวสารนั้นมาจากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน มากที่สุด เป็นจำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 และแหล่งที่ได้รับข้อมูลข่าวสารที่ได้มาจากแหล่งอื่นๆ เป็นแหล่งที่ได้รับข้อมูลข่าวสารน้อยที่สุดเป็นจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.6

1.2 พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แยกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน

จากผลการศึกษาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 – 1 กันยายน 2547) แยกตามเพศ พบว่าเพศหญิงได้ไปท่องเที่ยวมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 87.7 ส่วนเพศชายได้ไปท่องเที่ยวมาแล้ว คิดเป็นร้อยละ 90.8 วัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศของทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ แหล่งท่องเที่ยวที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ แหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลมากที่สุด ช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดของทั้งเพศชายและเพศหญิงคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน จำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดของทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ จำนวน 1-2 ครั้ง ระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้งมากที่สุดของทั้งเพศชายและเพศหญิง คือ ระยะเวลา 1-2 วัน ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศของทั้งเพศชายและเพศหญิง มีค่าใช้จ่าย น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด ความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศของทั้งเพศชายและเพศหญิง มากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง แหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศของทั้งเพศชายและเพศหญิงมากที่สุด คือ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด

จากผลการศึกษาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 - 1 กันยายน 2547) แยกตามอายุ พบว่า ประชากรทุกช่วงอายุได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้ว ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว โดยช่วงอายุที่ไปท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ช่วงอายุ 21-25 ปี และช่วงอายุที่ไปท่องเที่ยวมาแล้วน้อยที่สุด คือ อายุ ตั้งแต่ 65 ปี ประชากรทุกช่วงอายุมีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด ประชากรทุกช่วงอายุนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด ช่วงเวลาที่ประชากรทุกช่วงอายุนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน ประชากรทุกช่วงอายุมีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง ประชากรทุกช่วงอายุมีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด ประชากรทุกช่วงอายุค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศ น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด ประชากรทุกช่วงอายุมีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด ประชากรทุกช่วงอายุมีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด

จากผลการศึกษาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 - 1 กันยายน 2547) แยกตามระดับการศึกษา พบว่า ประชากรทุกระดับการศึกษาได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้วในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ ประชากรทุกระดับการศึกษามีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด ประชากรทุกระดับการศึกษานิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด ช่วงเวลาที่ประชากรทุกระดับการศึกษานิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน ประชากรทุกระดับการศึกษามีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง ประชากรทุกระดับการศึกษามีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด รวมคิดเป็นร้อยละ 62.1 ประชากรทุกระดับการศึกษามีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศ น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด ประชากรทุกระดับการศึกษามีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด ประชากรทุกระดับการศึกษามีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด

จากผลการศึกษาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 - 1 กันยายน 2547) แยกตามสถานภาพสมรส พบว่า ประชากรทุกสถานภาพ ได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้วในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ ประชากรทุกสถานภาพมีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด ประชากรทุกสถานภาพนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด ช่วงเวลาที่ประชากรทุกสถานภาพนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน ประชากรทุกสถานภาพมีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง ประชากรทุกสถานภาพมีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด ประชากรทุกสถานภาพมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศ น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด ประชากรทุกสถานภาพมีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด ประชากรทุกสถานภาพมีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด

จากผลการศึกษาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 - 1 กันยายน 2547) แยกตามอาชีพ พบว่า ประชากรทุกอาชีพ ได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้วในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ ประชากรทุกอาชีพมีวัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด ประชากรทุกอาชีพนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด ช่วงเวลาที่ประชากรทุกอาชีพ นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน ประชากรทุกอาชีพมีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง ประชากรทุกอาชีพมีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด ประชากรทุกอาชีพมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศใน น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด ประชากรทุกอาชีพมีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด ประชากรทุกอาชีพมีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด

จากผลการศึกษาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว (ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 - 1 กันยายน 2547) แยกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า ประชากรทุกช่วงรายได้ ได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศมาแล้วในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ ประชากรทุกช่วงรายได้มีวัตถุประสงค์

หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อการพักผ่อนมากที่สุด ประชากรทุกช่วงรายได้นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด ช่วงเวลาที่ประชากรทุกช่วงรายได้นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน ทุกช่วงรายได้มีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดคือ จำนวน 1-2 ครั้ง ประชากรทุกช่วงรายได้มีระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1-2 วัน มากที่สุด ประชากรทุกช่วงรายได้มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศ น้อยกว่า 5,000 บาทมากที่สุด ประชากรทุกช่วงรายได้มีความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด ประชากรทุกอาชีพมีแหล่งของการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อนมากที่สุด

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยว

2.1 อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

จากผลของการศึกษาอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ในอีก 2 ปีข้างหน้า (ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2547-1 กันยายน 2549) ประชากรคาดว่าจะมีความต้องการไปท่องเที่ยว เป็นจำนวน 368 คน คิดเป็นร้อยละ 95.6 และไม่ต้องการไปท่องเที่ยว เป็นจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 โดยมีจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปท่องเที่ยว 3-4 ครั้ง มากที่สุด เป็นจำนวน 150 คนคิดเป็นร้อยละ 40.8 จำนวนครั้ง 5-6 ครั้ง เป็นจำนวนครั้งที่คาดว่าจะไปเที่ยวน้อยที่สุด เป็นจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ประชากรคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุด เป็นจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7 แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปเที่ยวน้อยที่สุด เป็นจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 ความสามารถในการจ่ายที่น้อยกว่า 5,000 บาท เป็นความสามารถที่คาดว่าจะใช้จ่ายได้สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดเป็นจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 48.2 น้อยที่สุดของความสามารถที่คาดว่าจะใช้จ่ายได้ คือ มากกว่า 20,000 บาท เป็นจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2

ท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าแต่รายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

การอภิปรายผล

ผลการศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร และ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนใน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ (ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 - 1 กันยายน 2547)

จากผลการศึกษาในส่วนของการไปท่องเที่ยวมาแล้ว ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพและรายได้ต่อเดือน พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ได้ไปท่องเที่ยวมาแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร (ณัฐกานต์ โรจนุตมะ.2542 : 40) จากการสำรวจ ชาวกรุงเทพมหานครจำนวน 372 คน พบว่า ชาวกรุงเทพมหานครมีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวเป็นส่วนใหญ่เช่นกัน โดยมีผู้เดินทางท่องเที่ยวในประเทศในช่วงปี พ.ศ.2541 เป็นจำนวน 294 คน อีก 78 คนไม่ต้องการเดินทาง

จากผลการศึกษาในส่วนของ วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพและรายได้ต่อเดือน พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจเป็นส่วนมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยปี 2538 (เนาวรัตน์ พลายน้อยและคณะ:57) โดยพบว่า ชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศส่วนใหญ่ถึงสองในสามหรือร้อยละ 52.9 มีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร (ณัฐกานต์ โรจนุตมะ: 52) พบว่า นักท่องเที่ยวชาวกรุงเทพมหานครส่วนมากมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจมากที่สุดเช่นกัน

จากผลการศึกษาในส่วนของประเทศของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพและรายได้ต่อเดือน พบว่า ประชากรส่วนใหญ่นิยมไปท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวประเภท ทะเลมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวภายในประเทศในรอบปี 2545 (รายงาน

ฉบับสมบูรณ์โครงการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศไทยปี 2545 : 13) โดยพบว่า ชาวไทยนิยมท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติประเภททะเลมากที่สุด

จากผลการศึกษาในส่วนของช่วงเวลาที่นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพและรายได้ต่อเดือนพบว่า ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน เป็นช่วงเวลาที่ประชากรส่วนใหญ่นิยมไปท่องเที่ยวมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวของผู้มาเยี่ยมเยือนชาวไทย ที่มาเยือนชลบุรี (โครงการศึกษาเพื่อพัฒนาจัดทำแผนแม่บทพัฒนาการท่องเที่ยวภาคกลางฝั่งตะวันออก 2545:4-5) โดยพบว่า ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน เป็นช่วงเวลาที่ชาวไทยถึงร้อยละ 45.0 นิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุดเช่นกัน

จากผลการศึกษาจำนวนครั้งที่ได้ไปท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพและรายได้ต่อเดือนพบว่า จำนวน 1-2 ครั้ง เป็นจำนวนที่ประชากรส่วนใหญ่ได้ไปท่องเที่ยวมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศในรอบปี 2545 (รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศไทยปี 2545 : 21) โดยพบว่าชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศในปี 2545 ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 38 เดินทางไปท่องเที่ยว 1 ครั้ง รองลงมาเป็น 2 ครั้ง และเมื่อคิดจำนวนครั้งเฉลี่ยที่ชาวไทยเดินทางไปท่องเที่ยวภายในประเทศในรอบปี 2545 ประมาณ 2.60 ครั้ง

จากผลการศึกษาในส่วนของระยะเวลาที่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้งภายในประเทศ ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพและรายได้ต่อเดือน พบว่า 1-2 วัน เป็นระยะเวลาที่ประชากรส่วนใหญ่ใช้ในการไปท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้งมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศในรอบปี 2545 (รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศไทยปี 2545 : 23) โดยพบว่าชาวไทยใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง 1 วัน ถึงร้อยละ 28.1 ซึ่งเมื่อคิดเฉลี่ยแล้วชาวไทยจะใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยวภายในประเทศประมาณ 2.72 วัน

จากผลการศึกษาในส่วนของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพและรายได้ต่อเดือนพบว่า ประชากรส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศน้อยกว่า 5,000 บาท มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศในรอบปี 2545 (รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศไทยปี 2545 : 21) โดยพบว่าชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศในรอบปี 2545 ถึงร้อยละ 73.6 มี

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวรวมทั้งหมดเฉลี่ยต่อครั้งน้อยกว่า 5,000 บาท โดยค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการท่องเที่ยวของชาวไทยในรอบปี 2545 พบว่าเท่ากับ 4,753 บาท

จากผลการศึกษาในส่วนของความถี่ในการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ และรายได้ต่อเดือนพบว่า ประชากรส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลที่ผ่านมาแล้วเกี่ยวกับการท่องเที่ยว 1-2 ครั้งมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย (เนาวรัตน์ พลายน้อยและคณะ:58) โดยพบว่า ประชาชนมีพฤติกรรมในการรับรู้ข่าวเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุด

จากผลการศึกษาในส่วนของ การรับรู้ข้อมูลผ่านแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งได้ศึกษาโดยรวมและแยกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ และรายได้ต่อเดือนพบว่า ประชากรส่วนใหญ่ รับรู้ข้อมูลจากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับโครงการศึกษาเพื่อพัฒนา จัดทำแผนแม่บทพัฒนาการท่องเที่ยว ภาคกลางฝั่งตะวันออก (รายงานฉบับสมบูรณ์ปี 2545:40) พบว่า คือ ประชาชนที่มาท่องเที่ยวจะได้รับข้อมูลจากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน มีจำนวนสูงถึงร้อยละ 38.66 เช่นกัน

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร

จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า

เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายใน ประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการศึกษาซึ่งพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ เพศที่แตกต่างกันมีความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย เพศชายและหญิงมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน และไม่ต้องการท่องเที่ยว ในเพศชายและหญิง ไม่ต้องการไปท่องเที่ยวก็มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร

(ณัฐกานต์ โรจนุตมะ: 41) พบว่า นักท่องเที่ยวชาวกรุงเทพมหานครที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ จากการสำรวจนั้น เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของผู้ที่เดินทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับจำนวนตัวอย่างทั้งหมดในแต่ละเพศ จะพบว่า มีสัดส่วนใกล้เคียงกันทั้งสองเพศ คือ มีเพศชายเดินทางท่องเที่ยว คิดเป็น 78.79% ของทั้งหมดจากการสำรวจ และมีเพศหญิงเดินทางท่องเที่ยวในประเทศ คิดเป็น 79.23% ของเพศหญิงทั้งหมดจากการสำรวจ

จากผลการศึกษาพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ เพศที่แตกต่างกันมีจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องพฤติกรรมการท่องเที่ยวของเยาวชนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสถานที่ท่องเที่ยว (กมลลา สุพรรณ:บพคัตยอ) พบว่า จำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวแบบอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศชายและหญิง แต่ขึ้นอยู่กับโอกาสและเวลาว่างในการเดินทางไปท่องเที่ยวแบบอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

จากผลการศึกษาพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย (เนาวรัตน์ พลายน้อยและคณะ:65) พบว่า ในด้านแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวทั้งเพศหญิงและชาย ไปท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่างๆที่ไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ เพศที่แตกต่างกันมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร (ณัฐกานต์ โรจนุตมะ: 41) พบว่า นักท่องเที่ยวชาวกรุงเทพมหานคร ทั้งเพศชายและหญิง จะมีลักษณะของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งคล้ายกัน ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งในการเดินทางอยู่ในช่วงไม่เกิน 2,500 บาท

อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า และจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า แต่อายุจะมีความสัมพันธ์กับประเภทของ

แหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการศึกษาซึ่งพบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกันมีความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย ในแต่ละช่วงอายุมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาทัศนคติของผู้ใช้เอกสารภาษาไทยด้านการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(สุภาวดี คงเจริญ:147-148) พบว่า นักท่องเที่ยวคนไทยทั่วไปไม่จำกัด วัย หรืออายุ มักจะมีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวที่ไม่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับ ความเหมาะสม โอกาส และเวลา ที่เอื้ออำนวยให้เดินทางมาท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาพบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกันมีจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย ในแต่ละช่วงอายุมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัย เรื่อง การศึกษาทัศนคติของผู้ใช้เอกสารภาษาไทยด้านการท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(สุภาวดี คงเจริญ:147-148) พบว่า นักท่องเที่ยวคนไทยทั่วไปไม่จำกัด วัย หรืออายุ มักจะมีความถี่ในการเดินทางท่องเที่ยวที่ไม่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับ ความเหมาะสม โอกาส และเวลา ที่เอื้ออำนวยให้เดินทางมาท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ อายุมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้าแตกต่างกัน ทั้งนี้โดยในแต่ละช่วงอายุจะมีประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวเดินป่า:ศึกษาเฉพาะกรณีของอำเภอ แม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่(พิเชฐ พิมลศรี :115-116) พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวเดินป่า คือกลุ่มวัยรุ่นและวัยทำงานมากกว่าวัยชราและวัยผู้ใหญ่

จากผลการศึกษาพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ อายุที่แตกต่างกันมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยเรื่อง

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวชายทะเลจังหวัดระยองของนักท่องเที่ยวชาวไทย (อุบลทิพย์ ตั้งมั่นภูวดล:157) พบว่า เมื่อนักท่องเที่ยวมีอายุมากขึ้นจะทำให้นักท่องเที่ยวมีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวชายทะเล จังหวัดระยองมากขึ้น

ระดับการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า แต่มีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าและความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าใน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05ซึ่งสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการศึกษาซึ่งพบว่า **ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า** ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย ในแต่ละระดับการศึกษาจะมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันซึ่งสอดคล้องกับ ผลการศึกษาเรื่อง การศึกษาทบทวนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองพัทยาและจังหวัดระยอง จันทบุรี ตราด (สำนักบริการวิชาการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย:3-11) พบว่า เมืองพัทยาและจังหวัดตราด มีสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่จบอุดมศึกษาสูงกว่าจังหวัดระยองและจังหวัดจันทบุรี

จากผลการศึกษาพบว่า **ระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า** ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดย ในแต่ละระดับการศึกษามีจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวในอีก 2 ปีข้างหน้า ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาทัศนคติของเกษตรกรต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต บ้านแม่สาใหม่ ตำบลโป่งแยง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่(วิไลภรณ์ ชันติสิทธิ์ :77-82) พบว่า ระดับการศึกษาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับจำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่

จากผลการศึกษาพบว่า **ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า** ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดไปอีก 2 ปีข้างหน้าแตกต่างกัน ทั้งนี้โดยในแต่ละระดับการศึกษาจะมีประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง การศึกษา

ทบทวนแผนพัฒนาการท่องเที่ยว เมืองพัทยาและจังหวัดระยอง จันทบุรี ตราด(สำนักบริการวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย:3-11) พบว่า เมืองพัทยาและจังหวัดตราด มีสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่จบอุดมศึกษาสูงกว่าจังหวัดระยองและจังหวัดจันทบุรี ในขณะที่เดียวกันจังหวัดระยองและจังหวัดจันทบุรี มีผู้เยี่ยมชมที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเป็นสัดส่วนที่สูงกว่า

จากผลการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับ ความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งที่สำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจการท่องเที่ยวของชาวไทย ปี 2542 (รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการสำรวจการท่องเที่ยวของชาวไทย 2542 :58) พบว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาและผู้ที่มีการศึกษาประถมศึกษาจะเป็นกลุ่มที่มีการใช้จ่ายเกี่ยวกับการท่องเที่ยวน้อยกว่าระดับการศึกษาอื่นๆ

สถานภาพสมรส ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า แต่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าและความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้ง ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการศึกษาซึ่งพบว่า สถานภาพสมรสไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้โดยในแต่ละสถานภาพจะมีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันอาจจะเป็นเพราะว่า เนื่องจากในสถานการณ์ปัจจุบันบุคคลในสถานภาพต่างๆต้องเจอกับปัญหาต่างๆมากมาย ทั้งปัญหาด้านการเงิน ปัญหาด้านมลภาวะ ปัญหาด้านการทำงาน ฯลฯ ทำให้บุคคลเหล่านั้นต้องการไปท่องเที่ยวอาจจะเพื่อพักผ่อน หรือเพื่อต้องการเปลี่ยนบรรยากาศ ฯลฯ

จากผลการศึกษาพบว่า สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมกรท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย (เนาวรัตน์ พลายน้อย และคณะ:150) โดยพบว่า กลุ่มผู้ที่ยังไม่สมรสมีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวสูงกว่ากลุ่มผู้ที่สมรสแล้ว เพราะว่าการที่ยังไม่สมรสมีเวลาว่างมากกว่าและมีภาระที่ต้องรับผิดชอบน้อยกว่า

จากผลการศึกษาพบว่า สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุด ในอีก 2 ปีข้างหน้าแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสวัสดิการสังคมของผู้ใช้แรงงาน (สุรพล ปธานวนิชและคณะ 2536:132-134) พบว่า ผู้ที่สมรสแล้วนิยมจะท่องเที่ยวในแหล่งที่สะดวกสบายเช่น ทะเล มากกว่าคนโสด ซึ่งกลุ่มคนโสดชอบที่จะเที่ยวตามป่าเขาหรือน้ำตกมากกว่า

จากผลการศึกษาพบว่า สถานภาพสมรสมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสวัสดิการสังคมของผู้ใช้แรงงาน (สุรพล ปธานวนิชและคณะ 2536:147) พบว่า ผู้ที่สมรสแล้วมีแนวโน้มที่จะเสียค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมากกว่าคนโสด

อาชีพ มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า และความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าและประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการศึกษาซึ่งพบว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2538:(3-47) พบว่า กลุ่มพนักงานบริษัทเอกชนและกลุ่มข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ เป็นกลุ่มที่มีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด

จากผลการศึกษาพบว่า อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดนครปฐม (อารีย์ วรเวชธนกุล:189) พบว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีจำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดนครปฐมไม่แตกต่างกันเนื่องจากผู้ที่เดินทางมีท่องเที่ยวหลายอาชีพในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

จากผลการศึกษาพบว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ อาชีพมีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้าแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจเรื่องการศึกษาเบื้องต้นเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดลำปาง-ลำพูน(วิวัฒน์ชัย บุญยภักดิ์:141) พบว่า ผู้ที่เดินทางไปท่องเที่ยวในจังหวัด ลำปาง-ลำพูน จะเป็นกลุ่มของข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มของผู้ประกอบธุรกิจและการค้ากลุ่มของผู้มีอาชีพรับจ้าง

จากผลการศึกษาพบว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องการศึกษาตัวชี้วัดการเจริญเติบโตของเมืองจากการพัฒนาอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยว:กรณีศึกษาจังหวัดชลบุรีและระยอง (อรทัย เลิศจิตติสุทธิ์:31-33) พฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดชลบุรีและระยอง ทุกอาชีพ ซึ่งแตกต่างกันนั้นมีผลสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายที่แต่ละบุคคลใช้จ่ายไปในการเดินทางมาท่องเที่ยว ในอำเภอ สัตหีบ อำเภอบางละมุง อำเภอแหลมฉบังและเมืองพัทยา ซึ่งในแต่ละอาชีพจะมีพฤติกรรมการใช้จ่ายที่แตกต่างกันไป

รายได้ต่อเดือน ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า จำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าและความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากผลการศึกษาซึ่งพบว่า รายได้ต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความต้องการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครของผู้วิจัย คือ ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความต้องการไปท่องเที่ยวในสัดส่วนที่สูงกว่าร้อยละ 85 ในทุกช่วงรายได้

จากผลการศึกษาซึ่งพบว่า รายได้ต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ รายได้ที่แตกต่างกันมีจำนวนครั้งในการท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้าที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้อง

กับผลการศึกษาพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาครของผู้วิจัย คือ ประชาชนที่มีรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีจำนวนครั้งในการไปท่องเที่ยวจำนวน 1-2 ครั้งมากที่สุดในทุกช่วงของรายได้ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

จากผลการศึกษาพบว่า รายได้ต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยวที่คาดว่าจะไปในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ รายได้ต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่นิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดไปอีก 2 ปีข้างหน้าไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่กำหนดรูปแบบการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศของประเทศไทย (ปวีณา โทนแก้ว:108) พบว่า ทุกกลุ่มรายได้ของผู้ที่มีความต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศไปท่องเที่ยวทะเล ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ผู้ที่รายได้ต่ำกว่า 3,000 บาท ไปท่องเที่ยวทะเล คิดเป็นร้อยละ 42.5 รายได้ 3,000-5,999 บาท ไปท่องเที่ยวทะเล คิดเป็นร้อยละ 45.8 รายได้ 6,000-14,999 บาท ไปท่องเที่ยวทะเล คิดเป็นร้อยละ 48.3

จากผลการศึกษาพบว่า รายได้ต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศเฉลี่ยต่อครั้งที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร (ณัฐกานต์ โรจนุตมะ:62) พบว่าในช่วงค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูงจะมีสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ครอบครัวมากขึ้นตามไปด้วย เช่น 50% ของนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งมากกว่า 4,500 บาท จะเป็นนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ครอบครัวมากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน แสดงว่า นักท่องเที่ยวที่มีครอบครัวมีรายได้ค่อนข้างสูงจะมีแนวโน้มในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งของการท่องเที่ยวสูงเช่นกันและสอดคล้องกับผลการศึกษา การจัดทำระบบข้อมูลติดตามสภาพของทรัพยากรท่องเที่ยว(สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย 2540: 34) พบว่า รายได้เป็นตัวแปรสำคัญและมีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว คือ ถ้าครัวเรือนมีรายได้เพิ่มขึ้น ค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวก็จะมากขึ้นตามไปด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในอำเภอ เมือง จังหวัดสมุทรสาคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. จากผลการศึกษาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอ เมือง จังหวัดสมุทรสาคร ทั้งการศึกษาในภาพรวมและการศึกษาแบบ แยกตามเพศ อายุ ระดับ การศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ต่อเดือน โดยส่วนใหญ่ประชากรได้ไปท่องเที่ยว ภายในประเทศมาแล้วในระยะ 2 ปีที่ผ่านมา ผู้วิจัยเห็นว่าผู้เกี่ยวข้องอันได้แก่ กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬาและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ควรที่จะหันมาให้ความสนใจเกี่ยวกับพฤติกรรม การท่องเที่ยวของประชาชนให้มาก เพราะในปัจจุบันประเทศไทยใช้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งในการ พัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งคนใน ชุมชนควรที่จะทราบถึงพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวของประชาชน เพื่อนำข้อมูลนั้นๆ มาบริหารจัดการ วางแผน ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนให้ได้สูงที่สุด และเมื่อ พิจารณาพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวของประชาชนแล้ว สามารถแยกเป็นประเด็นที่สำคัญที่หน่วยงาน ภาครัฐและเอกชนควรที่จะเข้าดูแลดังนี้

1.1 หน่วยงานภาครัฐควรที่จะเข้ามาดูแลแหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลให้มาก เนื่องจากเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ประชาชนนิยมไปท่องเที่ยวมากที่สุด เพื่อรองรับประชาชนที่มา ท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นในแต่ละปี โดยควรเข้ามาบริหารจัดการเกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานต่างๆ ที่เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกของแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ เช่น ห้องน้ำ สถานที่จอดรถ โทรศัพท์ ไฟฟ้าฯ ให้มีความ เพียงพอกับนักท่องเที่ยว รวมทั้งเข้ามาดูแลในเรื่องของสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ โดยรอบให้ คงไว้ซึ่งความสวยงาม เพื่อสนองความต้องการและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวให้เกิดความพึง พอใจ

1.2 เนื่องจากช่วงเวลาที่ประชาชนส่วนใหญ่เลือกที่จะไปท่องเที่ยวนั้น เป็นช่วง วันหยุดราชการ/วันหยุดงาน ซึ่งทำให้ถนนหนทางที่จะมุ่งสู่แหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ มักจะเกิดการติดขัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาควรที่ ร่วมมือกับตำรวจทางหลวงในการวางแผนจัดการ เกี่ยวกับการจัดระบบการจราจร ให้เกิดความ คล่องตัว เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการเดินทางให้กับประชาชน

1.3 ด้านการประชาสัมพันธ์ ประชาชนส่วนใหญ่ยังได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวไม่มาก ดังนั้นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยควรที่จะวางแผนการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ

ให้เพิ่มขึ้นและเข้าถึงกลุ่มต่างๆให้มากขึ้น เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ประชาชนหันมาสนใจการท่องเที่ยวภายในประเทศ

1.4 จากผลการวิจัยพบว่าประชากรส่วนใหญ่ที่ทำการสำรวจมีความต้องการไปท่องเที่ยวภายในประเทศในสัดส่วนที่สูง ดังนั้นบริษัทนำเที่ยวควรที่จะจัดทำแผนเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ประชากรต้องการเดินทางไป ออกมารองรับ ให้ถูกต้องตามช่วงเวลา ประเภทของแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งมีค่าใช้จ่ายที่มีความเหมาะสม

1.5 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย บริษัทนำเที่ยว และประชาชน ควรร่วมมือกันช่วยกันอนุรักษ์สถานที่ไปท่องเที่ยวร่วมกัน เพื่อให้สถานที่ท่องเที่ยวเหล่านั้นยังคงความสวยงามต่อไป

2. จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจจะมีความสัมพันธ์กับแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวประเภททะเลเป็นแหล่งที่เป็นที่นิยมของทั้งปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจ ในส่วนของ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ควรที่จะวางแผนจัดการเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างๆให้มีความหลากหลาย ตอบสนองประชาชนที่มาท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายของ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ ต่อเดือน ให้เป็นทางเลือกในการท่องเที่ยวของประชาชน นอกจากนี้ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยทางเศรษฐกิจ ยังมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ ดังนั้นในการวางแผนกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวใดๆ ควรคำนึงถึงค่าใช้จ่ายของประชาชนที่จะไปท่องเที่ยวด้วย เนื่องปัจจัยทางด้านราคาจะมีผลอย่างยิ่งในการตัดสินใจสำหรับการท่องเที่ยวอย่างมาก ในส่วนของภาคเอกชนหรือบริษัทนำเที่ยวทั่วไป ควรที่จะหันมาให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนให้มากขึ้น เนื่องจากจากผลของการศึกษา พบว่า ประชากรมีความต้องการจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศในสัดส่วนที่สูงมาก เช่น การเพิ่มโปรแกรมการท่องเที่ยวในสถานที่ใหม่ๆ เพื่อเป็นการดึงดูดประชากรที่ต้องการไปท่องเที่ยว นอกจากนี้ในการตั้งราคาโปรแกรมการท่องเที่ยวภายในประเทศควรที่จะตั้งราคาถูกลง เพราะราคาจะเป็นสิ่งที่ประชากรที่ต้องการจะท่องเที่ยวในทุกเพศทุกวัยจะค่อนข้างให้ความสนใจ ซึ่งในปัจจุบันราคาการท่องเที่ยวต่างประเทศโดยเฉพาะ ในประเทศจีน มาเลเซีย มีราคาที่ไม่ค่อยแตกต่างกับการท่องเที่ยวภายในประเทศมากนัก ทำให้มีประชากรเลือกที่จะไปท่องเที่ยวต่างประเทศมากกว่า

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ในการทำวิจัยครั้งผู้วิจัยมุ่งที่จะศึกษาเฉพาะประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากขึ้น จึงควรทำการวิจัยโดยให้มีความครอบคลุมในแต่ละภูมิภาคของประเทศ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาบริหารจัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับประชาชนทั่วประเทศต่อไป
2. ในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรที่จะศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะการไปท่องเที่ยวของประชาชนด้วย เพื่อที่จะนำปัญหาเหล่านั้น มาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการท่องเที่ยว ให้สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนที่มาท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2544). *เอกสารการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ปี 2544*. กรุงเทพฯ : กองสถิติและวิจัยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- (2546). *นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ปี 2546-2549*. กรุงเทพฯ : กองข้อมูลและระบบงาน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- (2547). *แผนการตลาดการท่องเที่ยว ปี 2547*. กรุงเทพฯ : กองแผนงาน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- (2547). *สถานการณ์ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้าประเทศไทย ในปี 2546*. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- กองพัฒนาเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม. (2541). *คู่มือส่งเสริมหมู่บ้านท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ : กรมพัฒนาชุมชน.
- กมลลา สุพรรณ. (2539). *พฤติกรรมกรการท่องเที่ยวของเยาวชนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในสถานที่ท่องเที่ยว*. วิทยานิพนธ์ บรม.(การจัดการ) : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.(ถ่ายเอกสาร)
- ฉลองศรี พิมลสมพงศ์. (2542). *การวางแผนและพัฒนาดตลาดการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- *การวางแผนและพัฒนาดตลาดการท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2523). *การวิจัยเชิงจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : บริษัทสำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิชย์ จำกัด
- ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2540). *วิถีไทย:การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ : โครงการวิถีทัศน์
- ชูดา จิตพิทักษ์. (2525). *พฤติกรรมศาสตร์เบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพฯ : บริษัท สारมวลชน จำกัด
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2546). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : เทพนิมิตการพิมพ์
- ณัฐกานต์ โรจนุตมะ. (2542). *ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาวกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ศ.ม.(เศรษฐศาสตร์) กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ถ่ายเอกสาร)
- นุจรินทร์ พรทองจิตร. (2545). *ศึกษาการสร้างค่านิยมในการท่องเที่ยวเมืองไทยให้แก่คนไทยของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย:ศึกษาเฉพาะกลุ่มนักศึกษาปริญญาโทภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย ศศ.ม.(สื่อสารมวลชน) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (ถ่ายเอกสาร).

- เนาวรัตน์ พลายน้อยและคณะ. (2537). พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาว
กรุงเทพฯ: เอกสารการวิจัยคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญณนิดา โสตา. (2544). ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการเลือกแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวอิสระชาว
ต่างประเทศที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย. ปรินญาณิพนธ์ ศ.ม.(เศรษฐศาสตร์)
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ปวีณา โทนแก้ว. (2542). ปัจจัยที่กำหนดรูปแบบการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศของ
ประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศ.ม.(เศรษฐศาสตร์). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทศนคติ: การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามมัย. กรุงเทพฯ:
บริษัท สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์ จำกัด.
- ประสพพร พุ่มพวง. (2545). พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวภายใน
ประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บรม.(การตลาด). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- พัชรา ลากลือชัย. (2546). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการจัดการท่องเที่ยว ตลาดน้ำ
ดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรีและตลาดน้ำท่าคา จังหวัดสมุทรสงคราม. สารนิพนธ์ บรม
(การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- พิเชษฐ พิมลศรี. (2536). การศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวเดินป่า: ศึกษาเฉพาะกรณีของอำเภอ
แม่แจ่ม จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. (2531). เอกสารการสอนชุดวิชา จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาราช.
- , (2544). เอกสารการสอนชุดวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
หน่วยที่ 8 -15. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช
- มล. ด้อย ชุมสาย. (2527). ปฐมบทแห่งการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: บริษัท ไทยวัฒนาพานิชย์ จำกัด.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2545). พื้นฐานการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ สุวีริยาสาส์น
- รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน. (2545). กรุงเทพฯ:
สำนักงานสถิติแห่งชาติ
- รายงานฉบับสมบูรณ์. (2545). โครงการสำรวจการเดินทางภายในประเทศของชาวไทยปี 2545.
กรุงเทพฯ: ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- รายงานฉบับสมบูรณ์. (2545). *โครงการศึกษาเพื่อพัฒนาจัดทำแผนแม่บทพัฒนาการท่องเที่ยว ภาค
กลางฝั่งตะวันออก*. กรุงเทพฯ: ศูนย์บริการวิชาการแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- рінรัมย์ บวรธีรกุล. (2545). *พฤติกรรมและความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา เขต
กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ*. สารนิพนธ์ บธม.(การตลาด).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. (2541). *เศรษฐศาสตร์เบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วรรณ วรชวีวานิช. (2539). *ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์
- วิวัฒน์ชัย บุญยภักดี. (2538). *การศึกษาเบื้องต้นเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดลำปาง-ลำพูน
วิทยานิพนธ์.ศศม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลภรณ์ ชันติสิทธิ์. (2540). *การศึกษาทัศนระของเกษตรกรต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อการ
พัฒนาคุณภาพชีวิต บ้านแม่สาใหม่ ตำบลโป่งแยง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่.
วิทยานิพนธ์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุตาพร ชูติธรานนท์. (2542). *การท่องเที่ยวกับธุรกิจบริการ*. กรุงเทพฯ: จุลสารการท่องเที่ยว
- สุภาวดี คงเจริญ. (2535). *การศึกษาทัศนคติของผู้ใช้เอกสารภาษาไทยด้านการท่องเที่ยวของการ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- สุรพล ปธานวนิชและคณะ. (2536). *แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อสวัสดิการ
สังคม*. กรุงเทพฯ: สาขาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โสภาก ชูพิกุลชัย. (2521). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: บริษัท สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์ จำกัด.
- สร้อยตระกูล อรรถมานะ. (2545). *จิตวิทยาองค์การ*. กรุงเทพฯ: โครงการตำราสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย.
- สำนักบริการวิชาการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2534). *การศึกษาทบทวนแผนพัฒนาการท่องเที่ยว
เมืองพัทยาและจังหวัดระยอง จันทบุรี ตราด*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักงานสถิติจังหวัดสมุทรสาคร. (2545). *สมุดรายงานสถิติจังหวัด พ.ศ. 2547*. สมุทรสาคร.
(2533). *การท่องเที่ยว*. ตำรา-เอกสารวิชาการฉบับที่ 30. หน่วยศึกษานิเทศกรรม
ฝึกหัดครู. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนากรมศาสนา.
- สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2540). *โครงการการศึกษาและจัดทำระบบข้อมูลตามสภาพ
ของทรัพยากรท่องเที่ยว*. กรุงเทพฯ
- อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง. (2546). *เศรษฐศาสตร์การจัดการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธรรมสาร จำกัด.

- อรรถัย เดิศจิตติสุทธิ์. (2536). *การศึกษาตัวชี้วัดการเจริญเติบโตของเมืองจากการพัฒนาอุตสาหกรรม และการท่องเที่ยว:กรณีศึกษา จังหวัดชลบุรีและระยอง.วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร*
- อารณีย์ วิวัฒนาการณ์. (2546). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในจังหวัดราชบุรี. สารนิพนธ์ บรม.(การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร*
- อารีย์ วรเวชธนกุล. (2546). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยใน จังหวัดนครปฐม.สารนิพนธ์_บรม.(การตลาด).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร*
- อุบลทิพย์ ตั้งมั่นภูวดล. (2545). *ปัจจัยที่อิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวชายทะเล จังหวัดระยอง ของนักท่องเที่ยวชาวไทย.สารนิพนธ์_บรม.(การจัดการ).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร*

Alister Mathieson and Geoffrey Wall. *Tourism Economic, Psysical and Social Impacts.*(n.p.)
: Longman

Cronbach, Lee Joseph. (1970). *Essentials of Psychological Testing.*3rd ed. New York.
:Harper and Row.

<http://www.tat.or.th>

ภาคผนวก ก

หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ   บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731.5618

ที่ ศธ 0519.12/854

วันที่ ๗ กันยายน 2547

เรื่อง   ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน   กณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิระวัฒน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ การจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จ.สมุทรสาคร” โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณัฐกา ดันสกุล และ อาจารย์ประภาพร เพื่อฟูสกุล เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามพฤติกรรมการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จ.สมุทรสาคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามให้ นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิระวัฒน์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จิระเดชากุล)

กณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

1. รองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย จารุจิตติพันธ์	ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ญัฐกา ตันสกุล	หัวหน้าภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ประภาพร เฟื่องฟูสกุล	อาจารย์ประจำภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/ง ๖๘๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๗ กันยายน ๒๕๔๗

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายกเทศมนตรีเทศบาลเมืองกระทุ่มแบน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิราวัฒน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จ.สมุทรสาคร” โดยมี รองศาสตราจารย์พิเศษ จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ประชาชนทั่วไป เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการณ์ท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จ.สมุทรสาคร ในระหว่าง เดือนกันยายน ๒๕๔๗

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิราวัฒน์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณ เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเชชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรทัศน์ มือถือ 09-1743029

ภาคผนวก ง
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/สงมจ.๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖ กันยายน 2547

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน นายเกษมมนตรีเทศบาลนครสมุทรสาคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวพรพรรณ สกฤตศรีจิราวัฒน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จ.สมุทรสาคร” โดยมี รองศาสตราจารย์พิศมัย จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ประชาชนทั่วไป ตอบแบบสอบถามพฤติกรรม การท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนใน จังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จ.สมุทรสาคร ในระหว่างเดือนกันยายน - ตุลาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพรพรรณ สกฤตศรีจิราวัฒน์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 09-1743029

ที่ ศธ 0519.12/ส.๗๓ 3

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๖ กันยายน 2547

เรื่อง ขอลงความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการศูนย์บริการลูกค้า สาขาสมุทรสาคร บริษัท ทศท คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิราวัฒน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมกาท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จ.สมุทรสาคร” โดยมี รองศาสตราจารย์พิเศษ จารุจิตติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ประชาชนทั่วไป ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมกาท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จ.สมุทรสาคร ในระหว่างเดือนกันยายน - ตุลาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิราวัฒน์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 09-1743029

ภาคผนวก จ
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

โครงการสารนิพนธ์ เรื่อง พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำสารนิพนธ์ (Master s Project) หลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ เรื่อง "พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัด สมุทรสาคร" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสำรวจจะนำไปแปรผลและสรุปผลในภาพรวม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการบริหารจัดการ ปรับปรุงและพัฒนาการให้บริการของธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ดีที่สุด โดยแบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยทางเศรษฐกิจ

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยว ช่วงเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ระยะเวลาในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว และการรับรู้ข้อมูลทางการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายต่อครั้งในการท่องเที่ยว

ขอความกรุณาท่านตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความเป็นจริงตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ และไม่มีผลกระทบใด ๆ กับตัวท่าน

ขอขอบพระคุณในการตอบแบบสอบถาม

พรพรรณ สกุลศรีจิรวุฒน์

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถาม

โครงการสารนิพนธ์ เรื่อง พฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศและปัจจัยที่มี
ความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในจังหวัด
สมุทรสาคร กรณีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร

กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ( ) ซึ่งตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

ตอนที่ 1 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ

- ( ) 1. ชาย ( ) 2. หญิง

2. อายุ

- ( ) 1. 15-20 ( ) 2. 21-25 ( ) 3. 26-35 ( ) 4. 36-45
( ) 5. 46-55 ( ) 6. 56-64 ( ) 7. ตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

- ( ) 1. ต่ำกว่ามัธยมต้น ( ) 2. มัธยมต้น ( ) 3. มัธยมปลายหรือปวช
( ) 4. อนุปริญญาหรือปวส ( ) 5. ปริญญาตรี ( ) 6. สูงกว่าปริญญาตรี

4. สถานภาพสมรส

- ( ) 1. โสด ( ) 2. สมรส ( ) 3. หย่าร้าง

5. อาชีพ

- ( ) 1. นักเรียน/นักศึกษา ( ) 2. แม่บ้าน ( ) 3. ข้าราชการ
( ) 4. พนักงานรัฐวิสาหกิจ ( ) 5. พนักงานบริษัท ( ) 6. ประกอบธุรกิจส่วนตัว
( ) 7. เกษตรกร ( ) 8. เกษียณอายุ ( ) 9. อื่นๆ(โปรดระบุ).....

6. รายได้ต่อเดือน

- ( ) 1. ต่ำกว่า 5,000 บาท ( ) 2. 5,000 – 9,999 บาท ( ) 3. 10,000 - 19,999 บาท
( ) 4. 20,000-29,999 ( ) 5. 30,000 – 39,999 บาท ( ) 6. ตั้งแต่ 40,000 บาท

ตอนที่ 2 ศึกษาพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ

การท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง การเดินทางไปท่องเที่ยวในจังหวัดอื่น ๆ ที่มีในจังหวัดสมุทรสาคร โดยมีวัตถุประสงค์ใดๆก็ตามที่มีใช้เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง การกระทำต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

ภายในประเทศในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545- 1 กันยายน 2547

- .....
1. ท่านได้ท่องเที่ยวภายในประเทศในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้วหรือไม่
(ตั้งแต่ 1 กันยายน 2545 – 1 กันยายน 2547)
( ) 1. ท่องเที่ยว
( ) 2. ไม่ได้ท่องเที่ยว (ถ้าตอบข้อนี้ให้ข้ามไปตอบคำถามในตอนที่ 3)
  2. วัตถุประสงค์หลักในการท่องเที่ยวภายในประเทศของท่าน (ในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)
(กรุณาตอบคำถามที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว)
( ) 1. เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ( ) 2. เพื่อเยี่ยมญาติ/เพื่อน
( ) 3. เพื่อการศึกษาหาความรู้ ( ) 4. เพื่อร่วมงานพิธีต่างๆของญาติ/เพื่อน
( ) 5. เพื่อประชุม/สัมมนา/อบรม ( ) 6. อื่นๆ (โปรดระบุ).....
  3. ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ท่านนิยมไปท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุด(ในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)
(กรุณาตอบคำถามที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว)
( ) 1. ทะเล ( ) 2. ภูเขา ( ) 3. น้ำตก
( ) 4. โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์ ( ) 5. แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี
( ) 6. แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า ( ) 7. อื่นๆ(โปรดระบุ).....
  4. ช่วงเวลาที่ท่านนิยมไปการท่องเที่ยวภายในประเทศมากที่สุด(ในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)
(กรุณาตอบคำถามที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว)
( ) 1. ช่วงปีใหม่ ( ) 2. ช่วงตรุษจีน ( ) 3. ช่วงสงกรานต์
( ) 4. ช่วงวันหยุดราชการ/วันหยุดงาน ( ) 5. ช่วงวันหยุดเทอม ( ) 6. อื่นๆ(โปรดระบุ).....
  5. จำนวนครั้งที่ท่านไปท่องเที่ยวภายในประเทศ(ในระยะเวลา 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)
( ) 1. 1-2 ครั้ง ( ) 2. 3-4 ครั้ง ( ) 3. 5-6 ครั้ง ( ) 4. มากกว่า 6 ครั้ง

6. ระยะเวลาที่ท่านใช้ในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้ง(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)
- ( )1. 1-2 วัน   ( )2. 3-4 วัน   ( )3. 5-6 วัน   ( )4. มากกว่า 6 วัน
7. ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวเฉลี่ยต่อครั้งของท่านสำหรับการท่องเที่ยวภายในประเทศ
(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)
- ( )1. น้อยกว่า 5,000 บาท   ( )2. 5,000 – 10,000 บาท   ( )3. 10,001 – 15,000 บาท
( )4. 15,001 – 20,000 บาท   ( )5. มากกว่า 20,000 บาท
8. ท่านได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศอย่างน้อยเพียงใด
(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)
- ( )1. 1-2 ครั้ง   ( )2. 3-4 ครั้ง   ( )3. 4-5 ครั้ง   ( )4. มากกว่า 5 ครั้ง
9. ท่านรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศจากแหล่งใดมากที่สุด(ในระยะ 2 ปีที่ผ่านมาแล้ว)
(กรุณาตอบคำถามที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว)
- ( )1. จากการบอกเล่าของญาติ/เพื่อน   ( )2. จากรายการโฆษณาทางโทรทัศน์
( )3. จากบทความโฆษณาในหนังสือพิมพ์/นิตยสาร   ( )4. จากรายการโฆษณาทางวิทยุ
( )5. จากแผ่นพับและการโฆษณาจากบริษัทนำเที่ยว
( )6. จากเอกสารแนะนำของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
( )7. จากทางอินเทอร์เน็ต
( )8. อื่นๆ(โปรดระบุ).....

ตอนที่ 3 ศึกษาอุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ

การท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง การเดินทางไปท่องเที่ยวในจังหวัดอื่น ๆ ที่มีในจังหวัดสมุทรสาคร โดยมีวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่มีค่าใช้จ่ายเพื่อประกอบอาชีพหรือหารายได้

อุปสงค์ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึง มีความต้องการ มีอำนาจซื้อ รวมถึงมีความเต็มใจที่จะจ่ายของบุคคลที่ต้องการท่องเที่ยวภายในประเทศที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอีก 2 ปีข้างหน้า นับตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549 โดยพิจารณาจาก ความต้องการท่องเที่ยว จำนวนครั้งในการท่องเที่ยว ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวที่ไปท่องเที่ยว ความสามารถในการใช้จ่าย

1. ท่านคิดว่าในอีก 2 ปีข้างหน้าท่านต้องการที่จะท่องเที่ยวภายในประเทศหรือไม่

(นับตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2547- 1 กันยายน 2549)

( ) 1. ต้องการท่องเที่ยว (ถ้าท่านตอบในข้อนี้ให้ทำตอบคำถามต่อในข้อที่ 2)

( ) 2. ไม่ต้องการท่องเที่ยว เพราะ.....

2. จำนวนครั้งที่ท่านคาดว่าจะไปท่องเที่ยวภายในประเทศในอีก 2 ปีข้างหน้า

( ) 1. 1-2 ครั้ง   ( ) 2. 3-4 ครั้ง   ( ) 3. 5-6 ครั้ง   ( ) 4. มากกว่า 6 ครั้ง

3. ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศที่ท่านนิยมและคาดว่าจะไปท่องเที่ยวมากที่สุดในอีก 2 ปีข้างหน้า

(กรุณาตอบคำถามที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว)

( ) 1. ทะเล   ( ) 2. ภูเขา   ( ) 3. น้ำตก

( ) 4. โบราณสถาน/ประวัติศาสตร์   ( ) 5. แหล่งศิลปวัฒนธรรม/ประเพณี

( ) 6. แหล่งบันเทิง/ศูนย์การค้า   ( ) อื่นๆ(โปรดระบุ).....

4. ความสามารถในการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวภายในประเทศ(ตามที่ระบุในข้อ 3) เฉลี่ยต่อครั้งของท่านที่คาดว่าจะใช้ในอีก 2 ปีข้างหน้า

( ) 1. น้อยกว่า 5,000 บาท   ( ) 2. 5,000 – 10,000 บาท   ( ) 3. 10,001 – 15,000 บาท

( ) 4. 15,001 – 20,000 บาท   ( ) 5. มากกว่า 20,000 บาท

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวพรพรรณ สกุลศรีจิรวัดมน์
วันเดือนปีเกิด	27 ธันวาคม 2522
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	560/21 ต.มหาชัย อ.เมือง จ.สมุทรสาคร 74000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2540	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2545	อักษรศาสตรบัณฑิต (ภาษาจีน) มหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2548	เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การจัดการ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ